

DANIEL GAFTON

maraton pentru viață

Roxanei, părinților, socrilor, tuturor celor care ne-au
ajutat în această perioadă.

Mulțumesc!

...

Sunete ...

Imagini...

Zâmbete... Sanador... Laurențiu mă duce... neurolog...

Roxana ... tenis...

Cristi, ajută-mă! Trandafirii... Muzica mai tare în mașină... Mihai... Gumă de mestecat... De ce nu îmi trece? Dexa... Cidru de pere... Mie nu, e hernie de disc, mamă...

Vreau să dorm... da, mă rog, cum să nu mă rog?!

Frânturi ciudate e tot ce mai găsesc acum în urmă. Îmi scormonesc acum în minte amintiri, întrebări, răspunsuri... Piese dintr-un puzzle greșit din fabrică. Îmi vin pe rând, și toate odată, mă ajută și mă încurcă în același timp. Mintea mea le caută și le refuză, le vrea și nu le vrea, le revede dar nu le crede.

Miros de bujori, de iasomie, de iarbă taiată...

Păr creț, mânuțe mici... și încă două...

Răsărit, roua dimineții, văpaia serilor de vară...

Anii trec... totul pare să fie la locul lui, exact ca în filmele americane...nici pe departe perfect, însă cumva perfect, complet, în imperfecțiunea lui firească, lumească. Par să curgă din una în alta, par să vină de la sine, nici nu am

curiozitatea de a ști ce urmează, pentru că știu că va fi bine. Chiar și în disperarea mea nativă de a calcula fiecare pas, de a controla tot ce e controlabil, de a evita orice neprevăzut, orice element surpriză, mai ales de ordin negativ, tot nu sunt curios... simt pur și simplu că e bine, cred cu toată ființa.

În același timp vulnerabil și intagibil, sigur pe mine dar temător pentru toți, altruist și egoist.

Zilele, lunile, anii se petrec fără a se jena de nimicnicia mea, iar starea de bine nu e bruiată de niciun zgomot de fundal prea puternic.

Ciudată poveste, cinică, neașteptată și totuși s-a întâmplat. Când credeam că nimic nu mă poate atinge pe mine sau pe familia mea, nimic care să nu poată fi tratat cu Nurofen sau Panadol, dezastrul a lovit. Pare atât de neverosimil probabil și din cauză că am fost binecuvântați să nu stăm până acum prin spitale nici noi, nici copiii, decât cu situații banale și firești vârștelor, niciodată lucruri serioase.

Sau poate pentru că de câțiva ani mă simțeam în cea mai bună formă a vieții mele, cu o așa energie și cu un așa chef de viață și activități încât simțeam că pot da de la mine și celorlalți. Ori n-a fost așa... ori am dat prea mult.

Totul a început în octombrie când după sală sau tenis, la ceva timp, mă apucau niște crize atroce de dureri lombare.

Crize în care mă zvârcoleam, nu eram coerent, dădeam copii afară din casă, să nu mă vadă cum strig de durere și mă schimonosesc.

După al patrulea atac m-am speriat și am mers să îmi fac un RMN lombar. La momentul acela, deloc surprinzător, mi-a ieșit o hernie de disc.

Și unele semne ce puteau indica probleme hematologice.

Am căutat să aflu cât de gravă este hernia de disc; am fost la Galați și la București concluzionând că nu e de operat, ci de manageriat, iar semnele hematologice le-am discutat cu un hematolog, am făcut niște analize și markeri tumorali, care au ieșit bine. Minte mea rațională căuta să șteargă problema aceasta, dar... gândindu-mă acum, îmi dau seama că parcă simțeam că ceva nu e în regulă.

A urmat o lună noiembrie pierdută în van, printre nenumărate analgezice și alte medicații, încercând să scap cu orice preț de durerile de spate; nopți întregi nedormite petrecute doar în picioare, până la epuizarea gambelor, doar pentru că în pat nu îmi găseam nici o poziție fără dureri.

M-am scurs zile întregi pe pervazul geamului, ținându-mă de mâner, vrând să stau în picioare, deși nu mai puteam. Simțeam cum mi se lichefiază creierul și că ceva va ceda. Definitiv.

Nu simțeam neaparat că îmi va ceda corpul, ci mai ales mintea, spiritual; nu înțelegeam ce se întâmplă, de ce se întâmplă.

Disperare, întrebări, plâns, psihoterapeut, meditații, stat în cadă, în apă fierbinte, noaptea, plângând, până așipeam... o lună de coșmar. Am insistat să trec prin ea, la sfatul medicilor, care îmi spuneau că ideea este să scap de dureri și o să fiu bine, o să îmi revin și psihic și fizic.

Între timp însă, alături de durerile de spate, aveam dureri inexplicabile de genunchi, gambe, dinți, glezne, coaste, stern, tot felul de alte simptome, slăbit masiv etc., probleme care din păcate m-au îngrijorat mai târziu decât ar fi trebuit, probabil tot din pricina minții mele raționale care refuza un scenariu atât de prost, într-o perioadă atât de bună a vieții mele.

Am văzut mai mulți neurologi... când unii dintre ei mă întrebau cât și în cât timp am slăbit, din nou încolțea în mintea mea scenariul cel mai prost. Știam că am osul sacru pătat, de la RMN; știam de toate celelalte, dar puneam slăbitul pe seama unei amorteeli mandibulare (inexplicabile și aceasta), pe care tot încercam să o rezolv stomatologic, deși bunul meu prieten, Mihai, mi-a spus că nu e o problema de stomatologie.

În tot timpul acesta, psihicul meu se afla cam în ultima stare, cam pe ultima sută de metri, din cauza epuizării fizice, lipsei de activitate și a lucrurilor care păreau să meargă din rău în mai rău.

Norocul meu, pe care l-am avut destul de târziu, a fost să dau de o Doamnă Doctor, o Dr. House. Am mers pentru consult și medicație de somn, dar spre norocul și binecuvântarea mea, a avut suficientă răbdare și pregătire, încât să asculte cam tot ce am scris mai sus dar mult mai amănunțit și mai incoerent.

Fără ezitare, mi-a scris un papirus de analize de sânge de făcut, pe care le-am făcut a doua zi.

Din ele, multe au ieșit rău, astfel încât atunci când i-am trimis primele rezultate ieșite, ne-a scris fără ezitare: “să plecăm la București” pentru ca situația e gravă. (Mulțumesc Doamnă G!)

Ceea ce am și făcut. Am știut atunci că nu mai e de joacă. De acolo a cam început să se năruie tot. Și mirosul de bujori, și mânuțele mici și mirosul mării. Tot.

Au început niște drumuri chinuitoare la București pentru PET CT. Acolo am făcut acest scan, iar când am revenit în birou pentru a îmi lua rezultatul, l-am găsit pe domnul de acolo, privind în jos, scriind ceva. Atunci am știut că s-a terminat tot, definitiv, mai ales când i-am auzit cuvintele: “Tinere, mergi la Fundeni, oasele tale nu arată bine deloc”. Am ieșit din încăpere șocat și în același timp împăcat, în mod bizar, pentru că îmi confirmase ceva ce simțeam deja de ceva vreme. Simțeam o liniște ciudată, mirosul dezastrului, gustul morții în gură, cumva sălcii și lipicios. Un sentiment straniu că nu mai vreau să vorbesc niciodată și că vreau să dispar. Nu să mor, ci să dispar, să nu mai știe nimeni de mine, să nu mă fi cunoscut, nimeni, niciodată,

mai ales familia mea. Nu mă gândeam decât la cum va arăta viața noastră, la ce vor spune sau cum se vor simți părinții mei, când vor auzi. Spre mașină, aproape îmi venea să râd, o reacție absurdă, disperată, care încerca să spargă cumva ceața asta care se așezase deodată în fața mea, deși afară era perfect senin. De atunci am început să aștept încontinuu, să mă trezească cineva.

Au urmat alte analize și într-un final internarea la Fundeni. Bineînțeles că m-am ferit un an de zile de COVID, prin piețe, market-uri etc, iar la Fundeni am fost testat pozitiv. Nu știam la acel moment, însă acest COVID avea să îmi complice întreaga experiență cu cel puțin 40%.

Izolare, analize peste analize, puncții de os (făcute cu un burghiu) și de măduvă (nu e așa dureros cum sună), timp de câteva zile.

După câteva zile, vine în salon medicul de gardă și îmi dă vestea:

“- Domnule Gafton, aveți leucemie sau cancer limfatic, nu știm exact de care, dar e aproape sigur.”

N-am avut nici o reacție, ori pentru că eram deja prea epuizat de toate astea, ori pentru că înăuntrul meu știam că se întâmplă ceva grav, decisiv pentru mine, de multă vreme. Peste două zile am fost mutat la Colentina, care era spital COVID și de aici începe show-ul.

Mă aflu la Fundeni, încă relativ funcțional, gândindu-mă încontinuu la ce n-a mers, la ce n-a funcționat, la ce n-am

făcut bine, tocmai eu, care credeam că am cam făcut totul bine. Singurele explicații pe care le-am găsit au fost ori cele medicale (înțepătura unei insecte, un cromozom ciudat care a luat-o razna chiar acum), sau poate cauze subtile (frici, gânduri, resentimente, cuvinte nespuse la timp, situații lăsate nerezolvate).

În scurt timp, am acceptat puțin, boala și situația, întrucât e greu și inutil să cauți explicații, să descoperi, să judeci, să descoși, să cauți.

Înainte să ajung la spital, împreună cu Petra, psihoterapeutul meu, am făcut câteva exerciții pe care le-am pus în aplicare cu membrii familiei mele (niște discuții libere la nivel de ce îmi place, ce nu, ce am judecat, ce nu, dar toate cu concluzia că accept pe fiecare așa cum este, inclusiv pe mine, încercând să nu mai judec pe nimeni și nimic).

Cred că a fost cel mai greu și mai eliberator lucru pe care l-am făcut vreodată.

O altă cauză subtilă pentru multe dintre problemele noastre este frica. Nu știu câți dintre voi ați făcut-o, dar eu am trăit în frică până acum, frică de insecuritate financiară, de viitor, de job, de siguranță socială, de ce se va întâmpla cu România și dacă e o idee bună pentru copiii mei să mai

stau pe aici... tot felul de frici mai mari sau mai mici, care îți distrag atenția de la prezent și viitor.

Am mai învățat că nu trebuie să încerci să schimbi sau să judeci pe nimeni, fiecare vine din mediul lui, cu background-ul lui, cu bagajul lui. Poți încerca să ajuți, dar nu să schimbi. Și deși ajutorul cel mai bun e o undiță, nu un pește, de multe ori un pește e mai bine primit.

Am mai învățat că trebuie să accepti ajutor, de la familie, prieteni, străini, să nu fii căpos, să nu crezi că le poți face pe toate singur, pentru că nu poți, decât poate până la un moment dat. A te situa continuu în poziția de salvator al tău și al tuturor, este o prostie, arzi ca o lumânare în scurt timp.

Am mai învățat să mai renunț la ego, chestie pe care o exersez de vreo doi ani, să nu judec și să nu mai am așteptări realiste mie, dar nerealiste celorlalți sau contextului.

Aici, la Fundeni, a început o lungă serie de analize peste analize (zeci); încă funcționez, încă puteam face duș, nu știam ce va să vină.

Lumea deja se mobiliza, zeci, sute de mesaje, telefoane, m-am simțit și mă simt atât de binecuvântat să am atât de mulți oameni dragi și căroră le pasă de mine (nici aici nu știam ce 'potop' va veni peste mine).

Am rămas la izolare trei-patru zile, după care am fost transferat în spitalul COVID Colentina.

Ce am uitat să spun mai devreme este despre egoism. Când spunem egoism ne gândim automat la ceva cu o conotație negativă.

Între timp eu am ajuns să nu mai gândesc așa. Acest cuvânt are o etichetă și reputație prost puse sau dobândite.

Treaba trebuie gândită mai mult ca pe conceptul măștii de oxigen din avioane, pune-ți-o ție întâi, ca să îi poți salva pe cei din jurul tău.

Eu am hotărât să fiu mai egoist pe viitor, să nu îmi mai refuz chestii banale, plăceri minore, înainte să mă gândesc de o sută de ori, dacă merită, dacă este momentul, dacă este corect sau echitabil față de ce e în jurul meu, sau față de cei din jurul meu.

M-am schimbat deja mult și am mai spus-o. Mă voi mai schimba.

M-am apropiat mult de Divinitate și o voi mai face. În toată această perioadă, în afară de familie, prieteni și Bărbosul de sus (în orice formă îl vezi tu, crezi în el sau nu), nu am găsit sprijin în nimic altceva. Aceste trei elemente m-au ajutat să rămân cât de cât sănătos la cap, optimist și să reușesc să trec mai departe. Am vrut să fiu bine, pentru Roxana și copii, pentru mama și tata, pentru cei dragi.

Pentru mine a mai funcționat, atât în zilele bune cât și cele rele de după terapie, ca din punct de vedere medical să mă agăț efectiv de fiecare următoare zi, să treacă timpul mai ușor și să le simt cum se duc una după alta; iar pe plan personal să îmi fac planuri mai mari sau mai mici, pe câteva luni, jumătate de an, un an, știind deja ca voi fi în concediu medical cel puțin jumătate de an, dacă nu și mai bine.

Recuperarea e lungă și anevoioasă, am slăbit de la 78 la circa 57 de kilograme. E o boală dură, scârboasă, nemiloasă... nu te lasă să mergi, să te îngrijești, să te hrănești cum trebuie... dar trebuie să te iei efectiv de gât cu ea și să o domini, să o sugrumi încât să-i iasă ochii din cap... să o accepți, să o primești, să o privești în ochi și să o spulberi cu zâmbete, voie bună și voință de fier.

Greu, obositor, din cărți... dar singura soluție.

Cu așa o familie și grup de mii de oameni care s-au mobilizat pentru mine, nu am avut și nu am nicio scuză să nu domin mizeria asta. Și o să o domin. Doar că încet-încet. Vom dansa, ne vom lupta câteva luni, iar la sfârșit o să îi pun o piedică să se înece cu un pahar de Novichok. Hai Noroc! Bea tot! Să nu te mai văd!

Să vă povestesc cum a fost la Colentina. Aici am ajuns pentru că este spital COVID, eu fiind foooooaaarte pozitiv. Am stat întâi cu două persoane în salon, apoi în altul cu trei, apoi în altul cu patru, dintre care una a pierdut lupta prea devreme. Aici am avut noroc să am vecin de pat un preot, căruia îi mulțumesc.

M-a ajutat, m-a încurajat, mi-a dat să citesc.

Eram într-o perioadă în care nu aveam tonus foarte bun, mă simțeam și arătam rău, bolnav, doborât, învins, umilit, pus în genunchi cu forța. Simțeam cum boala aceasta spurcată mă măcina zi de zi, luându-mi din vlagă, mușchi, forță, greutate și tonus psihic.

Greu cu mersul, cu igiena, cu îngrijitul, cu respectul de sine...

Am ales totuși să o iau de gât, să îi zâmbesc și să încerc să o gâtui pe la spate.

Am stat așa câteva zile, nu m-am simțit bine deloc, stări de rău, de epuizare, imobilizat la pat... simțeam că pot face din ce în ce mai puțin, adică nimic. Simțeam cum mă consum, cum mă pierd, cum mor.

Îmi făceam griji pentru familie, bani, prieteni, mă simțeam vinovat că i-am bagat pe toți în atmosfera și contextul acesta.

Încă nu reușeam să conștientizez exact de ce mie, sau oricui, i se poate întâmpla așa ceva. Nimeni pe pământ, nu merită să treacă prin așa ceva.

Tot așa câteva zile, până într-o dimineață, când m-au mutat singur într-un salon, moment în care am înțeles că începe adevărata 'distracție'.

Urma să încep chimioterapia, nemaiaivând voie să mai intru în contact cu nimeni și nimic. Urmau să se limiteze multe, mișcări, cuvinte, mâncăruri acceptate, gânduri, senzații etc.

Am început cu o perfuzie de un litru, de o culoare galben fosforescent, pe care a trebuit să o țin 22 de ore să picure

în mine. Ce picura acolo, avea să curețe tot, și ce era bun și ce era rău.

Au urmat patru zile cu alte perfuzii cu chimioterapie, de câte două ore fiecare.

Ce să spun, au fost cinci zile crunte, foarte grele, din care nu îmi aduc aminte mare lucru, urmate de altele trei-patru, la fel de grele.

De exemplu, din ziua de revelion nu îmi aduc aminte nimic, atât mi-a fost de rău. Am stat sub cearșaf toată ziua și toată noaptea, nevorbind la telefon, nici măcar cu Roxana, Roxana - îngerul meu păzitor. De părinți, prieteni etc., nici nu mai vorbesc.

Mă simțeam vinovat că nu sun acasă, că nu îmi sun părinții, dar îmi era atât de rău...

Starea de rău continuă și senzația ca ai doi șerpi în burtă care se zvârcolesc continuu, te epuizează fizic și mai ales psihic. Deși îți administrează antiemetice direct în sânge, nu fac față... chimioterapia e prea puternică.

Treaba e atât de dubioasă încât ai senzații de depersonalizare, de aplatizare a mediului înconjurător, de faptul ca nu mai ești un organism ci efectiv o scândură, un vas, o masă plată, un furtun între intrare și ieșire.

Sunt niște senzații cumplite, înfricoșătoare, greu de înțeles și imposibil de explicat.

Spre exemplu, într-o noapte am sunat să cer ajutor, îmi venea rău, să vărs; știu că am vorbit cu asistenții la telefon niște bizarerii, deliram... pe care mi le-am lămurit a doua zi, ascultând convorbirile de pe telefon.

De exemplu: vă rog să veniți, că am nevoie de ajutor, îl am pe Vlad Voiculescu în burtă și trebuie să vomit?!

Știu ca pare amuzant, dar nu e. Au fost șase-șapte telefoane de genul acesta, pe parcursul unei ore. La nivelul acesta era delirul.

Atât boala cât și substanțele administrate sunt dure, diabolice aproape.

Zilele au trecut, nu știu cum.

Ușor, ușor, după revelion, mi-am mai revenit. Am început să pot mânca, după zile întregi de băut doar câte o gură de Cola sau de apă minerală carbogazoasă.

Tot epuizat fizic, tot fără echilibru, tot descurajat, cu douăzeci și de kilograme în minus... însă de la zi la zi, simt cum psihicul e din ce în ce mai bun.

Valorile analizelor mi se reglează ușor-ușor, cresc fizic cu 1% pe zi, așa simt... însă e un progres.

Sunt obligat să rămân vesel și optimist, sunt obligat de mine, de viață, de Dumnezeu, de Roxana, de familie, de voi toți cei care v-ați mobilizat pentru mine, cum nu m-aș fi așteptat vreodată.

Vă datorez o bucațică din viața mea, fiecăruia dintre voi, voi cei care m-ați sprijinit cu o vorbă bună, o rugăciune, o donație, orice.

Promit să nu mă dau bătut.

Urmează încă niște zile aici, la Colentina, după care sper să plec în Italia.

Zilele trec, când mai ușor, când mai greu, în funcție de ce faci, ce vești primești și cum alegi să le abordezi. În continuare, trăiesc senzații ciudate, uneori mă simt de parcă nu aș fi eu, mai ales în stările de veghe sau somn; uneori am senzația că în timp ce scriu pe tabletă aceste cuvinte, mă aflu ca după un geam de interogatoriu, din spatele căruia sunt privit de către adevăratul eu. Alt EU. Alteori am senzația ca în timp ce scriu, îmi cad literele pe jos, în mine cumva, de pe ecran...

Sunt senzații și experiențe noi, neîncercate până acum, pe care nu știu mereu cum să le abordez. Nu știu dacă din cauza statului singur sau a medicamentelor... cert este ca se întâmplă.

Caut doar să mă agăț de fiecare zi, iar personal să îmi fac planuri pe termen mai lung, astfel încât să rămân relativ sănătos la cap.

Am răspuns la un interviu celor de la presagalați.ro, interviu pe care o să îl atașez aici și care sumarizează și el destul de bine ce simt în perioada aceasta.

Iată-l:

Redactor: Unde ești acum și cum ai ajuns aici? Din orice punct de vedere ai vrea tu să ne spui...

Daniel Gafton: Acum sunt într-o zonă de acceptare, într-o zonă în care nu îmi mai pun întrebări de genul: “De ce mie?” sau “De ce acum?” Nu merită nimeni să treacă prin așa ceva, niciun om sau familia lui. Am învățat să iau situația ca atare, să mă educ să rămân puternic și să lupt cu această boală nemiloasă. Iau lucrurile cum mi s-au oferit, sunt dator să merg înainte, mie, familiei, Roxanei, soția mea, care este îngerul meu păzitor, lui Dumnezeu și bineînțeles comunității de câteva mii de oameni, care s-au mobilizat exemplar, care m-au ajutat să strâng o parte consistentă din suma, într-un timp relativ scurt și care m-au susținut psihic foarte bine, chiar și cu o vorbă bună, un gând bun sau o rugăciune. Sunt dator fiecăruia dintre ei cu o șansă la viață și deși mă aflu în această situație ingrată, mă consider totuși norocos și binecuvântat. O grămadă de alți oameni nu au șansa pe care o am eu.

R.: Cum ai descoperit maladia aceasta?

D.G. : Undeva în octombrie, am făcut un RMN din cauza unor dureri de spate; acolo mi-a ieșit o hernie de disc și

niște semne de exclamație din punct de vedere hematologic. Pe acestea din urmă, le-am eliminat inițial cu niște analize de sânge, însă de-a lungul lunii noiembrie am avut tot felul de semne clinice inexplicabile; am ajuns la o doamnă doctor, gen “Dr House”, căreia îi mulțumesc, se știe Dânsa. Mi-a recomandat un set complex de analize hematologice, care nu prea mi-au ieșit bine, astfel încât în decurs de 3-4 zile după, eram la București, la Fundeni, internat.

R.: Noi am văzut ce poate face Daniel Gafton din oamenii pe care îi cunoaște sau nu... din Galați și nu numai ! Dar spune-ne tu, cine este Daniel ?

D.G.: Daniel este un soț, tată și un familist fidel, dedicat; genul de salvator care se cam lasă pe el la urmă, o manieră nobilă, dar nu de fiecare dată sănătoasă, ca să fiu sincer; însă așa am fost construit, nu regret nimic. Întotdeauna mi-a făcut plăcere să ajut, m-a hrănit acest lucru, mi-a plăcut să fac bine și mai ales să nu fac rău. Sunt empatic, milos, săritor, fiind mai satisfăcut să ofer decât să primesc. Dar și de primit primesc, să ne înțelegem , am învățat în acest timp, că e o proștie să încerci să te descurci mereu singur și că e o binecuvântare să ai de unde să primești ajutor, de orice fel, ajutor pe care să nu îl refuzi.

R.: Te consideri un norocos?

D.G.: Gândindu-mă la situația asta nenorocită în care mă aflu, tentația ar fi să răspund Nu. Însă ar fi un răspuns impulsiv și superficial. În schema mare a lucrurilor, sunt

foarte norocos, am o șansă concretă la viață, și sunt binecuvântat să fiu înconjurat de niște oameni de aur, care mă ajută și susțin continuu în această provocare pe care mi-a dat-o Dumnezeu.

R.: Știi că ești eroul nostru! Doar dacă privim grupurile și toată sinergia creată pentru ca tu și familia ta să dispuneți de banii necesari intervențiilor, ne dăm seama că avem în fața noastră un om al familiei, dar și un om al comunității din care face parte. Un OM iubit! Cum te vezi tu acum?

D.G.: Acum mă văd într-adevăr iubit, nu mă așteptăm la un așa capital de imagine, sincer. Până la urmă, sunt un om normal, care poate s-a implicat mai mult sportiv, social, însă nu cred că am făcut lucruri așa extraordinare. Am ajutat de fiecare dată când am putut, aș face-o din nou fără să ezit, pentru oricine, pentru fiecare. Cred și în karma, probabil energiile bune trimise de-a lungul timpului mi se întorc acum, însă nu mă așteptăm să se întâmple la un nivel atât de intens. Din nou, sunt binecuvântat.

R.: Spune-ne cum vezi comunitatea din punctul tău de vedere ? Cum o vedeai până acum și cum crezi că ne-ai schimbat, pe noi toți cei care am hotărât să fim alături de tine sub o formă sau alta

D.G.: Eu am avut în general încredere în oameni. Cred sincer în oameni buni, bine intenționați (cu excepția unor politicieni, poate). Odată cu această întâmplare prin care trec, mi s-a reconfirmat că oamenii sunt realmente buni,

empatici și că dacă au un punct comun, un focus, ceva care să îi unească, pot face lucruri extraordinare împreună.

Cred că asta e cheia și în social și în politic, într-o comunitate, să se găsească un om sau un țel care să îi atragă pe toți spre un scop comun. Neagu Djuvara spunea, din păcate, că ne aflăm în momentul salvării individuale (fiecare pentru el); din păcate, e parțial adevărat, însă cu niște “magneți sociali” care să știe cum să atragă, să motiveze și unească oamenii, comunitatea se transformă în ceva magic, ca drept dovadă lucrurile care mi se întâmplă mie, acum. Au avut nevoie doar de ceva în care să creadă cu adevărat și iată ce minuni se întâmplă, mobilizări pe care nu le-aș fi văzut întâmplându-se la un asemenea nivel.

“EU M-AM SCHIMBAT DEJA MULT ȘI ÎNCĂ N-AM IEȘIT DIN COȘMARUL ACESTA. PE VIITOR, VOI FI MULT MAI MULT FOCUSAT ÎN A ADUNA AMINTIRI, ÎN A PETRECE ȘI MAI MULT TIMP CU OAMENI, ÎN A NU MAI JUDECA NIMIC, FAPTE SAU OAMENI”

R.: Este viața despre ce lecții avem de învățat ? Despre cum să apreciem mai mult ceea ce avem ? Liniște, bucurii, sănătate, bani, oameni dragi alături ? Sau cum vezi tu viața acum ?

D.G. : Cu siguranță DA, viața e o carte pe care și-o scrie fiecare, mai bine sau mai rău. Partea bună este că deși expozițiunea e fixă, desfășurarea acțiunii este destul de

mult în mâinile noastre. Chiar dacă ne lovim de lucruri neprevăzute, avem liberul arbitru să reacționăm într-un fel sau altul la ele. Eu m-am schimbat deja mult și încă n-am ieșit din coșmarul acesta. Pe viitor, voi fi mult mai mult focusat în a aduna amintiri, în a petrece și mai mult timp cu oameni, în a nu mai judeca nimic, fapte sau oameni. Voi căuta să ajut mai mult și să las niște lucruri concrete în urma mea, am niște planuri. Clar viața trebuie privită cu mai multă lejeritate, acceptare, deschidere și cu asumarea de a învăța zilnic ceva nou, măcar despre tine. Un pic de introspecție seara, nu strică niciodată.

R.: Ce putem să învățăm noi din experiența ta ?
Învățăm, cu siguranță, să prețuim clipele de sănătate, să fim alături de oamenii care au nevoie de noi, să purtăm un gând bun unui om pe care poate nici nu îl știm, dar despre care oamenii apropiați lui spun că e minunat (începând cu soția ta)... ce ar mai trebui să învățăm ?

D.G.: De învățat este faptul că trebuie să fim empatici în orice condiții, fără să judecăm. Nu știi niciodată din ce mediu și cu ce bagaj vine omul din fața ta. Indiferent cum arată, cât de bine îmbrăcat e, nu poți judeca, neștiind povestea lui. Îmi propun să ajut necondiționat; bineînțeles că e mai sănătos să ajuți cu o “undiță , nu cu pești gata pescuiți”, însă de multe ori varianta a două e mai confortabilă, rapidă și satisfăcătoare. Ajutorul trebuie acceptat, indiferent în ce formă sau din ce direcție vine.

Soției mele îi voi fi veșnic recunoscător, nu știu dacă aș fi putut face, câte a făcut ea în tot acest timp.

R.: Este viața despre luptă sau despre bucuria de a fi împreună ?

D.G. : Viața este despre ambele. Cum am spus și mai devreme, fiecare are experiența lui de viață, pe care o poate vedea ca pe o provocare, blestem, binecuvântare etc. Secretul, deși e ușor de spus și foarte greu de făcut, este ca în orice condiții, să încerci să iei cât se poate de bun. Sunt atât de mulți oameni necăjiți, cu probleme pe termen lung și care totuși răzbat prin viață, chiar cu zâmbetul pe buze. De la ei trebuie să învățăm ce înseamnă lupta, bucuria de a trăi mai departe sau viața.

R.: Cuvintele acestea – împreună, uniți, alături – probabil te caracterizează, din moment ce peste 6000 de oameni au ales să fie lângă tine. Cum te caracterizezi tu ?

D.G.: Îmi place să cred despre mine că sunt un om sincer bun, care nu vrea să facă rău în niciun context. Mai departe, las pe alții să mă caracterizeze. “Ego, is not your amigo”. Mulțumesc.

Este vineri, 15 ianuarie.

O zi însorită care te face să uiți din lucrurile care ți se întâmplă. Mâine se anunță ger mare, o să fie evenimentul creat de Cristi, un alt om de aur, căruia îi mulțumesc și îi datorez o părticică din mine.

Sper ca lumea să iasă mâine din casă, să doneze, să socializeze, iar alergatul să nu fie așa o prioritate pentru că la ce temperaturi se anunță, nu o să fie așa o idee stralucită. Mâine o să fie și gașca mare de la Spartan Group Galați acolo; îmi pare rău că nu pot fi fizic, să simt din energia locului și a oamenilor, să îi îmbrățișez pe toți și să le mulțumesc.

Să le mulțumesc că sunt oameni, să le mulțumesc că au reușit să conglomereze într-un soi de entitate comună, aproape spirituală. Toată treaba asta îmi dă senzația de spirit, de vietate comună, nu de 7000 de suflete, fiecare cu viața și problemele lui.

Mă simt de parcă am doi Dumnezei care au grijă de mine, cel de sus, și cel de aici, pe care l-ați format cu toții.

Veștile bune vin, s-au mai rezolvat din acte. Trebuie să trecem peste toate, viața merge înainte indiferent ce vrem noi să facem.

Cu puțin noroc, luni mă externez, indiferent de rezultatul testului COVID, făcut azi. Ar fi deja al patrulea sau al cincilea, pozitiv, dacă nu mă negativizez; lucru care este destul de greu de realizat fiind internat într- un spital COVID.

După prima cură de chimioterapie, analizele sunt satisfăcătoare, astfel încât sper să am câteva zile odihnitoare și care să mă reconectez, acasă, cu familia, cu casa, poate cu unele persoane pe care o să le văd.

În continuare sunt foarte bine psihic, însă fizic, recuperarea merge destul de greu.

Nu mai am pic de carne pe mine, atunci când mă asez pe scaun, mă doare coloana vertebrală. Mă dor oasele bazinului, genunchii. Îmi simt corpul slab, sleit, stors, singur. Îmi simt sufletul, spiritul, umilit, părăsit, batjocorit. Pieptul, brațele, picioarele... la revedere.

Vânătași, mers greu, lipsă de echilibru... însă trebuie să fii asumat și să accepți lucrurile acestea, care vin la pachet.

Sper doar să mă întrezăresc un pic până la următorul tratament, pentru că am slăbit deja plus douăzeci de kilograme și ar fi cam dură o cădere continuă din punctul acesta de vedere.

Dacă lucrurile se așază cum trebuie, după câteva zile petrecute acasă, voi încerca să plec în Italia, astfel încât a doua cură de chimioterapie să o încep direct acolo.

Mi-e dor de copii, de casă, de patul meu, de senzația de a mă plictisi la mine pe canapea, de familie, de uitat pe geam fără nici o țintă concretă, de cotrobăit prin frigider, de neavut nici o grijă medicală. Până nu demult căutam să îmi coordonez programul cu familia, să pot merge la tenis și la sală și la alergări cât mai des.

Acum caut să nu-i încurc cu deplasări, tratamente, bani, complicații... știu că am dat viața tuturor peste cap, și îmi pare rău pentru asta.

N-aș fi pariat niciodată, ca voi fi eu, unul din trei, dintr-un milion. Nu știu dacă din ego sau din siguranță, sau poate din frica de a îmi imagina un astfel de scenariu.

Aș fi pariat pe orice, dar nu pe asta, nu mie, nu oricui, nu la 35 de ani.

Asta e, joc cu cărțile pe care le am, sper să primesc și mâini mai bune. Mi se pare aproape fatidic, cinic, faptul ca mi s-a întâmplat asta la 35 de ani, cumva am senzația ca mă aflu exact la jumătatea vârstei mele, jumătate din viața pe care o s-o trăiesc. Poate e un semn... Poate trebuie să-mi fac niște tricouri cu o bară de progress, pe care să scrie "life - 50% loading" și să trăiesc minimalist, să le port numai pe acelea, pentru a îmi aduce aminte cât a trecut și cât cred că mai am... deși pare un pic depresiv... la douăzeci de ani faci acest lucru cu altă inimă, dar la treizeci și cinci când știi deja ca unele din activitățile posibile se mai limitează, diminuează sau chiar dispar, posibil să nu mai fie chiar așa amuzant.

Bine... și eu vorbesc de parcă aș avea o sută de ani, nu treizeci și cinci.

Să mă văd scăpat din asta și voi vedea după. Am planuri mari cu mine, cu cei din jur, cu grupul de 7000 de oameni. Ar fi păcat să se destrame acest grup, după ce s-a aranjat și conglomerat atât de frumos.

Am demarat și noi actele pentru un Ong, odată pentru că voi mai avea nevoie de bani pe termen lung, pentru controalele regulate la 3, 6 luni, care se vor întinde probabil pe încă niște ani... dar și pentru că vreau să ajut în continuare...

O idee pentru mine: mă gândeam să țin legătura cu un hematolog din Galati, care să îmi dea un caz de leucemie pe lună, pe care să îl ajut cu 1000, 2000, 3000 lei, pentru analize, transport, alte cheltuieli...

E o idee.

Depinde ce se va întâmpla cu mine și ce ritm de a strânge bani va exista în continuare, pentru mine și pentru alte cauze.

Cert e ca am planuri, vreau să las chestii mai concrete în urma mea și să ajut oamenii să rămână uniți în a face în continuare fapte bune. E ușor, am mai făcut-o, trebuie un pic de dedicare și de timp și mai ales să mă fac eu bine, să fiu sănătos.

Vreau să îmi inspir prietenii și mai ales copiii, mai ales copiii, să îi fac oameni, haiduci ai binelui, să îi cresc demn, demni, să fie oameni buni, simpli, în sensul bun al cuvântului, să fie oameni plăcuți de ceilalți, niște oameni cu care să îți faci plăcere să îți petreci timpul.

Sper să treacă toate aceste clipe în favoarea mea, a tuturor, a sănătății noastre, astfel încât să pot face lucrurile frumoase la care mă gândesc.

Cum spune un prieten al meu, trecut și el anul acesta printr-o încercare foarte grea:

“Deniel, s-avem viață!”

Andrew, S-AVEM! EU CHIAR AM NEVOIE ACUM !

De dimineață, stau, mă uit la poze și filmări și plâng. Plâng încontinuu, pentru că văd că în blestemul acesta sunt totuși binecuvântat.

Vă mulțumesc tuturor celor care ați făcut din nou un efort pentru mine, vă admir și vă iubesc din toată inima. Vă voi rămâne dator toată viața mea, cu viața mea, la propriu. Sper să ies din coșmarul acesta, cât de repede se poate, astfel încât să revin la o viață cât de cât asemănătoare cu cea dinainte și să pot să fiu apt să ajut cel puțin la fel de consistent și de mulți oameni pe cât am făcut-o până acum, pe cât îmi doresc și pe cât meritați.

Vă mulțumesc încă o dată tuturor, am înmărmurit.

Roxana, ești Dumnezeu pentru mine,

Iar toți ceilalți, îngerii mei păzitori.

Sunteți niște oameni de aur. Cristi Onofrei, ți-aș face statuie.

Sper să mă fac bine cât mai repede și poți conta pe mine, cu orice, oricând, oricât. Valabil pentru fiecare dintre voi. Mă voi sacrifica la alt nivel, chiar dacă mi s-a spus ca rolul de salvator te consumă prea repede. Nu am de ales.

Îmi doresc atât de mult să fiți toți sănătoși, să nu trebuiască să treceți vreodată prin așa ceva și să vă puteți bucura de viețile și de familiile voastre.

Viața e atât de simplă și de complicată în același timp, trebuie doar abordată într-un anume fel. De voi depinde. Azi a fost totul la alt nivel, s-a strâns și o sumă impresionantă, record, au fost peste o sută de oameni la Grădina Publică.

Eu sunt în șah mat. Nu mai am ce să spun sau să fac.
Sper doar ca totul să decurgă bine, încerc luni (azi e sâmbătă, 16 ianuarie), să plec în Italia, cu orice preț.
Aștept rezultatul testului COVID, sper să iasă negativ de data asta, astfel încât să nu am complicații.
Va urma o perioadă confuză, complicată, plină iar de analize și teste, dar e totul spre binele meu. Sper să mă văd ajuns acolo, iar Roxana să se întoarcă cu bine acasă.
Sper ca totul să meargă bine și să revin la viața dinainte.
Din păcate, înțeleg ca Italia intră iar pe zonă roșie, așa că trebuie să ne grăbim să ajungem acolo, iar cei care mă duc să se întoarcă în timp util, astfel încât să evităm carantine și complicații...

Ia să văd dacă pot scrie... nu văd prea bine cu ochiul stâng, pe care nu-l clilesc, dar încerc...

E deja destul de târziu, 11 PM, nu îmi e somn deloc, mă copleșesc gânduri, emoții, trăiri.

Au fost două zile foarte intense, care m-au consumat enorm și care m-au făcut să mă întreb dacă într-adevar sunt bine psihic, așa cum mi-am tot spus; sau m-am mințit zile la rând, ceea ce tot bine e până la urmă, pentru că am reușit să trec peste niște zile grele.

Ieri a fost foarte emoționant, cu evenimentul de la Publică, cu toate pozele și filmulețele, cu suma record care s-a strâns; nu știu dacă a mai fost atins pragul acesta de aproape treizeci de mii de lei. Mi-am văzut familia în poze,

îmbrățișată și ajutată deopotrivă de cunoscuți și necunoscuți. M-am emoționat foarte tare și am cam plâns de la nouă până pe la prânz.

Nu știu dacă am cedat, de fapt am cedat, sau poate mi-am dat voie să refulez, sau să mă descarc... până la urma e firesc, cred că dacă aș ține în mine tot, mai rău mi-aș face la un moment dat.

Din păcate, starea asta emoțională a continuat toată ziua, și ieri sâmbătă, și azi duminică... abia spre seară mi-am mai revenit, vorbind cu psihoterapeutul meu(îți mulțumesc!) și cu fetele, prietenele Roxanei și ale mele, cărora povestindu-le din trăirile mele, m-am simțit pur și simplu mai bine după ceva timp.

Mulțumesc fetelor, vă știți voi, toate, atât pentru ajutorul oferit cât și pentru că o susțineți și cruțați pe Roxana, pe care o iubesc atât de mult și pe care aș scuti-o de tot dacă aș putea. Mă rog să reziste și să fie la fel de tare ca până acum și să nu pățească nimic rău. Vreodată.

Azi am vorbit cu multă lume apropiată la telefon, cu Roxana, cu mama, cu copiii, cu Laurențiu, cumnatul meu, cu Cristi, bunul meu prieten care la cum a fost în ultima perioadă m-a convins că ar face orice pentru mine, reciproca fiind valabilă. Bineînțeles aici nu exclud celelalte persoane menționate anterior, însă am simțit nevoia să spun specific asta în cazul tău Cristi... continui, toți prietenii din România, din Danemarca, din Canada, cu

mulți oameni... însă tragând linie nu știu dacă a fost o idee bună sau nu.

Am simțit să fac asta, însă nu știu dacă mi-a făcut bine sau nu.

Am fost și destul de afectat de vestea celor de la Milano, care nu îmi confirmă diagnosticul, nici suma estimată, nici nimic și mă asteaptă de urgență la Milano, pentru analize de la zero și tratament.

Cumva o iau de la capăt. Pentru mine e cam aceeași situație maro, tot un cancer, tot o leucemie, tot pe margine sunt, însă pentru ei contează, fiind lucruri de finețe, mai ales în condițiile în care aparent, am stat o lună, nu neaparat pierzând timpul, însă ... mai pe românește, mi-au spus ca e posibil să fi primit un tratament necorespunzător...

E foarte ciudat să auzi așa ceva, mai ales ca eu nu condamn pe nimeni de aici din spital din România, din contră, lumea s-a purtat foarte frumos; atât medicii cât și asistenții sunt niște persoane empactice care m-au ajutat la nevoie în măsura posibilităților impuse de COVIDul ăsta nenorocit. Camera în care stau e absolut decentă, totul e curat, văruit, curățat zilnic, sacii de menaj se schimbă la câteva ore chiar dacă sunt aproape goi... de la 1 ianuarie s-a schimbat firma de catering și mâncarea a devenit și ea absolut decentă, un salt de la nota trei (unde nu mâncam mai nimic) la opt-nouă, unde adeseori mai cer o porție sau două, dacă mai rămân de la alți pacienți.

Deci pentru miturile și prejudecățile care exista despre România și spitalele de aici, stau în niște condiții absolut umane și decente.

Atât că am eu senzația de pușcărie, făcând în fiecare zi aceleași puține lucruri, mâncând aproape aceleași mâncăruri, probabil e ceva normal să simt așa.

Marți sau miercuri am fost anunțat de Doctorul curant, ca rezultatele analizelor sunt satisfăcătoare și ca luna viitoare (adică mâine, la momentul la care scriu eu, duminică, 17 ianuarie), voi fi externat.

În aceste patru sau cinci zile mi-am făcut atât de multe planuri și idei, scenariu și gânduri, încât am fost atât de dezamăgit să aflu ca nu mai trecem pe acasă; mi s-a făcut rău când am auzit că după externare, plecăm direct la Milano, din cauza urgenței medicale și a incertitudinii generale a situației.

Aveam câteva idei mari și late în cap: să îmi văd familia, să o strâng în brațe, să mă reconectez cu ei un pic, să mănânc cea mai bună vită pe plită, experimentată la Bordeaux (dacă n-ați încercat-o până acum, nu știți ce ați pierdut), să mănânc o pizza, orice pizza și să mă plictisesc un pic acasă la mine, în livingul meu, pe canapeaua mea, privind în gol pe geamul meu și nevăzând ceva interesant în mod specific... nu am nicio panoramă, din contră.

Mi-e dor de gardul și de garajul meu, de ușa și de alea mea, de groapa de pe trotuar și de ușa de intrare care se trânteste mereu prea tare dacă nu o ții (Sergiu, ține ușa!).

Îmi e dor să cotrobăi prin curte, să văd dacă a dat vreun mugure, dacă s-a rupt vreun trandafir de la zăpadă, să râd de pisica noastră grasă, care iarna arată ca o bilă cu păr (Garfield e mic și urât pe lângă pisica noastră)... eu nu sunt un mare iubitor de pisici, mi se par în general sfidătoare și arogante, însă mi-am dat seama în timpul ăsta, cât de drag îmi e Flocea și cât îmi lipsește).

Probabil vi se par niște idioțenii ce cititi acum, poate pierdere de timp, însă mesajul cred ca e mai mult decât clar pentru toată lumea: nu luați de bune lucrurile acestea. Nimic nu ni se cuvine, nimic nu e la pachet. Ce este astăzi, mâine poate dispărea într-o secundă. De mâine e posibil să nu le mai aveți. Eu nu le mai am și mor de dorul lor. Îmi lipsește viața de dinainte, îmi lipsește Dan pe care îl știu și îl știți... deși Dan-ul acela nu mai există, e plecat în altă dimensiune, mă privește acum, deși nu reușesc să îmi dau seama cum...zâmbind, sau ironic, sau cu milă, sau cu poață.

Și când scriu ca mă privește, nu spun metaforic, vă scriu la propriu!

Am de ceva timp o senzație concretă, palpabilă, de depersonalizare, de ieșire din corp.

Inițial credeam că am înnebunit, sau poate că e de la medicamente... în primele săptămâni luam câte 8-12 pastile de trei ori pe zi, tot felul de pastile pentru diverse... fără să mai socotesc aici și perfuzii , injecții etc.

Deci luăm în calcul că printre acele pastile să fie și chestii de căpșor... multe dintre pastilele de genul, teoretic, te ajută, însă dacă le oprești deodată sau schimbi tratamentul... îți dau gânduri suicidale, ajungi să te gândești să îți faci rău... tot felul de dubioșenii din acestea... dacă citești prospectul nu mai iei nimic (valabil și la o aspirina, la drept vorbind).

Treaba este că între timp, zilele au trecut, terapia a trecut, starea de rău a mai trecut, analizele au fost mai bune iar tratamentele pe care le iau eu zilnic s-au micșorat în cantități, atât de mult, încât am ajuns să exclud posibilitatea ca aceste stări ciudate care m-au (mă) încercat să fie de la medicamente.

Uneori, când vă scriu, am senzația că îmi cad literele de pe ecranul iPad-ului, sau că fiecare tastă apasată are două kilograme. Știi că n-are niciun sens. Nici pentru mine nu are. Nu înțeleg ce se întâmplă. Mă simt privit, analizat, tot de mine, de alt mine. Simt ca m-am multiplicat în mai multe variante, Eu-l care exista înainte de coșmar și care acum e pierdut, e dus undeva în altă parte (la propriu), Eu-l acesta nou, confuz, care nu înțelege tot ce se întâmplă, Eu-l care parțial a acceptat situația și ce se întâmplă, și încearcă să managerieze cât mai bine toată situația asta.

Stau uneori în pat și simt cum mi se întind picioarele. Se lungesc pur și simplu. Sau sunt atât de amorțit că mă simt pe patul acesta atât de rece și impersonal, ca un sac de cartofi, ca un furtun, un corp fără personalitate, ca un corp părăsit de spirit.

Fizic nu sunt bine deloc, mă simt adeseori ca o plantă neudată, veștejită. Îmi cere corpul mâncare continuu, cer mereu porție dublă sau chiar triplă, însă simt că nu e suficient și că nu reușesc să țin pasul cu spurcăciunea asta, care m-a slăbit douăzeci și cinci de kilograme fără să mă întrebe nimic.

Când știu cât m-am chinuit un an, la sală, să pun pe mine încă 6-8 kilograme de carne...

Trezit zilnic la 5:30, mâncat sute de ouă, sute pe numărate, mese peste mese, shake-uri, fructe, bani pe scurt, ca nu e ieftin să mănânci cât de cât ok, program de fier, vinovăție în zilele ratate etc. ... iar eu acum sunt mai slab cu douăzeci și cinci de kilograme. În două luni, nu a mai rămas nimic. Nu a mai contat nimic. Nimic.

Bine, în esență, ce povestesc eu e o mizerie ca nivel de importanță în viața unui om, dar constat doar cât de volatilă este situația cuiva și cum atât efort depus, devine zero instantaneu.

Universul îți explică faptul ca și un plan pe ziua următoare poate să însemne... NIMIC.

Mi-e sincer, cel puțin în momentul acesta, deși parcă mi-am mai revenit un pic, groază de momentul în care mă voi vedea mâine cu părinții, socrii, copiii, Roxana. Cred ca vor fi șocați să mă vadă. Pe mine mă pufnește plânsul aproape de fiecare dată când merg la baie și mă văd dezbrăcat. Sunt atât de slab încât mă doare când mă așez sau sprijin pe un scaun. Sunt numai piele și os. Când mă văd, îmi dau buzna în minte imagini din filmele cu lagăre. Mereu am fost un

slăbănog, însă nu atât de tare și nu cu această prezență și spirit de bolnav. Știu Petra, nu e ok să o spun, însă lucrurile sunt cum sunt.

Încă am hemipareza facială, pentru cine nu știe sau înțelege, pe scurt, nu am control asupra jumătății stângi a capului, feței, gurii, ochiului, frunții. Nu pot mișca nimic, nu pot clipi, nu am expresie. Când mă văd plângând uneori, mi se pare ca arăt ca un monstru. Nu vreau să mă vadă copiii mei așa, deși știu că nu mă voi putea abține și mă vor vedea... Nu vreau să îi sperii, nu vreau să înțeleagă, nu vreau să trăiască așa ceva. Toți îmi spun că sunt mai inteligenți, prezenți și puternici decât cred sau vreau eu să cred... asta nu schimbă însă faptul că nu vreau să mă vadă așa.

Sper ca până mâine, când ne vom întâlni înainte de plecarea spre Italia, să îmi mai revin și printr-o minune să fie o zi veselă, a regăsirii, mulțumirii, recunoștinței și nu a groazei, disperării și a speranțelor plâpânde...

Mai am mult de scris și e târziu... îmi doresc să iasă o carte din asta... nu știu dacă va fi suficient. Cred uneori că poate sunt prea intim și povestesc totuși prea mult, însă am fost atât de șocat de situația în care m-am găsit pus, încât îmi doresc să învățați și voi și să concluzionați cât mai mult din ce mi se întâmplă.

Îmi pare rău că nu am început să scriu mai din timp, însă m-am simțit atât de rău că vreo două săptămâni tableta a stat în bagaj, nici măcar nu am scos-o, îmi venea să vomit numai cât mă gândeam la ecrane.

De multe ori mă întreb dacă modul în care scriu e decent, ca beletristică, sau ce abordări ar trebui să am în limbaj, construcții, propoziții astfel încât să sune ca o carte, nu ca o conversație pe messenger... însă din păcate nu am aceste noțiuni pentru a face din asta o lectură mai plăcută; în afară de formatarea textului, probabil că nici nu voi mai interveni altcumva, ca să nu mai spun că în forma aceasta, ce și cum vă scriu este probabil cel mai autentic.

Îmi doresc să iasă măcar un .pdf de cincizeci de pagini, pe care să îl licitez, vând... orice, oricum, astfel încât să mai ajut pe mine sau altcineva cu timpul ăsta folosit pentru a scrie.

Revenind, nu mai pot spune cu toată inima dacă într-adevăr am acceptat situația, așa cum îmi placea să cred.

Se pare ca sunt pe drumul cel bun, însă am de lucru.

Trebuie să cedez total, să mă predau, nu la modul de resemnare ci în sensul de a accepta totul exact așa cum e și de a privi situația aproape cu recunoștință.

Se pare ca trebuie să profit de faptul ca șutul în fund a fost dat și recepționat deja cu succes, să profit de locul ingrat în care sunt, loc situat cumva mai în față, în teatrul regăsirii spirituale, al conectării cu Sinele Superior, cu Divinul, cu Eu-l, cum vreți să îi spuneți.

Dacă auzeam astea acum jumătate de an, nu aș fi râs, dar cred ca aș fi spus: ok, sunt niște chestii din cărți, cu sens, dar greu de făcut, mă duc să mănânc un burger.

Însă când ești în ... pe românește și ai fost deja pe marginea prăpastiei, parcă privești aceste lucruri mai deschis și mai optimist în a le încerca.

Înțeleg că absolutul în această viață ar fi să mă pot desprinde total de tot ce e material, lumesc, aici aproape incluzând și familia. Ne naștem și murim singuri și în fundul gol. Maximul de atins ar fi să fii eliberat și dezlegat de absolut orice, încât să îți poți accepta chiar și propria moarte cu o seninătate aproape de zâmbet.

Să nu îți mai trebuiască nimic și să te poți rupe exact de lucrurile, ființele, aspectele din viața ta de care tu crezi că nu te poți rupe.

Să scapi de orice prejudecată, convingere, șablon, întipăritură din mintea ta, să fii atât de liber încât să nu te afecteze nimic din ce s-ar întâmpla.

Și să faci asta singur, prin rugăciune, meditație, introspecție, deschidere, acceptare, chiar dacă ai fi singur pe pământ, doar tu și Dumnezeu. Sau tu și tu. Sau fiecare în ce crede.

E greu și de înțeles, dar de făcut... mai ales într-o lume în care muncim și trăim pentru bani, cu bani, într-o lume în care dacă ești cap de familie, presiunea pusă pe tine și e mai mare .

Când ești singur pe lume probabil e mai ușor; mie cu familie, copii etc., recunosc faptul că îmi vine greu să mă și închipui atât de detașat de material încât să am o viață atât de liniștită spiritual, darămite să și ajung la un asemenea nivel, ca cel descris mai devreme.

Cert este că o să încerc, o să încerc să iau avantaj de situația în care sunt, o să îmi dau silința să ajung la un nivel cât mai înalt din sfera acestor trăiri. Îmi dau seama ca nu am de ales, simt trezirea, simt că nu am cale de întoarcere, simt ca e doar o direcție bună, sau alta, cea pe care nici nu vreau să o menționez.

E clar ce variantă voi alege și promit că îmi voi da toată străduința să scot maxim din asta.

Înțeleg să nu mă lupt, să nu mă bat, să nu mă las sub comanda primului instinct și să caut în mine, mai multul, mai înțeleptul, mai profundul, care să ajungă la un nivel mai înalt al existenței lui.

Înțeleg să îl accept pe Dumnezeu total în viața mea și să fiu de acord că nimic altceva nu este, nu a fost și nu va fi. Mă iert, mă iubesc și mă accept așa cum sunt.

E miercuri după-amiaza și am hotărât să vă povestesc ce s-a mai întâmplat de luni dimineață până acum...

Au fost încă trei zile ... îmi vine să râd și să plâng în același timp, acum văzându-le trecute.

Luni, după o duminică noapte nedormită, “m-am trezit” cu o împăcare față de ceea ce va urma în ziua respectivă, deja mă mai obișnuisem cu ideea.

Curat, bagaje, aranjat, toată dimineața până pe la prânz, când am aflat că în Italia, pentru vamă, internare și alte proceduri am nevoie de un test antigen... pentru a arăta

cât de contagios mai sunt, dacă mai sunt, pentru ca anticorpi nu am, fiind imunodeprimat.

După lungi lupte și chinuri de a găsi în spital un altfel de test sau la clinica privată din incinta spitalului, până la urmă a cumpărat Roxana unul de pe drum, pe care l-am făcut la spital și pentru care am primit un fel de parafă de la medicul curant.

M-am externat de la spital și pe la trei am mers la un hotel, unde am petrecut două ore împreună cu părinții, socrii și copiii, în timp ce îmi refăceam bagajele pentru Italia.

Întâlnirea a fost bună, de principiu, m-am bucurat mult să îi văd, deși m-a răvășit asta foarte mult, mai ales revederea cu copiii, care mi-au dat impresia că au crescut jumătate de an într-o lună și că eu nu am fost lângă ei, de atât de mult timp... înțelegeți din nou, ce trebuie să înțelegeți din asta. Am scris de atâtea ori.

Nu am știut cum să mă port cu Roxana, cu mama, cu tata... parcă am lipsit un an de acasă. Am cautat să ascund cât de rău mă simțeam, ca să nu îi descurajez, să nu își piardă speranța, deși era evident în ce stare mă aflam. Cred că am fost rece, până la urmă, eu nici nu prea am vrut să ne regăsim așa, nu îmi doream să mă vadă în starea asta, mai ales că nu știam dacă ne vom revedea sau nu...

M-am revăzut și cu Narcis la București, un bun prieten, mi-a făcut bine să îl văd. Cumva mi-a confirmat că mai există și alți oameni în afară de mine și de cei din spital,

atât de depersonalizați și de amestecați de costumele alea blestemate cu care erau îmbrăcați.

Într-un final, am plecat la șase seara spre Italia, fiind cumva împăcat că mă voi interna miercuri, neștiind sau dându-mi seama cât va dura drumul până acolo.

Spre surpriza mea, de mers, am mers foarte bine, de ajuns am ajuns foarte repede, de călătorit am călătorit absolut agreabil (Mulțumesc Dragos!). Deși nu am dormit, m-am odihnit, am călătorit într-o poziție confortabilă, iar marți la orele unsprezece, deja eram în preajma spitalului, sperând ca mă voi interna.

Am reușit să trecem prin toate vămile, inclusiv a Italiei, fără să fim opritți, o bună parte din stresul meu în ceea ce o privea pe Roxana și posibila carantinare a ei, dispăruse complet. Fusesse înlocuit însă de o frică autentică de nou, de spital, de Italia, de tratamente și costuri, de viitor. Îmi era foarte, foarte frică, deși conștient că sunt ajuns în ultimul și cel mai bun loc în care pot ajunge și de faptul că o internare mai rapidă poate însemna scurtarea lucrurilor pentru mine... chiar și așa, frica a fost veritabilă și în cantități mari, încât eram gata să mai călătoresc încă o mie de kilometri în plus, numai să nu fiu nevoit să fac ceva.

Fusesem scos din “confortul” și rutina de la Colentina, unde ultimile zece zile arătaseră cam la fel, aceiași oameni, același program pentru mine, același tratament redus, față de momentul internării, încât nici nu mai simțeam că sunt

la un spital, aceiași patru-cinci pași până la baie și patru-cinci pași înapoi spre pat.

Mă îngrozea ideea schimbării, mai ales în contextul labilității mele emoționale din ultimile două zile.

Până la urmă m-am împăcat cu ideea internării și am început demersurile, până am aflat că trebuie să fac iarăși un test COVID, la spital, în vederea internării, la care să aștept rezultatul în aceeași zi... ce să mai... pe scurt, am stat cu inima la gât toată ziua, ca într-un final să ne lămurim pe la patru, că nu mă voi interna marți și că rămâne pentru miercuri dimineață.

Ce ar fi de povestit este că la cinci minute după ce am intrat în spital, cumva... pentru a face acest test COVID, am întâlnit deja doi români angajați acolo... destul de previzibil de altfel.

O altă situație de povestit ar fi că față de România, unde am făcut cinci sau șase teste COVID, mereu cu capul pe spate, cu senzații destul de neplăcute, lacrimi etc. , aici am fost rugat să las capul în jos, ca la rugăciune, să respir pe gură și deși am simțit acel tester intrând mult mai profund în nas, parcă senzația de neplăcut nu a fost la fel de intensă ca atunci când ții capul pe spate.

Seara la hotel, a fost plăcută, m-am reconectat cu Roxana, după o zi extraordinar de stresantă și de obositoare pentru noi.

Mi-am făcut mai multe pofte, burgeri, pizza, panini, bere, vin, cola, ciocolată... poate mai mult decât a fost cazul; la un moment dat cred că am exagerat cu mâncatul... dar bine am făcut, gândindu-mă la timpul trecut și bănuind ce va urma.

De dormit, marți seara... ce să spun...ca pe ace; iarăși frică, emoții, am visat că președintele se vaccina la mine în salon, la Colentina, după care am mâncat amândoi tort. M-am trezit în toiul nopții cu gust fizic de tort în gură și mi s-a făcut rău de poftă, mai ales ca știam ca a doua zi nu voi mânca nimic, știind asta de înainte, în vederea internării și a analizelor pe care urma să le fac.

În aceste două-trei zile am mers pe jos cât nu am mers în ultimile două săptămâni la Colentina, astfel încât am dormit efectiv nesimțindu-mi picioarele. Nu pot spune că m-am odihnit cine știe ce, dimineață când a sunat ceasul la șapte și am văzut ca e întuneric, efectiv mi-a venit să plâng... una peste alta miercuri dimineața a venit, iar eu, pregătit sau nu, a trebuit să mă schimb, să îmi iau bagajul și să trec la nivelul următor.

O zi diferită față de celelalte, cu o ploaie mărunță, mai cald decât marți, o zi mohorâtă ce nu arăta cine știe ce veselie următoare, dar care a însemnat bogăție până la urmă, bogăție de progrese pentru că ziua de miercuri, cel puțin până la orele 18:00 când scriu aceste rânduri, a fost plină și încărcată de succes.

Miercuri, adică azi, când scriu, a început cu o foame pe cînste și cu formalitățile mele de internare la opt dimineața, după ce ieri, Roxana a făcut plata unei prime facturi, de șaisprezece mii de euro, factură care acoperă șapte zile de spitalizare, normalizarea mea, punerea mea cît de cît pe picioare, analize, echipe de medici și alte nebunii detaliate pe acea proformă.

După care să încep protocolul.

Cam acesta e primul pas financiar în aventura asta, e ciudat să plătești sume atît de mari, însă eu nu mă mai gîndesc prea mult la bani, încerc, caut să îi văd doar ca pe o unealtă și mă bucur că sunt în situația aceasta în care îi am, pe o bună parte dintre ei, datorită vouă.

Sunt conștient că am o sansă , pe care puțini o au și asta doar pentru ca voi toți, cei din jurul meu, existați și m-ați ajutat.

M-am instalat la cameră; așa cum vă așteptați, e totul foarte bine, imaculat, aranjat, la îndemîna pacientului.

O cameră aproximativ îngrămădită, de mobilă, pat, canapea, fotoliu, masă cu scaune, blat pe perete, suport mobil cu masă, dulapuri, cutie de valori, baia complet aranjată cu tot ce trebuie, exact ca la un hotel... deci cam tot, tot ce e necesar, la îndemînă, inclusiv două ape pe noptieră.

Singurele chestii pe care le-aș fi vrut altfel, sunt temperatura, am senzația ca e rece, deși eu sunt amorțit tot și am o percepție diferită a temperaturii ambientale și faptul că nu am frigider.

Mi-am luat Cola pentru după cure, mă ajută mult pentru starea de rău, dar dacă nu e rece, e inutilă.

Oricum, am înțeles ca antiemeticele administrate aici pentru starea de rău sunt cu totul altfel față de cele din România, astfel încât nu o să mă mai târâi o săptămână după aceea și o să am niște senzații mult mai acceptabile decât ce am avut la prima experiență. Deși nu sunt nerăbdător, sunt curios cum o să fie, mai ales că știu că e totul spre binele meu.

Roxana a avut voie să rămână cu mine, fără test, fără nimic, astfel încât să mă ajute să mă instalez, cu bagaje și toate cele. În primele zece minute după ce am intrat aici am întâlnit un alt român, Viorel, care m-a mai ajutat și el cu informații pentru a mă instala mai ușor.

Într-un final, Roxana a plecat și eu am rămas în aceasta cameră verde-marou-albă, vesel, optimist și pregătit pentru ceea ce va urma.

Mi s-a instalat deocamdată o branulă, mi s-a luat sânge pentru analize, am cunoscut șase-șapte medici și câțiva asistenți, au venit pe rând cu diverse proceduri.

Am fost întrebat deja, să aleg din diferite variante de prânz și cină, pentru azi, sunt foarte curios cum o să arate mâncarea.

Printre altele, mi s-a luat iar și proba de os din spate, o procedură pe care dacă o vezi pe Youtube, te cam cutremuri, dar care în realitate nu e chiar atât de dureroasă.

E mai mult vizuală, un burghiu, ca o șurubelniță în formă de T, niște oameni care se sprijină pe tine, învârtind acel instrument astfel încât să rămână în el, undeva, proba de os și maduvă... după vreo zece minute de chinuială din asta, au recoltat o probă pe care o să o compare cu ce am trimis noi spre analiză, pentru a vedea dacă există progres sau regres al bolii, pentru a stabili diagnosticul exact etc.

Dacă nu va fi ok, îmi vor recolta din nou, din stern, ceea ce va fi destul de vizual și traumatizant pentru mine, dar sper să nu ajung acolo... vom vedea, până la urma voi face tot ce trebuie să fac pentru a mă însănătoși.

Mi se va instala și un cateter în piept, undeva deasupra inimii pe o venă, un fel de robinet, pentru analize, chimioterapie, transfuzii etc.

Nu știu cum o să arate, cum o să se simtă, dacă o să mă doară sau nu, cert este că o să mă ajute, sunt pacienți cronici care stau ani de zile cu el, te ajută să nu ți se mai găurească venele cu ace, mai ales ca după chimioterapie venele se întăresc și se subțiază și stai mai mereu vânăt și cu dureri la mâini.

Am fost vizitat de mai multe persoane, am făcut și un CT, nu știu exact ce a fost, la plămâni, am și reușit să dorm un pic după-amiază, astfel încât acum aștept nerăbdător cina... am o foame de lup.

Joi... foamea, partea a doua.

Noaptea a fost grea, am dormit din părți, sunt din ce în ce mai amortiți... patul e tare, perna e tare; ele ar fi bune saracele, pentru dormit, dar nu pentru niște oase găurite ca ale mele. Unde mi-au făcut puncția de os, am dureri și deși am cerut noaptea pe la unsprezece-doisprezece niște paracetamol, nu pot spune ca m-au lăsat aceste dureri.

Joi dimineață, pregatit să fac alte analize, m-am organizat să îmi încep ziua fără colazione. Colazione înseamnă mot-a- mot, pe românește, NU mic dejun. Adică mic dejun, NU. Adică nimic. Un croissant, poate o cafea și niște marmeladă sau un biscotini din ala microscopic. Deși te întrebi: ‘oare cum trăiesc acești oameni?’, totuși când te uiți pe stradă, sau chiar în spital, observi ca au niște batrâni frumoși și longevivi.

Și e ciudat, pentru că noi când venim aici, încercăm pizza, paste, panini, toate nebuniile cu carbohidrați, dar pe ei nu i-am văzut să se omoare mâncându-le. Plus că probabil au niște porții care nu seamănă cu ale noastre. Dieta mediteraneană oricum înseamnă mai mult decât pizza și paste, sau ce apucăm noi să experimentăm într-un city break sau o săptămână, două (Doamne ajută!) de concediu în Italia.

Buun... ziua începe bine, nu mânca, nu bea apă! Nu trebuie să ai activitate metabolică înainte de scan-uri! Bine fraților, așa să fie.

Am făcut un RMN cerebral pe la unsprezece, așteptând apoi un PET CT (ăsta e un fel de RMN mai complex, pentru tot corpul) și o puncție de lichid encefalorahidian. Și stai, și așteaptă... și stai, și așteaptă... și stai, și... ați ghicit: așteaptă...

12, 13, 14...15...

Am stat ce am stat și am cedat, am chemat pe cineva și am întrebat ce se întâmplă, dacă mai fac ceva sau nu, pentru ca mor de foame. După câteva minute mi se spune ca pot mânca, sigur nu mai fac PET CT-ul, poate o să fac puncția, dar ea nu depinde oricum de mâncat/nemâncat...

V-ați prins, în secunda doi am pulverizat caserolele cu mâncare la care tot priveam de la doisprezece, mâncat evident mai mult decât trebuie, ca să nu mai spun ca dimineață am cerut porție mai mare...

Acum stau, scriu și mă gândesc că o să vină iar mâncare la șase... însă pe asta o voi mânca la zece seara astfel încât nici să nu îmi fie atât de foame mâine dimineață, pentru că probabil mâine dimineață începe iar dansul cu “nu mânca, faci PET CT” etc.

Una peste alta, mâncarea e ca acasă deocamdată: un orez foarte bun, un păstrăv și jumătate la cuptor, curățat de piele, oase etc și o farfurie mare de spanac, brocolli și morcov la cuptor. Plus fructe. Plus ulei, oțet, sare, ierburi. Nu am ce să mai comentez... pe de altă parte la cât costă o zi de cazare aici... dacă stau bine să mă gândesc trebuiau să-mi aducă și niște prosecco.

Acum e șase seara, nu am mai făcut nici PET CT, nici puncție, azi nu am mare lucru de povestit. Vedem ce se mai întâmplă, deși nu mă mai văd scriind cine știe ce. De chestiuni profunde nu prea am chef azi, sunt mai bine psihic și am stat mai legumă așa... ba pe Youtube, ba pe “Îl cuoco cucina il pranzo”. Am ambiția ca într-o lună-două să pot vorbi cât de cât italiană. Sunt 95% sigur că o să îmi iasă, doar să mă simt prea rău și să nu exersezi, altfel nu există nici un motiv să nu iasă.

Am luat o pauză două zile de la scris, am avut multe de făcut, însă revin acum cu ce s-a mai întâmplat.

Vineri se anunța o zi plină de analize și vești.

Pe la prânz a venit o echipă de doi medici, un el și o ea, să îmi facă puncție spinală. Cum adică? Să-mi bage un ac în coloana vertebrală, printre două vertebre și să-mi tragă niște lichid. Ușor, nu?

Nu.

M-au pus la marginea patului cu o pernă în brațe, și dă-i și luptă, m-au înțepat de vreo două ori fără succes, eu nu mai reușeam să stau locului, pentru că încă am picioarele foarte amorțite și mobilitatea redusă.

Ne-am chinuit vreo zece minute, eu începeam să mă cam stresez, eram deja speriat, deja cam chin pentru mine.

S-au retras în glorie spunând că vor reveni peste o oră sau două.

Vă dați seama cum a fost așteptarea aceea pentru mine.

Au revenit într-adevar peste două ore, doar tipul din formula inițială și cu încă un domn mai în vârstă.

“Acum te dezinfectez”,

“Acum sunt degetele mele”

Și așteptăm să spună: “Acum te anesteziez din nou”... doar că nu.

Ce să o mai încolo încoace, m-a rezolvat în două minute și au plecat. Probabil cel mai experimentat m-a așezat într-o altă poziție. A durut un pic, dar măcar n-a durat.

Recunosc că eram cam mort de frică.

Bine că am scăpat.

A trecut după-amiaza fără evenimente, iar pe la cinci sunt anunțat să mă pregătesc de terapie intensivă , montare cateter (un furtunaș care intră direct într-o venă, pentru a îți fi administrate mai ușor perfuziile, ca să nu fii înțepat de o sută de ori sau să stai cu branulele pe mâini).

Așadar sunt preluat de Viorel, cu tot cu pat, și dă-i înainte pe coridoare.

Ajungem în terapie, mă parchează lângă perete și încep să analizez ce se întâmplă în jurul meu: doi tipi, comuni, cu părul vâlvoi, unul căutând ceva printre hârtii și unul, într-o cămăruță, nici nu îi venea să stea, nici să plece.

Tot era chemat de colega lui, iar el statea cu genunchii pe un scaun de birou, rotativ, uitându-se pe Youtube la o emisiune, ca pe Digisport, cu analiză sportivă, ceva despre

Milan, în campionatul lor. Omul prins tare de emisiune, se tot ridică, se uita după colegă, iar se așeza la scaun...

Eu în gândul meu zic: ‘încurajator, o să fac treabă cu ei’.

Într-un final mă mută pe masa de operație și vine un al treilea tip, cred că până în treizeci de ani, cu ochelari de biciclist pe frunte, transparenți, părul la fel vâlvoi. Își pune pe el un soi de halat cu plăci de plumb probabil, pentru că urma, la cum am văzut, să fie făcute x-ray-uri unul după altul sau chiar un soi de filmări live x-ray. Își pune halatul și când și-l închide îi văd în piept, pusă, o stea de sheriff, cum vedem în filmele western, pe care scrie “il sheriffo”, așadar Seriful; tocmai ați făcut cunoștință cu cardiologul șef.

Îmi pun pe mine o hârtie lipicioasă de la tălpi la creștet, cu gaură la umărul drept. Eram într-un soi de sac de plastic. Și îmi spune: “cred că e mai bine să întorci capul spre stânga, că aici o să lucrez eu”.

“Perfect”, îmi zic și întorc capul spre stânga, unde ce să vezi, un ecran de cel puțin doi metri diagonală, suspendat de un braț din tavan, foarte mobil de altfel, unde eu urma să văd tot ce urma să se întâmple...

Anunțat fiind înainte de fiecare pas, “te dezinfectez”, “te anesteziez” etc., priveam pe ecran, unde se vedea mod ecograf, el căutându-mi mie o venă, cred că cea cavă, voi analiza o hartă a sistemului circulator. La un moment dat simt niște dureri mari în omoplat, îi spun: “mă doare spatele”, îmi răspunde “e normal, vena vine pe acolo și eu umblu la ea acum”. Oooooook...

Mai stăm ce stăm, aveam ochii închiși, eram deja epuizat după ziua asta... și simt cum îmi țâșnește transpirația prin frunte, mă ia cu rău, mi se adună saliva instantaneu, iar inima bate precum clopotul de la Biserică.

“ My heart beat is going up, I’m losing control, it is normal?”

“Yes, I am in your heart”

[Îmi crește pulsul foarte mult, simt că pierd controlul, e normal?

Da, sunt acum în inima ta.]

În acel moment am deschis ochii, eram mort de frică, o senzație nouă, neștiută, mă cuprinsese, ceva pe care nu știam cum să controlez sau stăpânesc.

Când deschid ochii văd pe ecran cum șeriful se joacă cu o sârmuliță îndoită la capăt printr-o venă, încercând să o împingă, îngrămădească, îndrepte, și într-un final agațe în peretele inimii mele. Un soi de ancoră pentru furtunașul care era deja băgat și care ajunge tot undeva în apropiere, nu am reușit să îl identific pe ecran.

O dată la câteva secunde se stingeau automat toate luminile din cameră, se auzea un sunet ciudat și se declanșa x-ray-ul, apoi apărea imaginea cu coastele, inima și ce se mai vedea pe acolo, pe ecran, apoi iar live...

După o altă așteptare, am simțit cum începe să-mi tragă de piele, și mi-am dat seama că trecuse la croitorie, ceea ce era o veste bună pentru mine, însemna sfârșitul acestei experiențe deloc plăcută, nu dureroasă, ci mai mult bizară, stranie, înfricoșătoare și stresantă, prin perspectiva

faptului că știu că acel cârliguț va trebui și scos la un moment dat.

Într-un final se termină tot, începem să vorbim, pe șerif îl văd deja cu alți ochi, acum în haine de spital, știind că mi-a umblat în inima și eu încă respir și clilesc (cu un ochi). Se declanșează haosul când le răspund ce muncesc în România, având Viagra în portofoliul produselor promovate la serviciu, încep poantele, mai ales pe seama microbistului.

Mă preia Viorel, revin la cameră și mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu bine din ziua asta stresantă, înfricoșătoare, dar atât de așteptată, pentru că e garanția avansului meu în această poveste.

Tot azi sunt anunțat că de mâine, sâmbătă, încep chimio, și nu de marți sau miercuri așa cum știam inițial, ceea ce iar e o veste extraordinară pentru mine, veste care la scară mică înseamnă timp câștigat pentru mine, poate scurtarea întregii perioade petrecute aici, sau a întregii experiențe, iar în schema mare a lucrurilor înseamnă că ei consideră că sunt apt să duc tratamentul, fără să mă mai bibilească o săptămână, ceea ce confirmă optimismul lor și analizele ieșite bine, sau mai bine decât se așteptau ei.

Cam asta a fost vineri, m-am culcat epuizat dar fericit și încrezător pentru ce va urma.

Deși știu că-mi va fi rău, aștept și chimioterapia cu nerăbdare, aș face tot cât mai repede, numai să mă văd

într-o viață asemănătoare cu cea dinaintea acestui episod mai puțin plăcut din viața mea.

Sâmbătă, 23 ianuarie 2020

M-am trezit optimist, urmează o zi plină.

Foiala de dimineață, duș, așa cum pot în starea în care sunt (cascadorii râsului), mic, mic, mic, micuț dejun, așa cum au ei, după care încep să se perinde diverse asistente și medici prin salon, sunt cuplat la un perfuzor electronic și încep o continuă hidratare de o săptămână. Perfuzorul electronic e un dispozitiv prin care trece lichidul dintr-un recipient perfuzabil, dispozitiv unde poți introduce de exemplu să curgă 56 de mililitri pe oră, timp de două ore și jumătate; e o chestie foarte precisă, care măsoară la zecime de mililitru, deci la picătură, care țipă când se termină ciclul sau dacă gâtui vreun furtunaș așezându-te pe el.

Prin comparație, la Colentina trebuia să fiu eu atent când se termină o perfuzie, să o opresc, să chem asistenta să îmi scoată de acolo... dacă adormeam sau nu eram atent, nu era o tragedie, însă părea că încurc situația și că e un efort în plus pentru personal, pentru că rămânea aer pe traseu și trebuiau demufate, aerisite etc., timp pierdut și pentru asistenți, care erau doi la zece saloane. Limitări de sistem...

La scurt timp sunt cântărit, măsurat, măsurat lichide ce intră /ies, parametrii de saturație, puls și tensiune, toate astea de trei-patru ori pe zi.

Au urmat doua-trei perfuzii cu alte substanțe printre care și antiemetice, după care vestita punga verde fosforescent cu “vitaminele” mult așteptate.

Se termină și aceasta, continuă în tot acest timp hidratarea și... și... nimic. Niciun semn, niciun simptom. E de bine. Foiala continuă toată ziua, cred că au venit de douăzeci de ori în salon, mi-au ținut și usa deschisă, s-a simțit și văzut că a fost o zi mai importantă.

Spre seară abia, m-a încercat o senzație de rău, atât cât ti-e rău după ce te învârți de douăzeci de ori, deci nimic de speriat, o minge de ping-pong în stomac, ceva de genul. Pus Cola la gheață, lăsat cina pe jumătate mâncată, problema relativ rezolvată.

Am reușit să dorm fără să știu că mă simt ciudat, deci ca și când nu a fost.

Aflu azi că urmează cinci zile de chimio, două în plus, de hidratare (hidratarea va fi non stop în aceste șapte zile), apoi o doză de ‘nupotsăpronunț’ care îmi va trece de bariera lichidului encefalic și îmi va ajunge și la creier, toate acestea reprezentând o cură de chimioterapie, prima cură făcută în Italia.

Duminică, 24 ianuarie 2020

Azi o zi normal.

Mi-am dat voie să stau, ca și când în celelalte zile fac mari alte chestii.

A fost liniște pe aici, am urmat în continuare hidratare, antiemetice și diuretice.

Mă simt bine, greață cam 10 %, absolut suportabil. Nu mai pot mânca chiar cum aș vrea eu, îmi e frică să mă iau și de fructe. Azi m-a ajutat un suflet frumos, din România, cu o sacosă de grisine și biscuiți, super bune, mulțumesc Mihaela!

Am mai ronțăit câte ceva, dar nu mă mai pot scăpa în oale, mi-e să nu greșesc ceva și să îmi accentuez starea de rău.

De mâine, luni, îmi voi calcula tot ce mănânc și beau, din punct de vedere caloric, voi băga totul într-o aplicație, voi pune un obiectiv de îngrășare acolo, astfel încât să îmi calculeze un necesar caloric zilnic, să mă pot organiza cât mănânc pentru a începe să pun și câteva kilograme pe mine. Deși oricum încerc să mănânc cât mai mult, voi putea și realiza asta în afara perioadei de tratament. Acum simt o oarecare sensibilitate.

Realizez că ideal ar fi să fac și mici exerciții pentru sinteza proteică, dar nu m-ar deranja nici niște grăsimi pe mine, pentru că nu am mai fost atât de slab, vreodată.

M-am chinuit un an de zile să pun șase-șapte kilograme de carne pe mine, la sală, cu un program și o dieta de fier și m-am topit într-o lună. Îmi dau seama că dacă aș fi avut mai multă grăsime corporală, aș fi trecut mai ușor peste

șocul startului bolii și pauzele de alimentație din timpul lunii decembrie, când a fost prima cură, foarte violentă pentru mine. Dar asta e, lucrurile sunt cum sunt, voi recupera.

Azi am aflat că ceea ce fac acum, astea șapte plus una zile, reprezintă o cură.

Din cele 4 sper, sau 6 pe care o să le fac. Mi s-a mai spus că după fiecare cură se vor face analize și reevaluări, că nu e nimic repetitiv, că se vor adapta din mers, asta înseamnă până la urmă tratament personalizat.

Mâine ar trebui să aflu mai multe despre diagnostic și planul de atac, poate și niște costuri updatate.

Cam atât despre azi.

Hai “s-avem viață”!

Azi.

Luni, 25 ianuarie 2021.

Zilele se scurg prea repede dar e prima oară când nu îmi pare rău. Deja a trecut o doisprezecime din acest an.

Vorba aceea: “Zilele trec greu. Și anii zboară”. Mi-a rămas scrisă pe creier de când am auzit-o prima oară. M-am gândit instantaneu la Edi care are deja aproape opt ani...

Aici e totul bine, mi se cam umple programul zi de zi... și pentru că fac lucrurile greu și pentru că apar lucruri noi de făcut; adică un duș încă îmi ia cam patruzeci de minute, cascadorii râsului e puțin spus, noroc că cei de aici au gândit băile de așa natură încât ai mâner peste tot. Altfel sprijineam toți pereții sau eram plin de vânățai.

Ca și activități noi, de azi am început să înregistrez tot ce mănânc, în My Fitness Pal, să văd ce și cum, din punct de vedere caloric și nutrițional.

Oricum pot să jonglez doar din ce comand la prânz și cină, pentru că dejunul e indigo:

Lapte (pentru că am cerut eu, altfel cafea sau ceai), biscuiți, pâine prăjită, croissant (am mai cerut unul), gem și unt. În fiecare zi. La fel.

Fără ou fiert, șuncă, brânză, telemea, cașcaval, omletă, ochiuri.

Vestea proastă e că numai cu dejunul, care va rămâne așa, am șapte sute de calorii, din care 65-70% sunt carbohidrați (și din aia cam proști, simpli, pe deasupra). Schema asta care se întâmplă dimineața, nu prea îmi dă voie să scap în grisine și biscuiți când mă plictisesc ziua, din păcate...

O să mai vedem.

Azi am primit corespondența la cameră, o scrisoare de la spital în care mi s-a spune că nu au reușit să stabilească diagnosticul după probele prelevate în România și că vom aștepta rezultatul analizelor pe probele prelevate de ei, acum câteva zile. Merg însă tot pe Non Hodcumsescrie. Pentru mine e aceeași poveste în mare... tot o leucemie, sau cancer, ce e.

Tot azi am aflat că urma să mă externez vineri, fă iar planuri, Roxana căuta hotel, hotărâseră să-mi dea “sansa să mă aerisesc” trei sau patru zile până la cura a doua, toți credeau că o să îmi facă bine. Și probabil urma să îmi facă. Însă peste o oră am aflat că nu mă voi mai externa , pentru că s-au gândit că voi avea imunitatea scăzută și sunt mai în siguranță în spital, ca să nu agăț vreo chestie de la market, taxi, hotel etc.

Cred că aș fi vrut să ies, sincer și pentru că făceam o economie importantă stând trei zile la hotel, nu aici, scăzând una din alta, o mie și ceva de euro erau economisiți; bani din banii voștri, pe care mi i-ați donat și pe care nu vreau să îi cheltui cu ușurință.

Probabil că e mai bine așa, următoarea externare e programată pe opt februarie, dar cine știe ce va mai fi până atunci. Lucrurile se pot schimba, așa cum am văzut și azi, de la oră la oră, nu de la zi la zi, așa ca nu îmi mai creez așteptări, ca să nu am nici dezamăgiri.

Oricum în România nu mă întorc, în contextul COVID, nu vreau să risc să rămân pe acolo și să nu pot reveni la tratament.

Și revăzutul, o recunosc cu toată rușinea, revăzutul familiei și al locurilor natale mi-ar face bine, dar m-ar scoate de pe traseu. Mi-ar fi greu să revin în Italia de fiecare dată. Prefer să stau închis trei luni, aș bea pungile astea cu chimioterapie, numai să mă văd bine, acasă, la viața de înainte. Dar nu se poate.

Legat de viața de înainte... am primit și una rece... Se pare că e posibil ca situația în care sunt să fie cauzată genetic, un cromozom pe undeva e cu “cracii în sus”. Era programat să mi se întâmple doar că e posibil ca eu să fi accelerat procesul.

Cum? Cu efortul fizic pe care l-am tot făcut în ultimii câțiva ani, cel dus la nivel de concurs, în care corpul sta în hipoxie accentuată (privare de oxigen).

Vorbim de maraton (4 h), de spartan (3 h), de concursuri de ciclism (2-3 ore) , unde efortul este intens, susținut și simți că mori mai tot timpul.

Altă teorie e cea virusologică, un virus care să îmi fi declanșat boala într-un moment de imunitate scăzută sau stress fizic.

Deși m-am simțit extraordinar și au fost cei mai împliniți ani din viața mea, deși m-am simțit în cea mai bună formă și am savurat efectiv hormonii de bine pe care îi eliberam în timpul acestor activități, se pare că n-a fost bine, nu pentru că sportul peste nivel amator sau recreațional ar fi rău, ci pentru că eu eram predispus să pățesc ceva și pentru

că nu am făcut mereu o recuperare “adecvată” după aceste sesiuni de efort intens.

Recuperarea adecvată nu știu în ce constă, eu după maraton n-am mers o zi, am mâncat tot ce-am putut să mi refac rezervele, m-am masat cât am suportat și cam asta a fost toată recuperarea. Nu a fost suficient în cazul meu.

Oricum cert este, și aici ajung la vestea proastă, ca pe viitor, după ce mă fac bine, la concursuri o să merg să mă distrez doar, sau să stau cu ultimul concurent de pe traseu să îl incurajez să termine, să nu cedeze, sau voluntar, sau, sau... dar nu voi mai fi Dan, care vrea în primul sfert, primii 15, primii 50 etc.

Tot sportul pe care îl voi putea face va trebui limitat ca nivel de efort, va fi mai mult recreațional, preferabil de realizat doar în aer liber și preponderent efort de tip aerob. În nici un caz nu trebuie să mai ajung în hipoxie pe perioade lungi. Sala e cu semnul întrebării.

Realist vorbind, probabil că voi rămâne cu alergări ușoare, coardă, tenis, bicicletă și ceva greutăți sau greutatea corpului, acasă, în curte sau la stadion.

Dacă aș ști că mă fac bine, și nu mă vă mai durea nici spatele, așa cum semnele arată, m-aș mulțumi și așa.

Sunt în situația în care nu mai pot face pretenții la formă fizică, aspect fizic etc.

Trebuie să cam accept orice scenariu, încât să nu îmi târâie fundul tot restul vieții și astfel încât să pot avea grijă de familia mea tot restul vieții. Nimic nu e mai important decât asta.

Voi fi mai mult decât fericit să vin voluntar la toate concursurile, poate și participant, de formă uneori, dacă banii se donează.

Cam asta s-a petrecut azi. Nu mi-a fost nici azi rău, după chimioterapie, deși nu mai pot mânca așa cum o făceam zilele trecute, simt un oarecare disconfort.

Am reușit să fac niște exerciții cu banda elastică, am lucrat tot toracele și brațele, e esențial în sinteza proteică și în demersul meu de a recupera din kilograme.

Nu știu dacă mă mint sau nu, dar sus cel puțin, parcă am mai multă putere.

Picioarele în schimb, tot amorțite sunt.

Cred că la primul progres pe amorțeala aceasta sau pe hemipareza facială, o să decolez, o să fiu în al nouălea cer. Dar așteptăm, avem răbdare și ne rugăm la Dumnezeu să mă fac bine cu orice preț și să mă crute pe mine și mai ales pe cei din jurul meu de toată situația asta.

Pe lângă voi toți, am noroc de doi oameni neobosiți, amabili, disponibili, cu idei, cu energie interminabilă...

Roxana ... salvarea mea, îi sunt dator cu viața și Doamna A., de la București, nu știu dacă e de acord să îi dau numele, care este și dânsa neobosită și atât de disponibilă, încât mă tensionează uneori.

Dânsa ne-a ajutat enorm în relația cu Humanitas, clinica unde mă tratez, altfel am fi fost mai neajutorați și ne-am fi descurcat mult mai greu.

Vă mulțumesc!

Măști, 26 ianuarie 2021

Vestea bună e că a mai trecut o zi, fructuasă, nu m-am simțit deloc rău după chimioterapie, am doar un mic disconfort abdominal.

Vestea proastă ... nu există.

A fost o zi în care toate au decurs conform planului. Măine e ultima zi de chimioterapie, o să mai am două zile de hidratare și o injecție cu încă o doză mai puternică, ceva ce se duce și la “procesor”, nu doar la “cablurile” de la spate. O să îmi dea și antidot pentru ea, pentru că rinichii țipă, din câte am înțeles, după care urmează niște analize și cele cinci zile de pauză programate, zile în care să mi se facă un nou test COVID, test care sper să se negativeze într-un final, încât să pot să mă misc și eu pe aici un pic.

Măcar de ziua mea să ajung la automatele cu Twix, Mars, Snickers și să îmi fac un tort așa cum merit.

Sunt în continuare încrezător și vesel, caut să îmi umplu ziua cu activități diverse; m-am stabilizat pe la 60-61 de kilograme, sper ușor-ușor să mai recuperez din handicap...

Azi m-am gândit mai mult la copii, la Roxana, la voi... m-a și sunat lumea...

Ziua a fost bună, însă acum mă încearcă o nostalgie... mi-e dor de voi toți, și de cei pe care îi cunosc și de cei pe care nu îi cunosc. Aș vrea să vin acasă, dar de tot... și gata... să se încheie. Dar mai e de așteptat, sunt gata să o fac.

Când credeam că s-a cam înmuiat activitatea pe grupul de licitații, azi am avut trei surprize foarte plăcute. Vă mulțumesc!

Sperăm ca pe vineri, să mai avem niște informații noi legate de diagnosticul final și cost. Până atunci mai așteptăm. Am reușit și azi să fac niște exerciții, mă simt mai puternic, cel puțin la torace și brațe, deși parcă reușesc să cobor și mai ușor din pat. Cred că încep să am progrese fizice... când voi mai pierde și din amorțeli voi fi și mai fericit.

Analizele de ieri au fost atât de ok, încât azi nici nu au mai făcut. Vom mai face mâine.

Deci treaba e bună, suntem pe situație.

Vă pup, vă iubesc și vă mulțumesc!

Miercuri, 27 ianuarie 2021

Azi părea să fie o zi normală, plictisitoare, ultima din cele cinci de chimioterapie consecutivă, dar doar a cincea din cele care formează cura.

A început foarte bine. Am fost foarte fericit dimineață, să găsesc la dejun două sandwich toast cu prosciutto cotto, am simțit că există Dumnezeu. Dacă mai mâncam o zi lapte, gem și biscuiți... muream.

Le-am "devorat", e puțin spus.

Duș, perfuzii, chimio, vizită. A venit o doctoriță cam confuză în date. N-am înțeles exact ce mi-a spus, deși vorbește bine engleza, se tot încurca în date și informații. Nu mi-e clar când plec la hotel și când încep a doua cură. Ce am înțeles e că-și fac planul în fiecare zi sau la două zile, în funcție de evoluție. Ceea ce e ok pentru mine.

Am primit telefon de la Doamna A, de la București, care mi-a spus așa: mi-au ieșit analizele la proba de os luată aici. Și e negativă (bine), că măduva e neoplazică (bine), însă arată rău ca structură.

În situația dată, cu datele pe care le au și analizele de sânge care sunt bune, ei se gândesc instinctiv la radiații majore, intoxicații cu substanțe din vopsea, metale grele... Combinat, pânda freatică, muncă în medii periculoase, intoxicații medicamentoase severe, ecografii repetate.

I-am spus că nu am văzut medici până la 34 ani, nu am făcut o ecografie în viața mea și cel mai tare medicament luat e Nurofen. Nimic din toate astea n-are sens pentru mine.

Pe alocuri măduva arată a organ necrozat, plus că nu produce două feluri de elemente, neutrofile și încă ceva... mi-e să nu spun prostii.

E cam cretină senzația care mă încearcă, frică și bucurie în același timp... entuziasm și dezamăgire, confuzie și speranță...

Eu ce ar trebui să fac acum, să rămân la planul inițial de tratament, chiar dacă încă nu am un diagnostic clar ?

Să mă rog să îmi găsească altceva mai puțin grav?

Să mă rog să îmi găsească mercur, să mi-l scoată cumva și în două luni să nu mai am nimic?

Să mă rog să-mi găsească ceva, orice, numai să îmi găsească? Doar ca să nu stau în incertitudine?

Să mă rog să îmi găsească ceva, orice, dar să fie tratabil? Și să îmi ajungă banii?

E ciudat, crud, nedrept.

Profesorul S. a promis că mă face bine, doar că acum nu prea știe cum. Sper că problema să fie în sfera lui de specialitate, pentru că el, e un mic Dumnezeu în lumea bolilor de genul acesta.

Stau de câteva ore, caut să îmi fac de treabă să nu mă mai gândesc la asta, dar pe românește: suntem în ceață.

Nu simt că am regresat, însă habar nu mai avem ce e cu noi acum.

Și în timpul ăsta toată lumea ne întreabă care e diagnosticul final și costul final și câți bani s-au strâns...

Noi ce să spunem acum?

Nu spunem nimic. Am hotărât să nu agităm spiritele inutile. Vom genera întrebări și discuții inutile, care oricum nu vor schimba cu nimic situația.

Rămâne ca mâine să îmi facă o perfuzie, să îmi regleze singura analiză care a ieșit mai rău... hemoglobina.

Iar vineri iese rezultatul de la proba de lichid de la coloană, probă care speră ei, să îi mai elucideze cumva.

Deși încerc să mă abțin, mă tot gândesc la o minune... cum ar fi ca în toată chestia asta, să se întâmple o minune.

După ce s-a întâmplat cu banii strânși în timpul asta atât de scurt, dati-mi voie să îndrăznesc să sper la orice...

Joi, 28 ianuarie.

Zilele astea e mai liniște. A fost pe aici un neurolog, o să fac o ecografie la inimă.

Încă nu am un diagnostic clar, ceea ce mă cam neliniștește. Mă neliniștește, că o neliniștește pe Roxana.

Aș vrea să știm odată ceva clar, ce am, cât costă și când mă fac bine.

E un moment parcă de respiro și cu toate astea Rox al meu e parcă pe margine. Sper să nu cedeze. E momentul ei să se detașeze și să se relaxeze un pic acum.

Într-o zi, două, o să termin prima cură de chimioterapie, și o injecție ceva, cu o substanță mai puternică și antidot, înțeleg că e mai dură cu ficatul, rinichii, mucoasele etc.

După aceasta doză, posibil să am pauză la hotel. Apoi să încep cura a doua.

Azi, vineri, ar trebui să iasă și proba de lichid spinal, să ne mai lămurim cu niște chestiuni...

Nu pot decât să aștept și să sper la bine.

Nu am alte opțiuni.

Sâmbătă, 30 ianuarie 2021

Of... ce zile.

Am fost cam plantă, ieri și acum două zile. Azi sunt mai bine, dar tot ușor melancolic. Îmi e dor de Roxana, de copii... m-am tot gândit la ei. M-au sunat părinții. E ziua surorii mele. Am vorbit cu ea, am vorbit cu mama. Mi-e dor de ei.

Trebuie să caut să fac niște pași în spate, să las emoțiile în față, să le vizualizez, să le conștientizez și să merg mai departe.

Azi mi-am permis să cad un pic în visare, să reiau gândurile de recunoștință față de toți oamenii pe care am noroc să îi am în jur.

Tot azi Roxana merge în emisiune la Dl. Doru Căstăian, pe care abia dacă îl cunosc, dar cu care parcă mă știu deja de o viață, după câteva discuții.

Emisiunea a fost un succes, au vorbit amandoi foarte frumos; Roxana, deși copleșită de emoțiile contextului, s-a descurcat de minune. Sunt mândru de tine, Roxana!

Azi a fost o zi normală, am mai avut o doză de chimio, după care nu mă simt rău. Mâine va fi o zi de pauză, luni ultima doză mai puternică, marți substanțe antidot și de revenire, și cu voia lui Dumnezeu miercuri externare și mers la hotel.

Mers... mult spus, târâit până acolo, ajutat de troller.

Glumesc parțial, nu e chiar atât de rău, plus că hotelul e practic, gard în gard cu spitalul.

Îmi e groază să-mi adun lucrurile, de fapt îmi e groază că nu îmi vor mai încăpea în bagaj, însă fac asta bucuros pentru că plecarea la hotel va fi o gură de aer, pentru psihicul meu și o economie importantă din banii voștri. Ca să înțelegeți, două zile aici, echivalează cu vreo zece la hotel.

E atât de crud să îți depindă viața de niște hârtii sau bucăți de plastic. Pentru mine e crud și pentru că mă gândesc că eu am aceste hârtii și plastic, iar alții nici nu visează, nu au nici o şansă. Mă simt vinovat față de ei.

Când am auzit prima oară suma pentru Italia, creierul meu nici nu s-a chinuit să transforme în lei, știu doar că am exclamat Roxanei: Absurd!!!

Absurd eram eu, pentru că iată o minune, în curs de realizare. O minune posibilă datorită ei, datorită prietenelor ei, prietenilor mei, a multor colegi de serviciu, colegi de activități sportive, firme, oameni care mă știu prea puțin sau care mă cunosc deloc.

Vă promit tuturor ca eforturile voastre nu vor rămâne nerăsplătite. Veți găsi în mine un veșnic ajutor, veți vedea în mine un ambasador neobosit al binelui, un factor de stres la un moment dat sper să nu devin agasant cu cereri, cazuri, postări și altele.

Cert e ca voi face bine în continuare, cât de mult pot și vă provoc și pe voi să fiți alături de mine, în continuare. O să vă simțiți bine, vă promit!

Încă nu avem un diagnostic clar, orizontul de timp pentru tratament se discută în jurul a patru luni, cu pauze destul de mari între curele de chimioterapie, poate de săptămâni, fapt care îmi îngreunează mult decizia de a reveni în țară, sau nu.

Dacă e vorba de câteva zile, clar rămân aici, dar dacă e vorba de plus 14 zile, deja e foarte tentantă revenirea în România, pentru a petrece timp cu copiii mai ales. Mor de dorul lor, am impresia că cresc fără mine, că ratez tot. Îmi povestesc părinții fapte sau vorbe de-ale lor și parcă sunt făcute sau spuse de copii cu doi ani mai mari.

La televizor, acum în timp ce scriu, e o piesă, Marco Masini - T'innamorerai. Frumoasă. Să o căutați.

Azi mi-am dat seama din nou, că soluția pentru a trece cu bine peste tot tărăboiul ăsta, este să mă agăț mereu de următoarea oră, de următoarea zi maxim, de cel mai mic progres fizic.

Cam toate planurile mai lungi de trei zile s-au năruit până acum, nu mai spun de diverse scenarii pe o lună, trei sau șase.

Mă las în voia lui Dumnezeu, caruia o să mă dedic mult mai mult după asta, probabil o să-mi și tatuez ceva...cred... sper să nu fiu idiot și să regret.

Cert este că m-a ajutat mult, mai ales în perioada București. Eu am crescut credincios, însă odată cu trecerea anilor m-am lăsat atras în “viață” și am cam neglijat credința ortodoxă, rugăciunea etc... cu instituția Bisericii nu prea am avut treabă și nici nu cred ca voi avea prea multă. Cred că o parte din lucrurile pe care le fac unii Preoți, le fac greșit, cu abordarea greșită. Bine, nu generalizez, nu toți. Mai cred ca instituția Bisericii nu face niște lucruri pe care ar trebui să le facă. Dar aici e o altă discuție.

Cert este că pe mine, credința în Dumnezeu, în ceva superior, într-o formă de spiritualitate, într-o entitate, în Sinele superior, într-o conștiință colectivă, în ce vreți voi și cum vreți voi să definiți sau numiți, indiferent că există sau nu, credința în acel lucru, aspect etc., te ajută să rămâi concentrat, să simți că te guvernează ceva, să ai o responsabilitate a binelui și răului. Cred că poți fi bine și face din lucrurile astea și necrezând în nimic, însă mie mi-a fost mai bine așa.

Am avut zile întregi și nopți, la București, când efectiv nu mă puteam întoarce în pat, de pe o parte pe alta, fără să gem de durere sau să gâfâi de oboseală. Am început să îmi închipui ca mă purtau doi îngeri pe brațe ca să mă pot întoarce, nu voit, pur și simplu mintea mea a emulat această imagine, acest film. Îmi revenea în minte de fiecare dată când vroiam să mă întorc sau să merg la baie. M-am rugat mult, am citit din Biblie, încă mă rog zilnic pentru

mine și pentru voi. Îmi voi impune să nu uit cât de mult a contat și m-a ajutat aspectul ăsta în perioada critică pe care am avut-o și voi dedica timp și suflet și pe viitor. Ciudat sau hazliu, zilele trecute mi-am adus aminte că în copilărie am cântat și în strană de câteva ori, cumva aș repeta experiența...

Una peste alta mă simt bine, singurele două lucruri pe care mi le doresc arzător și de care sunt conștient ca sunt șanse să se întâmple, ar fi aflarea mai repede a unui diagnostic final și apariția unui progres fizic pe partea de amorțeli.

Am învățat să aștept, sunt în asta de trei luni, o să mai dureze ceva, dar asta e...

Noapte bună, dragii mei! Mă gândesc la voi toți!

Duminica, 31.01.2021

Zilele trec repede, greu dacă mă gândesc specific la asta, dar repede dacă fac doi pași în spate și privesc schema mare a lucrurilor.

Sunt plictisit de unele lucruri (rutina cu activitățile care nu pot varia foarte mult), exasperat de altele (paresteziile care mă tot chinuie la buză, falcă, picioare etc.), extenuat de altele (așteptarea diagnosticului și a costului final).

Azi a fost o zi lejeră, a cam bătut vantul pe aici, nu am mai făcut nici o procedură, nimic.

M-a vizitat o doctoriță la prânz, însă numai pentru small-talk și a plecat destul de repede.

Bucuria zilei a fost că Mihaela, o nouă prietenă făcută aici, mi-a adus coletul primit din România, la adresa ei; colet pe care l-am așteptat cu nerăbdare, deși știam ce conține.

Sigur mi-a mai pus și Roxi meu ceva pe acolo.

M-am bucurat ca un copil să îmi revăd câteva lucruri, să primesc unele noi și mai ales să văd încă două poze cu cei doi “gogosari” ai mei... deși am tableta plină cu poze, tot au avut efect. Am bocit jumătate de oră, de control, m-am scuturat de praf și gata.

E greu să te abții, în situația asta, la distanța asta, după atât timp... vin avalanșe de sentimente, de emoții, te copleșesc, te îneacă, te gâtuie, te amețesc, te lasă... și iar te iau.

Aștept ziua de mâine, va fi plină.

E ziua mea, ceea ce urăsc, mai ales acum în contextul asta.

Mereu am fost sălbatic, nu mi-a plăcut deloc să mă serbez, eu mă distrez sincer la zilele voastre de naștere, dar la a

mea, sunt ca la priveghi. Tot mâine o să primesc niște vizite de la persoane noi de aici din spital. Îmi va fi administrată și ultima doză, mai puternică, sper să reactionez bine și la ea. Tot mâine ar trebui să aflăm într-un final vești...

Vom vedea.. cam atât pentru azi. Vă îmbrățișez pe toți și mă gândesc la voi!

1 februarie 2021

Ziua mea, cade cerul pe mine. Știind totuși cum s-a terminat totul, pot spune că a fost printre puținele dăți când m-am bucurat de ea. De obicei sunt aborigen, îmi vine să mă ascund în munți. Mă distrez la ziua ta, la a mea mai puțin.

Ziua a fost plină, am început ultima doză de chimioterapie din cura 1, cu emoții, mi-au tot zis ca e agresiva, că o fi, că o păți... însă m-am simțit bine, nu a fost nicio problemă, aparte de culoarea verde fosforescent care îți cam dă emoții când vezi cum se scurge în tine.

E greu să te gândești la ea ca la ceva care îți face bine. De fapt ea nu face chiar bine, curăță și ce e bun și ce e rău și lasă loc speranței că înapoi va apărea doar ce e bun.

Pe la 11:00, au aparut câțiva asistenți cântând și țipând, cu o brioadă, cu o lumânare, cu Twix, cu iepurași de ciocolată. A fost un moment emoționant pentru mine, mai ales că erau asistenții cu care mă înțeleg cel mai bine, și se simțea ca nu e nimic forțat și că o fac cu toată inima.

Toată ziua am stat cu telefonul în mână, toată ziua, chiar și la baie, am terminat să răspund pe Messenger și pe Whatsapp la 11:30 noaptea. Îmi era frică să intru pe Facebook. Am răspuns la sute de mesaje cred. Am ținut morțis să vă răspund fiecăruia în parte.

Urma să aflu a două zi și consecințele: călcat de tramvai de oboseală, n-am avut grijă de ochi (cel pe care nu îl pot clipi) și mi-a curs toată ziua, roșu, injectat etc. și în general o

stare fizică proastă. A fost o zi foarte intensă, însă mă voi odihni și îmi voi reveni.

Ziua a continuat bine. S-a confirmat limfomul Non Hodgkinian se scrie. Măcar am ieșit din așteptarea aceea stresantă.

Mi s-a confirmat ca am luat și Clostridium din Colentina, amintire; nu aveam de unde din altă parte, fiind o infecție intraspitalicească.

O zi plină de urări, de emoții, de gânduri bune, de energie primită și de promisiuni de bine atât de la voi cât și de la mine. V-am promis ca nu mă dau bătut și nu mă dau!

O să termin și cursa asta!

Mă încercă în continuare multe gânduri, îmi fuge mintea peste tot, e greu să rămâi concentrat aici. Sunt și destul de obosit, de plictisit, epuizat uneori, de rutină și așteptare. Deja am trei luni de dans și mă dor picioarele, m-aș aseza la masă; dar trebuie să mai distrez invitații, încă trei-patru luni, înțeleg. Trebuie doar să găsesc puterea, din oră în oră, din zi în zi, nu mai mult de atât, pentru că încep să mă pierd.

Trebuie să mă reinventez încontinuu.

Uneori obolesc să răspund aceleași lucruri tuturor, dar îmi dau seama ca toți îmi vor binele și sunt curioși și vor să mă știe bine, așa ca îmi găsesc din nou și din nou voința și puterea.

Mi-e dor de mulți și de multe, încă nu știu ce fel de pauze voi avea aici, dar dacă vor fi lungi, peste cincisprezece zile, iau totuși în calcul să revin în țară. O să fie o ocazie bună să mai stau cu copiii, să mai văd lume. Mi-e atât de dor de copii, atât de dor... mi se rupe inima. Încerc să mă gândesc cât mai puțin la ei. E crud, dar doar așa rezist. Știu sigur ca și ai mei plâng acasă, eu plâng aici, trebuie să nu pierd controlul. Dacă pierd controlul am sfeclit-o, mai am mult de mers.

Azi am văzut un filmuleț cu un cantăreț care-și explica tatuajele, pe o mână având tatuată o replica din Star Wars: "There's do and don't, there's no try".

Asta înseamnă ca există doar faci sau nu faci, nu există încerci. Deja când spui că încerci lași loc pentru a nu face. Așa e și în cazul meu, trebuie să fie doar Do. Și voi face.

A propos de asta, mă voi tatua și eu. O să îmi fac un reminder pe mână, pentru a nu cadea în "nesimțirea" tipică oamenilor, aceea care ne face să ne lăsăm de obiceiurile bune îndată ce ne simțim mai bine, sau de antibiotic din ziua trei din șapte ... ați înțeles ideea.

Vreau să îmi aduc aminte mereu de experiența asta și mai ales de ce am învățat din ea. Sper să nu regret vreodată mângâleala, recunosc ca sunt destul de anxios în ceea ce privește aspectul acesta, cu regretul.

O să-mi tatuez și ceva legat de Italia, locul care îmi salvează viața în timp ce vorbim, și ceva legat de voi toți, cei mulți

care mi-ați dat sansă la viață. Trebuie doar să văd cum integrez toate astea într-un desen simbolic. Mie îmi place mult pădurea, vă văd ca pe niște copaci pe toți (oricat de ciudat sună), copaci ce îmi dau o stare de bine, de liniște, de siguranță. Cum talent la desen nu am, trebuie să o rog pe Roxana, pe Iulia sau poate chiar pe artistul tatuator, să gândească ceva.

Revenind la ziua de 1, am început și fizioterapia, exerciții de coordonare și echilibru pentru picioare. Simt ca voi avea progrese curând.

Mi s-a decalat externarea, din cauza clostridiumului Made în Ro, probabil pe opt februarie voi ajunge la hotel. Această externare va fi o gură de oxigen și o schimbare de peisaj, bună pentru psihicul meu. Deși nu o să am voie să plec pe nicăieri, la hotel e o grădina unde voi putea să ies la aer.

2 februarie 2021

După cum vă spuneam ... epavă fizic. M-am târât toată ziua, mi-a curs ochiul, nu am mâncat bine, m-au durut toate alea... nu am ce să vă povestesc, vă întristez aiurea.

Înțeleg că nu am scăpat de primul enterococ...

Pe de altă parte analizele mi-au ieșit foarte bune.

De un singur lucru sunt bucuros, în ciuda faptului că am stat ca o legumă toată ziua, am reușit să nu cad pradă gândurilor și să îmi păstrez cât de cât psihicul.

Vă pup, sănătate!

Și când zic "sănătate", credeți-mă ca știu ce zic!

Sâmbătă, 6 februarie 2021

Am luat o pauză de la scris zilele astea, au fost mai intense fizic, ultima doză de chimioterapie mi-a cam dat peste cap rutina, nu mi-a fost rău de la ea, însă am avut alte efecte secundare destul de intense, afectarea mucoaselor, energie scăzută, lipsa poftei de mâncare, efecte digestive... mi-au cam complicat viața câteva zile, încă mă resimt.

M-au făcut să mă gândesc din nou la situația în care sunt, la cum o abordez, la ce trebuie să schimb. Deși sunt epuizat de efectele neurologice, fizice ale bolii, amortețirile, pareza etc., trebuie să mă agăț de orice mic progress, de orice fel, ca să pot continua.

Mi se spune zilnic că îmi ies analizele foarte bine, ca sunt încântați de starea mea, că boala dă semne de remisie, că

sunt pe drumul cel bun, dar cât eu fizic mă simt cam la fel, îmi e greu să conștientizez poziția bună în care mă aflu. Îi cred pe cuvânt, dar mai cred ca la primele îmbunătățiri fizice, viziunea mi se va schimba total și voi trece la alt nivel. Aștept, nu am încotro.

Între timp am avut și revelația cu tatuajul, nu știam cum să vă includ pe voi, Italia, Dumnezeu, familia mea și cumva mi-a venit în cap o imagine cu voi toți cum mă țineți, susțineți pe brațe, pe fundal culorile Italiei, șterse, difuze așa, undeva într-o parte Dumnezeu, iar în mulțime să se distingă fețele Roxanei și ale copiilor. E o idee. Problema e ca încă nu știu dacă voi avea voie să mă tatuez sau nu. Ce să fac, mă gândesc și eu la ce pot, ca să treacă timpul mai ușor. Mă mai încercă plictiseala, dar caut să nu cad în stările astea de melancolie sau gânduri care zboară în zone care nu îmi fac bine.

Acum că diagnosticul e clar, toată lumea s-a mai liniștit. Măcar știm pe ce drum mergem, indiferent ca voi avea trei, patru sau șase cure de chimioterapie. Trebuie doar să las timpul să treacă în favoarea mea, să am încredere în continuare în medici și în tratament și să am răbdare cu evoluția mea fizică.

Acum sunt la nivelul la care fac exerciții să pot sta în picioare cu ochii închiși, sau să pun pasul pe o scăriță și să rămân în poziția respectivă. Dacă îmi spunea cineva acum jumătate de an ca voi face asta acum, i-aș fi zis că e nebun.

Cu pauzele dintre cure iar e delicată situația; deși vor fi destul de generoase ca număr de zile și foarte tentante ca să revin în România, mi s-a recomandat ferm să nu o fac, să nu risc nimic, să nu ruinez situația favorabilă în care mă aflu.

Deci mai am de mâncat mămăligă pe aici.

Deși speram să se termine tot, atât de repede, astfel încât aceasta încercare de carte să eșueze lamentabil, se pare totuși ca voi avea suficient timp să vă scriu.

Mai am două zile de hidratare acum, sau mai bine zis de așteptare. Pe aici în week-end e destul de pustiu, urmând ca luni să mă externez și să mă regăsesc la hotel cu Roxana și cu 2 prieteni buni și dragi, Dragos și Mihai.

Duminica, 7 februarie 2021

Ultima zi de pușcărie așa spune, vesel de altfel. O aștept mâine pe Roxana și pe bunii mei prieteni. Astăzi am reușit să scap de perfuzorul asta ticălos, care e miere și venin în același timp, care mi-a făcut atât de mult bine reprezentând la figurat și la propriu un drum, o cale către vindecarea mea, și în același timp m-a epuizat psihic cu faptul că a trebuit să-l car de zeci de ori după mine la baie, sau că fiind legat de el și fiind nevoit să îl car, mi-a limitat progresele în ceea ce privește mersul independent, fără ajutor.

Am o lipsă totală de chef să îmi strâng lucrurile, deși sunt omul care îmi fac mereu singur bagajul, e un soi de chin și plăcere în același timp; vreau și trebuie să știu exact ce și unde iau, ce și unde pun, ce și unde găsesc. E un soi de disperare care mă ajuta să fiu organizat și să câștig timp, însă am ajuns la concluzia că acest tip de disperare nu prea merită într-o viață atât de fragilă, care se poate curma de pe o zi pe alta, doar cu o veste proastă. Totul se poate schimba așa, într-o clipită.

Nu merită să fii disperat, nu merită să fii hârciog, nu merită să rămâi atașat de tricourile din facultate (ca mulți bărbați pe care îi cunosc chiar personal, înțeleg că e o patologie caracteristică sexului).

Bărbații poartă anumite haine care le-au plăcut, până prin găurile apărute cu timpul poți baga o mână, iar femeile cumpără haine în neștire, pe care ajung să le doneze nepurtate doar pentru că nu mai sunt la modă sau nu le mai vin).

Avem fiecare ciudașeniile proprii, însă nu merită să spui stop la a doua bere, dacă o vrei pe a treia; ia-o, mai ales dacă știi că ești amuzant și nu faci urât, să strici dispoziția tuturor; nu merită să te omori prea mult și la vârste care nu mai au logică, la concursuri care presupun epuizare fizică, deși îți plac, deși îți eliberează endorfine, sunt niște riscuri și niște consecințe pe care eu cel puțin, am ajuns la concluzia că nu merită să ti le mai asumi după o vârstă: eu am ajuns la 34 cu asta, probabil că aș fi continuat, dar îmi dau seama că dacă nu faci bani din asta (să fii antrenor, nevoit să inspire, manechin, influencer etc., nu merită; merită să mergi de plăcere la un concurs, să simți atmosfera, să-ti depășești niște limite, dar nu să tragi ca un disperat să ieși în primul sfert sau treime, știind din start ca un astfel de rezultat e relevant doar pentru tine și micul tău univers, în nici un caz pentru cei de la concurs. De multe ori, nu contează nici locul 2, darămite 83 din 900... nu mai spun de faptul ca poate concurezi cu "juni primi" de 17, 20, 23 de ani, în fața cărora poate doar experiența sau vârsta îți păstrează plăcerea, pentru că altfel, sunt două ligi diferite, care nici nu merită comparate. Dacă rămâi doar în categoria ta de vârstă, acolo e altceva, e mai relevant, însă tragând linie, dacă ajungi într-o situație de doi lei ca cea a mea, ajungi să și cântărești cam toate aspectele din viață, să îți dai seama cât de superficiale sunt majoritatea lucrurilor cu care sau în jurul cărora trăim și cam ce contează cu adevărat, dar chiar cu adevărat.

Teoria o știm toți, că familia, că prietenii, că trăiește clipa... le-am auzit de mii de ori, dar câți dintre noi reușesc să savureze la maxim părțile astea ale vieții, cât dintre noi nu se lasă atrași după grătarul de duminică, înapoi în vârtoarea vieții și în roțița șoricelului, unde vezi în fața ochilor doar școala, du copiii, ia copiii, fă bani, confirmă-ți statutul de cap de familie, cumpărături, mâncare, strânge bani de concediu, fă aia, fă ailaltă... ?

Când de fapt pe o roțiță din asta ar trebui să vedem:

- strânge-ți copiii sau părinții în brațe fără motiv, nu trebuie să realizeze ceva nou sau să fie ziua lor ca să faci asta.

- fă grătare cu amicii sau prietenii tăi marțea seara, sau sâmbătă la 11, nu doar duminica la 13.

- bagă mână în pământul reavan primăvara și sfărâmă-l în palmă să simți primăvara cum își reintră în drepturi.

- miroase zambile, iasomie, bujori etc., până te ustură nasul, nu trece pe lângă ele, spunând doar "ce frumoase sunt".

- complimenteaza-ți fără motiv soția, soțul, vecina, vecinul, un străin de pe stradă etc.

- oferă, oferă mai mult din orice, timpul tău, banii tăi, atenția ta și aici nu mă refer doar la chestii caritabile; și te vei simți atât de bine... **ÎȚI PROMIT!**

- bucură-te de tine, răsplătește-te, nu îți mai refuza lucruri, oferă-ți timp, spațiu, energie.

Mulți mi-au spus în ultima perioadă că aceasta ultimă idee pe care am scris-o ar trebui să fie prima în listă. Probabil că așa ar trebui... la mine e cam la coadă, pentru că așa am fost crescut și construit, pentru că așa îmi face bine să fie, pentru că așa am prejudecata sau convingerea, sau informația scrisă în matrixul din capul meu, că așa trebuie să fie.

Cred cu tărie că un altruism general ar salva lumea.

Dacă toți oamenii și-ar face griji pentru ceilalți, nu pentru sine, lumea în care trăim ar fi total diferită, mult mai bună, mai frumoasă, mai dezirabilă pentru a fi un loc în care să trăiești.

Poți începe de oriunde: când îți mături în fața ușii sau porții, poți să mergi mai departe decât exact limita proprietății tale; când ești în trafic poți invita mereu pe celălalt să treacă sau să traverseze; când ești la market poți invita pe cineva cu trei produse să treacă în față (nu doar să aștepti să te întrebe el dacă poate); când ești seara acasă poți întreba mereu întâi pe celălalt: “cum ti-a fost ziua?”, deși poate știi deja că nasoală, înainte să povestești tu ce bine ți-a mers; când îți iese plăcinta aia bună, sau friptura aia fragedă, poți mereu pune un pic pe farfurie și să duci vecinului, cu care nu trebuie să fii prieten la cataramă ca să faci asta; poți suna mai des acasă; poți lua o pungă din casă și ieși pe afară să strângi ce gunoaie vezi cu ochii; poți pune pe marginea balconului o farfuriuță cu făină și semințe pentru pasări; poți oferi anumite scule sau aparate pe care

le ai, sub formă de împrumut, fără să te gândești înainte: “dacă mi-l strică” etc.

Dacă ar face toți așa, toate lucrurile astea ți s-ar întoarce și ție, și atunci viața ți s-ar părea mult mai frumoasă, oamenii ți s-ar părea mult mai buni, iar lumea ți s-ar părea un loc în care vrei să trăiești.

Teoria ca teoria, practica ne omoară, inclusiv pe mine, nu sunt mai breaz decât majoritatea... din contră. E o vorba care îmi place mult: “ești cine ești, când nu te vede nimeni”, mă gândesc des la asta încercând să schimb lucruri la mine.

E similar cu: “vezi ce faci, că te vede ingerașul”, din lumea sau perioada copilăriei.

Te forțează la o introspecție vrând-nevrând, introspecție care întotdeauna duce la progres, la ceva bun.

Fii azi mai bun decât ieri și mâine mai bun ca azi. Da, se referă și la câte flotări poți face, însă cheia zicalei se referă la TINE, nu la corpul tău.

A nu se înțelege că trebuie să trăiești ca un gunoi, acceptând toate viciile, setându-ți zero țeluri sau așteptări, având zero așteptări de la viață. Trebuie găsit un echilibru... cred că e esențial să îți aduci aminte mereu și să exersezi genul ăsta de atitudine și de abordare a vieții și atunci lucrurile vor fi mult mai calme, plăcute, așezate etc., pentru tine.

Mie nu mi-a ieșit schema asta decât într-o mică măsură până la vârsta asta, nici nu pot spune că îmi făcusem un țel din asta, decât poate în ultimii doi-trei ani... dar clar e un aspect la care am început și voi continua să lucrez intens... și totul se datorează situației în care mă aflu, situație care m-a transformat enorm, care mi-a schimbat viziunea asupra multor lucruri din viață, care mi-a rearanjat prioritățile.

Așa că profitați că nu sunteți voi în locul meu și învățați pe calea ușoară!

Luni, 8 februarie 2021

Azi e ziua cea mare, ziua în care plec la hotel pentru o scurtă pauză, pentru a mă reîntâlni cu Roxana și cu doi oameni dragi, pentru a îmi reîncărca un pic bateriile, a simți un aer nou, a încerca “libertatea”.

Am reușit să fac bagajele, deși trollerul arată ca și când va ceda în scurt timp. Mulți dintre asistenți au venit să mă salute, ceea ce îmi confirmă din nou amabilitatea lor sinceră, veritabilă, naturală.

Din România, din Colentina, când m-am externat, doamnele de la curățenie mi-au spus amândouă: “la revedere și sănătate” plângând și mângâindu-mă. În rest medicii, asistentele... mai subțire... ca să nu spun altfel.

Nu vreau să arunc cu noroi în România, până la urmă și eu sunt o parte din ea... dar unele lucruri pur și simplu sunt cum sunt... nu are sens să ne ascundem.

Cred sincer despre o parte dintre noi că suntem răi, lași, fudui; mai sunt de acord cu ce spune Mike, că doar 20% dintre noi își doresc și încearcă să facă ceva ca lucrurile să se schimbe, și spre rușinea mea, trebuie să recunosc că îmi pare rău că nu am fost ocupați definitiv și iremediabil, de-a lungul istoriei, de vreo nație mai civilizată, mai puțin hoată, sau mai hotărâtă să se civilizeze (ca drept dovadă celor spuse, comparați Transilvania, cu Rusia și Turcia... pardon cu Moldova și Muntenia... unele lucruri sunt la fel, tipice României, sau general valabile, iar altele sunt total diferite, inclusiv la nivel de factor uman).

Cred sincer că atât timp cât se fură flori din glastre, sau ghivece cu totul, de pe pervaze, nu avem șanse să oprim furtul din bugete, din păduri, de la locul de muncă, de la stat, din sisteme etc.

Avem nevoie de sistem de educație, de sănătate și de justiție... de nimic altceva... toate celelalte vor apărea de la sine, din bunele intenții cultivate sau descoperite oamenilor, din bugetele mai mari apărute în urma gestionării lor de niște oameni etici, cu frică de lege sau Dumnezeu, de oameni bine intenționați pentru ei, pentru cei din jur, pentru țară.

Aici, la ultimul pasaj, cred că ordinea corectă era: țara, ceilalți, sine, ca în “nu te întreba ce face țara pentru tine, întreabă-te ce faci tu pentru țară”.

Mai cred sincer că lumea e atât de ursuză, îmbătrânită, posomorâtă, pesimistă, egoistă, incorectă... doar din cauza nivelului de trai.

Dacă oamenii nu și-ar face griji constant despre ziua de mâine, despre securitatea unui loc de muncă, despre posibilitatea de a-și hrăni copiii în orice situație, cred că toate epitetele de mai sus s-ar diminua drastic ca număr și intensitate.

Dar ca toate astea să se schimbe avem nevoie să participăm toți, să facem un efort colectiv, să avem educație ca să putem pleca pe o fundație solidă. Când zic educație, nu mă refer la formula permanganatului de potasiu, mă refer la educație civică, la educație fizică, la educație ce ține de moralitate, psihologie, economie de

bază, educație financiară, mă refer la istorie, literatură și valori... nu ce vedem acum pe Tv.

Vreți să vedeți de exemplu cam ce înseamnă în marea majoritate, generația care vine din urma? Sau interesele lor? Sunteți siguri? Intrați pe Youtube, pe trending România, la muzică, și o să vedeți acolo cele mai vizionate 50 de videoclipuri. Din 50, 39 sunt manele. Din alea sinistre. Fac testul asta de câteva luni. Nu se schimbă nimic... în bine. E din ce în ce mai rău. N-am nimic cu ele, dar doar atât? Asta e tot? Lumea nu știe să scrie corect, tinerii nu mai au reperele corecte, cei mai mulți visează doar Instagram, Tiktok și bani mulți făcuți ușor.

Melodia anului în 2020? W.a.p., prescurtarea de la ... nu traduc, că mi-e rușine... a lui Cardi B. Pe scurt, în ea se vorbește despre faptul că femeia trebuie să poarte peruci astfel încât bărbatul să aibă senzația că “e” cu femei diferite în zile diferite, ți se explică detaliat, clar, cu subiect și predicat procesele fiziologice care apar în timpul sexului, te învață mici și mari perversiuni, aduce femeia la un înalt nivel de obiect, le spune fetelor ca sexul total e cheia spre a ține bărbatul lângă ele și a îl cheli de bani și lasă senzația ca doar cei care au bani mulți sunt bărbați care merită; cireasa de pe tort e titlul piesei, o prescurtare a trei cuvinte din engleză, prescurtare care, din respect pentru cititorii acestei scrieri, va rămâne ceva de căutat pe net, pentru a se

lămuri fiecare. Iarăși, n-am nimic cu nimeni... dar locul 1?
Asta e tot?

Cu alte cuvinte... suntem în momentul cel mai degradat și fără valori de până acum. E nevoie de noi toți să ne schimbăm așteptările, pretențiile, stilul, valorile, ca să iasă ceva bun.

Doar cu un Onofrei sau o Hâncu nu poți, e nevoie de toți. Doar cu un Boc sau un Sighiartău (sunt doar exemple, nu voi face politică aici), nu poți... trebuie toți să fie etici, cu frică de lege și bine intenționați; doar cu o „România, te iubesc” și o „Natură și Aventură” , nu poți; trebuie să dispară show-urile softporn gen Survivor, Ferma, Mireasă pentru schimb de mame, Ispita insulei singuratice a burlacului etc.

Avem nevoie de Djuvara, mulți de Djuvara, de Brătieni, de Caragiale, de Eminescu... oamenii, nu autorii!

Mă recunosc destul de pesimist în ceea ce privește viitorul și-mi recunosc tentația de a mă ascunde undeva la țară, încercând să devin auto-sustenabil, în același timp însă știu că sunt aici ca să fac mai mult de atât.

Revenind la mioarele noastre... de ieri am scăpat de perfuzor, ceea ce mi-a adus o doză mare de relaxare. Iată cum s-au dus încă trei săptămâni.

Cei de acasă au ajuns, sunt la hotel, mă așteaptă să îi sun să vină să mă ia, însă nu o să o fac, voi pleca singur, trebuie

să văd și drumul și vreau să văd și cât, cum, pot merge singur, așa ținându-mă de troller.

La 14:00, cu o foaie de externare în mână și câteva pastile pentru săptămâna ce urmează, ies pe ușa spitalului.

După 15 minute, un tricou transpirat și niște picioare tremurânde, epuizate, s-au dus cei șapte sute de metri și iata-mă ajuns în fața hotelului, într-o zi splendidă, senină, calduroasă, care nu face decât să îmi dea speranță pentru viitor.

Sun, suprind oamenii și urmează o altă etapă, scurtă de câteva zile, însă intensă și diferită față de rutina în care am fost timp de trei săptămâni.

Marti, 9 februarie 2021

Hmm... se vede clar că va fi o săptămână plină, intensă, în care 90% mă voi bucura și savura prezența Roxanei și a celor 2 buni prieteni ai mei.

Sunt bucuros că vremea a fost relativ rezonabilă, ne-am mai foit pe ici pe colo, în limita siguranței, mai ales pentru mine, am stat la plăcere, am mai servit și eu un vin, o bere... am fost în permisie. Iar când ai o companie pe măsură, parcă merge și mai bine un bicchiere di vino.

Nu v-am mai spus, m-am ținut zilnic de italiană, încep să rup... în trei luni o să fac pregătire cu copii de a patra. E bine, e usoară, e frumoasă, cred că voi deveni fluent în câteva luni, dacă exersez în același ritm ca până acum.

Revenind, am mâncat bine, mi-am mai făcut câte o poftă, am primit complimente, aparent se vede că am mai pus ceva pe mine, sunt tare bucuros că am reușit să merg singur 90% din timp, fără ajutor, am râs, am plâns, am povestit, am făcut slalom printre Limoncello și Birra Moretti... însă sunt atât de obosit.

E cu totul altceva decât ritmul meu obișnuit, decât rutina mea, decât puținul pe care îl făceam până acum. Plus încărcarea emoțională... îmi sunt tare dragi și le sunt atât de recunoscător pentru ajutor, pentru ambii prieteni o eventuală carantină la întoarcerea în România, ar fi o încurcătură și un deranj destul de semnificative iar asumarea acestei posibilități de către ei, mă face să le fiu și mai recunoscător.

Dragoș, Mike, sper că o să cititi asta, vă sunt recunoscător și sunt atât de bucuros că am șansa să vă am de prieteni. Sunt recunoscător tuturor, sunt mulți care mi-au scris sau m-au sunat mai des decât mă așteptam, sunt și persoane de la care așteptam mai multă ... nu empatie...pur și simplu mi-ar fi plăcut să mă caute sau abordeze mai des, recunosc că inițial am fost un pic dezamăgit văzând că nu se întâmplă asta, însă nu am mai judecat, am căutat să iau pe fiecare ca atare. Fiecare simte și reacționează la situațiile de genul acesta cum știe, sunt sigur că toți sunt bine intenționați ca să nu mai spun și vorba aceea veche: "Cui nu-i lipsești, nu te cauă." Am zis, am spus. Zilele trecut-au repede.

Vineri, 12 februarie, a trecut ca vântul, plecarea lor m-a lăsat foarte trist, și într-o foarte mică măsură ușurat, pentru că sunt foarte obosit.

Despărțirea a fost neplăcută, dură, generatoare de amintiri, cu plâns în gulere și șoptit la ureche lucruri, cu bărbați în toată firea care plâng și cărora li se gătuie vocea, cu priviri fixe către o Roxana mai relaxată, mai liniștită, mai bucuroasă că sunt ceva mai bine. Am senzația că n-o să îi mai văd o veșnicie, ceea ce parțial e adevărat... atunci când te agăți doar de ziua ce urmează, o lună sau două par o veșnicie.

De luni trebuie să revin la spital pentru o nouă cură de chimioterapie, apoi voi avea iar pauză de două săptămâni, pauză în care nu va mai veni nimeni. O să fie intensă treaba, dar sper sincer să treacă repede și ușor...

E prima oară când îmi doresc cu adevărat, să treacă timpul mai repede. În multe clipe reușesc să savurez prezentul, să înțeleg mai bine ce se întâmplă, să trag concluzii, însă atunci când mă cuprinde dorul de casă, de familie, de locurile natale, nu îmi mai pasă de o lună sau două.

Asta o să sune bine pentru unii, bizar pentru alții și de neconceput pentru ceilalți: îi spuneam joi Roxanei că dacă, de exemplu, mi-e dat să trăiesc până la 70 de ani, aș renunța fără să clipesc la zece ani din viața mea, de la sfârșit, doar ca eu, familia mea și cei dragi să nu treacă prin episodul acesta prin care trecem. Fără ezitare.

Voi ce ați face, dacă ați avea de ales?

Deși joi au fost zece grade și soare plin, vineri e aproape ger și foarte înnorat.

Mâine, sâmbătă, merg la testul COVID, în vederea internării de luni. Sper să fie bine, să nu se complice și la mine lucrurile.

Rămâne să mă odihnesc, să mă relaxez un pic și să îmi reintru într-un ritm de tren marfar, din care nu mă poate scoate nimic.

O să reiau și exercițiile cu banda de rezistență și trebuie să fac și o partidă de frizerie, să eliberez acest cap luminat și modest, de păr. Ieri la baie, am observat că barba nu mi-a mai crescut la fel de mult sau repede, că am mici locuri goale pe față... am încercat să îmi smulg niște păr de pe cap și... și am ieșit pozitiv. Începe să cadă..

Și mă gândesc că poate îi e greu să cadă... o să îl împing eu și o să mă împrietenesc cu șepcile. It is what it is. Până la urmă, mi-au cam spus: "Daniel, cam într-o săptămână, două".

A trecut o săptămână, două, deci nu am ce să mai comentez aiurea.

Vă las, că trebuie să mănânc o roșie cu tzatziki.

S-avem viață!

Luni, 15 februarie 2021

Iata-mă luni după-amiaza, energic, vesel, cu un ochi care curge încontinuu, dar pe care nu îl las să îmi strice dispoziția, în camera de spital...

După ce m-am instalat dimineață, stând tăcut în cameră, mă încerca un sentiment ciudat de liniște, siguranță, un fel de Sindrom Stockolm ...nu știu cum să explic.

Deși asociez ideea de spital cu boala și cu întreg contextul acesta care mi-a schimbat viața, totuși știu în același timp că acesta este locul care mă va face bine. Sunt sentimente mixte, cert e însă faptul că nu mai am nici un fel de anxietate vis-a-vis de locul acesta, sau despre ce se întâmplă aici.

Dimineață, când m-am internat, ajuns pe secție, m-am bucurat să le revăd pe fete, le-am vorbit în italiană, au fost plăcut surprinse și m-au felicitat. Se pare că cele treizeci de minute zilnice pe Duolingo, încep să dea roade.

Mi-au recoltat un hectolitru de sânge, urmând să facă analize și să încep chimioterapie azi sau mâine. E deja 5 PM, așa că probabil voi începe mâine de dimineață.

Testul COVID făcut sâmbătă a ieșit negativ. Înțeleg că voi face un protocol de chimioterapie asemănător cu cel de la București. Aici am ceva emoții știind prin ce am trecut.

Mi s-a spus că e mai violent decât protocolul precedent făcut în Italia, dar va fi mult mai dulce decât ce am experimentat la București, deoarece la București mă afecta foarte mult și boala; boală care acum nu prea mai există, e în remisie puternică, problema ramasă sau provocarea mai

bine zis, este să îmi reseteze cumva măduva , astfel încât să înceapă să producă ce trebuie, într-un mod eficient. Ea produce anumiți parametri, care nu au potența de a ajunge la maturitate, având un organism slăbit, imunodeprimat; însă sunt semne bune.

O altă veste bună e că ajuns la spital, după o săptămână de slalom printre paste, burgeri, o jumătate de bere ici-colo și câte o gură de vin, tone de dulciuri și ... cam tot ce mi-a căzut în mână, am avut plăcuta surpriză să văd pe cântar 67 de kilograme. Am plecat luna trecută cu 61-62.

Din nou se confirmă faptul că munca dă roade. Dacă mai fac și câteva exerciții să mă pompez un pic, mă mai încarc, mă mai astup, o să fie bine.

Odată trecut de 70 kg și odată cu primele progrese pe partea de pareze, voi trece la alt nivel, rachetă mă fac, nu mă mai oprește nimic.

Dar iau lucrurile cu răbdare.

Ieri, duminică, am ieșit la prânz, hotărât să merg pe aproape să mănânc ceva, la o terasă eventual, să pot sta aerisit, în siguranță.

Fiind cam tot închis, am ajuns până undeva la 1 km de hotel, unde am luat prânzul. Cu ocazia asta, am mers destul de mult singur, fără ajutor și fără să mă sprijin de prea multe garduri. Ușor, ușor, fac progrese și pe partea aceasta. Cred totuși că săptămâna aceasta va trece repede. Trebuie să îmi fac planul de atac, să îmi umplu timpul, să rămân

focalizat pe ce am de făcut, pentru că eu - acasă, sau copiii - aici, nu sunt variante de luat în calcul, cel puțin deocamdată.

“Când nu mai ai nimic de pierdut, începi să trăiești” e pe bune, nu e doar o vorbă.

Am fost pe marginea prăpastiei și deși nu am simțit că îmi scapă viața printre degete, mi s-a povestit ulterior, că era să văd ce e “după”, de 2 ori. Mă educ de câțiva ani să simt mai mult, să mă bucur mai mult, să conștientizez mai mult...

Ei bine, să mă vedeți acum, stând izolat într-o cameră, ale cărei geamuri nici măcar nu se deschid, ce mult tânjesc după afară, după aburii care ies din pământ primăvara, după cântecul graurilor, după soarele care îți încălzește obrajii anunțând un sezon mai cald. Când m-am externat luna trecută, trebuia să o anunț pe Roxana să vină să mă ajute; nu am făcut-o. Am vrut să fac un test, să văd dacă mă descurc cu mersul.

Și am mai vrut să trag o gură de aer proaspăt, singur. Deși era plin de oameni pe stradă, în jurul meu... eu eram singur, într-o liniște perfectă, în universul meu.

Nu, n-am înnebunit, dar am atins (mângâiat), niște garduri, câteva tulpini de copac, aerul... mi-a fost dor de toate astea...

Când îi văd pe toți cu mască, în jurul meu, am impresia că văd niște păpuși fără personalitate. Nu se mai vede cine

zâmbește, cine îți vorbește... parcă suntem toți deconectați de la acele elemente: apa, aer, pământ, foc etc, de la oameni, de la noi.

Mi-a prins bine pauza și abia o aștept pe următoarea, simt cum sunt din ce în ce mai bine.

În seara asta am rămas iar șocat de mobilizarea tuturor, postarea mea cu update-ul. Și poza cu mine, a strans 1300 de reacții și 400 de comentarii în 2 h maxim... nu am cuvinte... ce oameni frumoși, fiecare în imperfecțiunea lui, trimițând fiecare energie către mine și către ceilalți. În momentele de genul acesta, am o senzație de furnicătură, de câmp de forță, de divin poate...

Aș vrea ca toți să simțiți asta, dar nu în contextul în care mă aflu eu... deși la cum spun “profunzii și învățații”, genul asta de trăiri le ai doar dacă ți-ai luat un șut zdravăn în fund..

Nu știu ce să spun...cred că preferam să mă lipsesc. Dar Universul are un umor mai dubios, în haosul lui imens și infinit sau într-un plan perfect pe care îl are Dumnezeu cu fiecare dintre noi... cine știe.

Marți, 16 februarie 2021

Iată-mă și marți, tot în spital, stând degeaba deocamdată... e ora 2 PM, încă nu s-a întâmplat nimic pe aici. Tot aștept să încep tratamentul, e ciudat să îmi doresc să fac chimioterapie, dar știu că odată început, se va apropia mai repede și momentul în care mă voi externa. Oricum mă încercă o împăcare ciudată, altfel decât ce simțeam la București.

Nu mai am senzația de frică, disperare, ilogicitate (exista cuvântul acesta?)...

Deși chiar și atunci, în momentele în care îmi era cel mai rău, chiar și atunci eram gata pentru orice. Am avut clipe când deliram, nu mai știam ce zi sau oră este, atunci efectiv nu îmi mai păsa deloc ce se întâmplă cu mine. Atunci îmi păsa doar de Roxana și de copii.

Acum, simțindu-mă mai bine, văd lucrurile cu totul altfel, nu mai accept decât o variantă, cea câștigătoare, pentru toată lumea, dar în primul rând pentru mine.

Am avut câteva momente, puține, când credeam că o să mor, nu simțeam, dar credeam... eram atât de obișnuit și împăcat cu starea de rău încât ajunsesem să o iau de bună. Era o rutină să încep să plâng, când mergeam la baie și mă vedeam în oglindă, atât eram de slab și de urât. Da, eram urât. Eram ca o plantă neudată. Eram sec de viață, de energie, de suflet, de mine. Plângând și văzându-mă, îmi venea și mai tare să plâng, având hemipareza pe partea stângă a capului, chiar și plânsul mi se părea ceva oribil,

sinistru. Practic plângeam doar cu un ochi, cu un colț al gurii... o să o spun pe șleau, arătam ca un monstru... slab, ghebos, strâmb, neputincios, aproape mort, cu sufletul scos cu forța din mine și târâit pe jos.

Să fim sinceri... când spunem cancer, la ce vă gândiți? Eu, la copii fără păr, slabi, triști, pe un pat sinistru de spital, copii care par să fie orfani deși au părinții aproape... iar, parcă le e scos sufletul din ei. Mă mai gândesc la mame, care încearcă cu disperare să se reinventeze sub o perucă sau care încearcă să schițeze un zâmbet, care se vede că e fals de cele mai multe ori... ele sfâșiate pe dinăuntru, încercând să salveze aparențele și să îi menajeze tot pe cei din jurul lor.

Exact ca ei sunt sau am fost și eu, tocat bucățele și apoi incendiat, înecat și sufocat, bătut și lăsat să mor de foame... foame de tot, de viață, de mine...

Nimeni, oricât de nenorocit ar fi, nu merită să treacă prin așa ceva. Spurcată și urâcioasă boală, atât de abilă încât spulberă mai multe vieți dintr-o lovitură, de cele mai multe ori.

De puține ori însă, își mai dă și autogol, și unește mii de oameni, pe care îi transformă în îngeri, îngeri care reușesc să facă o minune. Se pare că am norocul să trăiesc o astfel de minune.

M-am învățat și obișnuit atât de mult cu situația, încât nici nu mă mai gândesc că sunt bolnav sau la boală, pur și

simplu. Mă gândesc doar ce fac mâine, mă gândesc că săptămâna viitoare intru sau ies din spital, mă gândesc să scriu și să fac exerciții zilnic, să mă rog, să citesc, să îi sun pe ai mei, pe mama, pe tata.

M-am obișnuit aici, singur, nu zic că e un lucru bun, ci doar că m-am obișnuit. Creierul meu s-a resetat și s-a adaptat noilor parametri și condiții de trai. Am dezvoltat niște rutine din care nu prea vreau să fiu scos... mă ajută doar să mi se pară că trece timpul mai ușor, astfel încât totul să se termine mai repede.

E dubios cum uneori, totuși, mi se pare că timpul trece atât de greu, deși știu în sinea mea că lucrurile, de fapt, se întâmplă foarte, foarte repede.

Depinde doar de unde privești, din postura mea, unde sunt mii de sentimente încurcate și învâlmășite între ele, din postura voastră, unde e poate dor, sau neputință, sau răzvrătire... dar doar pentru scurte și repetate perioade de timp, pentru că trebuie să reveniti la viețile voastre.

Ori poate din postura membrilor familiei... numai în locul lor să nu fiți.

O spun cu mâna pe inimă, prefer să fiu eu aici, oricând, decât Roxana sau copiii. Nu știu ce m-aș fi făcut, cum aș fi rezistat, nici nu pot să îmi închipui un astfel de scenariu.

Uneori stau și mă gândesc, văzându-i pe cei de pe stradă, sau pe asistenții care vin să mă ajute / trateze, cum ar fi să nu am nimic? Cât de valoroasă era viața mea de înainte de asta? Și am pierdut-o. Cât de mult îmi plăcea... și nu o mai am.

Mă încercă uneori un fel de invidie idioată, mi se pare că toată lumea își poate vedea de viețile lor, numai eu nu. Dar mă iau cu una cu alta, mă uit câți bolnavi sunt aici, fac doi pași în spate, să las aceste emoții să fie și să curgă mai departe și îmi dau seama că de fapt sunt unul, mic și neimportant din nenumărați.

În fond... și dacă murim... oricare dintre noi... nu e nici o tragedie. E o mică tragedie în universul mic, al familiei nefericitului, ei vor jeli, el va dispărea ușor, ușor, ei vor uita puțin câte puțin, el va conta până nu prea va mai conta, ei își vor relua viețile, el va fi o amintire, în niște poze, dintr-un folder pe care nu prea mai are nimeni inimă să îl deschidă. Nu e nicio șmecherie nici cu moartea asta, vă spun. Mare brânză ...

Mă gândeam la chestii de genul, zilnic, când eram la București.

Acum simțindu-mă mai bine, optica e dramatic schimbată, totul e pe planuri de viitor, pe prieteni, pe telefoane.

La Colentina am avut cam 10 zile, în care nici măcar nu am scos tableta din geantă. Îmi venea să vomit doar cât mă gândeam la ecrane.

Acum fac 80 % din chestiile zilnice pe tabletă.
Atunci nu mâncam nimic, acum mănânc tot.
Atunci adormeam la trei. Acum la unsprezece.
Atunci îi uram aproape, pe unii asistenți, din cauza
programului și întâmpăturilor. Acum îi iubesc, pentru
empatie și amabilitate.
Atunci eram gata să mor. Acum sunt gata să TRĂIESC.
Atunci nu eram eu. Acum sunt alt EU.
Atunci deliram. Acum visez.
Atunci Îl căutam. Acum L-am găsit.
Atunci nici nu speram. Acum cred și aștept.
Atunci mă luptam. Acum accept.
Atunci mă întrebam obsesiv. Acum nu judec.
Atunci nu mai vroiam nimic. Acum vreau TOT
Atunci doream să fiu inert. Acum vreau să SIMT.

Lucrurile, senzațiile, sentimentele, eu, totul... s-au
schimbat enorm. Simt că am început deja noua viață.
Noua viață, care nu pot să spun că îmi place la nebunie,
dar pe care sunt gata să o îmbrățișez. Noua viață, în care
nu mai pot face multe din lucrurile care îmi plac, așa cum
îmi place să le fac. Noua viață, în care trebuie să am grijă.
Noua viață, în care văd lucrurile altfel, mai clar, mai
segmentat, mai concret. Noua viață de care o să profit de
trei ori față de cât am profitat de prima. Noua viață cu noul
Dan. Pentru că vechiul Dan nu mai e, s-a dus. Iar despre

noul, nu știu nici eu să vă spun prea multe, abia îl cunosc pe măsură ce vorbesc cu el.

E tot vesel, tot amuzant, tot plăcut, în cea mai mare parte a timpului, tot empatic, dar parcă mai concentrat pe anumite aspecte.

Cred că rămâne să îl descoperim împreună.

22 februarie 2021

Nu am mai scris de ceva timp, am tot așteptat să ies dintr-o buclă în care am intrat. Nu am ieșit.

Îmi e atât de dor de tot... de copii, de Roxana, de familie, de casă, de oraș, de mâncarea de acasă. Am ajuns să visez ciorbe și murături... plâng cu gândul la morcov crud...

Deja aici încep să îmi pierd răbdarea, toată mâncarea are același gust, cred că nu voi mai mânca paste, orez și pară la cuptor vreo 3 ani de acum încolo.

Inițial am crezut că e vorba de pasărelele din capul meu, însă nu mă înșel.

Am făcut teste cu alte gusturi, le simt, deci nu e loc de discuție. Clar e o limita atinsă la mine, niște nevoi care nu mai sunt satisfăcute, frustrări mai mari sau mai mici.

În esență statul la spital aici, e ca povestea cu pasărea din colivia de aur.

De multe ori simt că parcursul meu de recuperare fizică este oprit sau chiar afectat de statul în spital, pentru că atunci când sunt pe tratament, sunt automat legat de un perfuzor 24 din 24, mai multe zile la rând, perfuzor care trebuie să stea în priză și care mă cam obligă să stau în pat. Să stau în pat, nefăcând nimic, într-o cameră din care nu am voie să ies și a cărui geam nu se deschide.

Deci e frumos, dar nu prea, nu mai venim.

Invariabil, stând toată ziua și nefăcând nimic, pentru că timpul de citit, scris, tv, tabletă etc., îmi e limitat de ochiul care îmi tot curge și mă ustură, deci tot stând la nesfârșit, mintea ți-o ia razna. Și nu o ia razna gândindu-se la lucruri

bune, că de aceea se cheamă că o ia razna. O ia razna gândindu-se la toate scenariile nefericite care pot apărea, cade ca o proastă în melancolie, se descurajează, uită să fie recunoscătoare, uită să conștientizeze progresele și avantajele situației în care mă aflu și tot așa.

Aceasta cură a fost agresivă.

Am fost avertizat că e mai dură. Față de precedenta, m-a avariat vizibil, mi-a fost rău, greață, am slăbit, mi-am pierdut energia, răbdarea și pofta de mâncare.

De marți până sâmbătă a durat, iar eu de joi până luni m-am simțit rău.

Problema e că a venit la pachet și cu această cădere psihică.

Îmi e din ce în ce mai dor de casă, de familie, de mâncare. Ai spune că, pe măsură ce trece timpul și te apropii de finalul tratamentului, devii mai entuziast și mai vesel și mai optimist... la mine e cam invers, îmi e din ce în ce mai greu, îmi pierd răbdarea, îmi scade toleranța pentru lucruri, nu prea mai reușesc să fac timpul să treacă cu activitățile obișnuite, iar altele nu am la îndemână... e provocator, de fapt e foarte greu, pe șleau, nu e nimic provocator. E greu și atât.

Am deja alt respect pentru marinari, pentru șoferii de tir, pentru cei care pleacă pe șantiere, platforme petroliere, eoliene etc.; e foarte greu să pleci haiduc, oricât de haiduc ești.

Acum, când deja scriu asta, este 24 februarie, seara târziu. Sunt de dimineață la hotel, sunt epuizat.

Am fost de la prima oră la market să imi iau câte ceva, dusul a mai fost cum a mai fost, dar întorsul cu micile cumpărături, a fost cel puțin provocator... nivelul meu de mers în acest moment fiind cel pe care îl are un om beat. Dar beat. Adică merg cam pe trei cărări, picioarele nu reușesc să facă ce le spune creierul și nu se sincronizează între ele. Un pas mai mare, unul mai mic, unul mai drept, unul mai într-o parte... e o imagine cel puțin dubioasă și o impotență motorie în care mă aflu și pe care creierul meu încă nu o acceptă.

Azi au fost 17 grade, mi-au cântat grauri la balcon, mai toată ziua, atât cât am stat la cameră. E evident că aici vine primăvara, se simte în aerul de dimineață, în aburii care ies din pământ, în freamătul acestei mici localități (nu sunt în Milano, sunt undeva cam cum e Braniștea față de Galați). După trei zile de hotel, azi, vineri, 26 februarie, am revenit în spital, pentru analize de sânge, test COVID și eventual transfuzii.

Miercuri, în prima zi de hotel, am mers la cumpărături și cu alte treburi, spălat rufe, mâncat etc... cred că am exagerat cu mersul un pic... pentru că joi nu am putut coborî din pat din cauza febrei musculare. Azi e ceva mai bine, dar tot îmi mai aduce aminte să fiu mai atent data viitoare.

Digestiv, mă simt mai bine, mai cu atenție, mai cu o gură de Cola... Coca cola, aproape mi-ai salvat viața, cel puțin

la București. Au fost zile în care doar asta am înghițit, cu guri mici. E ok chiar și pentru copii, să știți, atunci când se simt rău digestiv. O gură de Cola rece, o dată la jumătate de oră, face minuni.

În continuare vremea încearcă cu orice preț să nu mă lase să alunec în nostalgie sau dor. E o vreme de milioane. Soare plin și destule grade pentru o zi de februarie.

Mâine, e posibil să ajungă sora mea, care îmi lipsește, să ne întâlnim pe undeva, asta dacă voi fi încă în afară spitalului. Cred că o să profit de ocazie și o să mergem la un restaurant românesc, pe care l-am găsit aproape, undeva la vreo 20 de kilometri. În sfârșit o să mănânc și eu o ciorbă după atât timp trecut.

Am momente când mi se face rău de dorul unei mâncăruri cu sos ca acasă, al unei ciorbe, al vinetelor cu ceapă, al mămăligii cu brânză și ochiuri... e greu, nu credeam că o să fie atât de provocator, dar este.

Scrisul merge și nu prea.. nu aș vrea să pun aici chiar toate bazaconiile, între timp cu multe dintre stări m-am obișnuit și m-aș repeta dacă le-aș povesti.

Parcă tot aștept să se întâmple ceva, deși mă îndrept spre un final de tratament la un moment dat, în câteva luni, parcă e din ce în ce mai greu, nu din ce în ce mai ușor.

Mă agăț în continuare de momente apropiate, mâine, poimâine, ziua externării sau a internării... nu mă gândesc mai departe de atât pentru că îmi pierd concentrarea.

Aștept destul de nerăbdător și următoarea pauză, când va reveni și Roxana, deși fără copii. Sper între timp să nu degenereze lucrurile cu COVID, aici deja se agită mult apele, cu toate aceste tulpini noi.

Fără să exagerez, COVID mi-a complicat toată aceasta experiență cu cel puțin 30-40 %, începând cu acces la tratament, vizite primite, accesul afară din rezervă, pachete primite de acasă, agravat stare de sănătate, variante de transport limitate pentru Roxana și mai pot da exemple. Aceasta e muzica, pe ea dansăm.

Eu trebuie doar să rămân concentrat acum, să rămân vesel și optimist și să cred mult în vindecare, în mine, în Dumnezeu.

Înțeleg că atunci când voi termina cu chimioterapia, voi începe să am și niște progrese fizice, mai importante. Acum organismul meu se chinuie să facă față substanțelor și efectelor adverse ale chimioterapiei. Sistemul meu nervos este încă foarte slăbit, deteriorat fizic, astfel încât multe din funcțiile bazale, ca de exemplu mersul, nu pot fi realizate cum trebuie.

Azi, sâmbătă, 27... stat degeaba mai toată ziua. Vor urma câteva zile în care nu voi face mare lucru. Sunt în spital mai mult ca să nu fiu în pericol, afară. Se pare că am scut zero împotriva oricărui virus sau bacterie. E mai sigur așa. Însă ceva a salvat ziua de azi: am primit un pachet cu ciorbă de pui (mulțumesc Mihaela) și cu mult așteptatul pate, plus ceva dulciuri (mulțumesc Dna A.).

Mă culc liniștit și satisfăcut, am un sentiment de acasă.

Azi am postat o poză cu un citat al lui Ford: “indiferent ce crezi, că poți sau că nu poți, ai dreptate!”

Sunt decis să parcurg acest drum, adevărata provocare este la mansardă unde își fac cuib berze și rândunici, dar și cucu și cucuvele.

Drumul e lung, însă voi folosi diverse tertipuri să pot merge mai departe... deocamdată mă folosesc de pate și de cereale dimineața; dacă mai văd croissante, fac un atac de panică!

Mai o ciorbă, mai un gem... o scoatem la lumină.

S-aveți noapte bună!

Duminica, 28 februarie 2021

Azi am ascultat un domn, vreo 90 de minute, Bruce Lipton se numește (mulțumesc Doamnă Anca!).

Pe scurt, acesta spune că medicina este esențială în cazul traumelor, dacă ai o fractură, o taietură, un accident etc... în acel caz ai nevoie de un chirurg, nu de respirații profunde, o gândire pozitivă și un stil sănătos de a trăi.

Însă în cazul bolilor, lucrurile stau altfel, tratează de la energii, respirații, atitudine până la fizică cuantică, gânduri și acțiune.

Spune că nu suntem victima geneticii, ci creatorii situației în care ne aflăm. Dacă ne asumăm rolul de victimă, ne asumăm și rolul de neputincioși, ceea ce duce la iresponsabilitate și la o atitudine de genul: de ce să mă mai lupt/chinui/ forțez să încerc? Asta ne face să pierdem controlul.

Trebuie să ne asumăm rolul de creatori și să preluăm controlul. Trebuie să ne rezolvăm conflictele pentru a putea restabili ordinea. Trebuie să ieșim din frică, să ne cufundăm în iubire și să lucrăm cât mai mult timp la o atitudine pozitivă, de bucurie, de gratitudine. De ce cât mai mult? Pentru că se pare că 90 95 % din timp suntem pe autopilot, care autopilot este dictat de subconștient. Subconștientul fiind plin de bufnițe și lilieci, nu de berze și rândunici; este plin de critici, autocritici, presiuni sociale, înregistrate până la șapte ani sau deprinse la vârstă adultă

când intri în rândul tuturor cu slujbă, un mariaj, copii cu care să te lauzi etc.

Mai spune: “change the belief and you can come back from the death” - Schimbă-ți crezul, atitudinea și te poți întoarce de unde cei mai mulți nu se întorc.

Eu mă aflu acum într-un loc bun. Acum se discută de vindecare, pe când în decembrie și începutul lunii ianuarie se discuta de supraviețuire.

Trebuie să recunosc că acum, obișnuindu-mă cu situația, văzându-mă stabil mă încercă o curiozitate morbidă. Ce era dacă muream?

Aparte de drama pe care o crea aceasta situație în familia mea. Ce era dacă muream? Eu oricum mă simțeam atât de rău încât am avut experiențe suprarealiste și extracorporale, simțeam că plutesc undeva între lumi. Probabil că eram într-adevăr la un pas să îmi satisfac niște curiozități, după cum mi-au spus Roxana și doctorul curant.

Singura steluță e ca “după”, să existe ceva. Aș fi dezamăgit să nu existe nimic. Asta dacă mai constientizezi după, dacă e sau nu ceva, dacă ești dezamăgit sau nu.

Trebuie să recunosc că uneori când am fost epuizat de drumul pe care îl parcurg și care de multe ori se transformă într-o luptă, deși încerc să nu văd lucrurile așa, am fost tentat de gândul că poate varianta nefericită în plan lumesc ar fi însemnat o relaxare pentru mine, încheierea chinului,

degrevarea de gândurile pe care mi le producea situația. Însă gândindu-mă la Roxana, la părinții mei, la cei 2 pui pe care îi am, îmi fugeau repede aceste gânduri și mă cuprindea o stare de responsabilitate față de ei și față de mine. Responsabilitatea de a răzbate și de a reuși. Am rămas doar cu acele curiozități acum.

Încerc în continuare să îmi imprim ideea că eu pot schimba mediul și percepția asupra mediului astfel încât să mă fac bine și să nu mă transform într-o victimă a geneticii.

S-a făcut marți, 2 martie, îmi dau seama cum se scurge timpul încet, dar sigur. Mă ocup din ce în ce mai mult de italiană, de scris, de citit, mai nou am și canalele tv din România, deși încerc să nu privesc prea mult la ele. Chiar dacă am acum câteva zile fără proceduri, în care stau pur și simplu sub supraveghere, timpul se scurge ușor și din cele 8-12 săptămâni pe care le mai am de așteptat, rămân din ce în ce mai puține, ușor-ușor.

Parcă mai ieri era noiembrie, țipând prin baie din cauza durerilor de spate, doar ca să nu mă vadă copiii... iată-mă patru luni mai târziu. Noroc că mintea noastră are niște mecanisme de apărare care ne fac să uităm din intensitatea și multitudinea întâmplărilor trăite.

Îmi e dor să joc un tenis, să mă plimb singur sau cu gașca prin pădure, să nu îmi fac griji din cauza sănătății.

Va urma o perioadă provocatoare, aici se precipită lucrurile din cauza COVID, sper ca timpul să treacă la fel de ușor în continuare și să mă văd odată scăpat de toate astea. Mă apasă atât de greu și privind în jurul meu, iar îmi aduc aminte că nu are nici un sens lumesc ce mi se întâmplă mie și familiei mele. Poate un sens divin să aibă, căci jos, în lumea noastră plină de nimicuri, nu are niciun sens.

Or fi înflorit caișii în oraș? Dar magnoliile de la Spicu? Oare mai prind eu iasomia, merii sau măcar bujorii în floare? Oare mai apuc salcâmi și Mâna Maicii Domnului?

Cireșele de mai, zarzărele mărunte și corcodușele verzi?
Un caș proaspăt cu ceapă verde sau primele ridichi?

Realist vorbind, nu.

Îmi lipsesc mult toate astea.

Toate lucrurile de aici îmi par acum așa lipsite de
însemnătate și de fond, pentru mine.

Nu mă mai hrănesc.

Eu ador Italia, arhitectura ei, mâncarea de aici și multe
altele, însă aici în spital mă simt ca în oricare alt loc, iar în
puținul timp în care ies afară, nu am mare lucru ce vedea...
Rozzano, localitatea în care mă aflu e destul de ternă,
murdară, urâtă... nu prea seamănă a Italia veritabilă, cea
pe care o știm și o placem.

Am fost sunat acum, că mâine sau poimâine o să ies afară
iar, pentru opt zile. Apoi mă reinternez pentru cinci zile, o
nouă cură, apoi iar o pauză de trei săptămâni. Pariu că nu
se respectă? Am mai auzit scenariul ăsta de vreo două ori
și ce să vezi... “e posibil s-o dai, dar e probabil s-o iei”.

Nu mă precipit deocamdată. Așteptăm să vedem ce se
întâmplă.

Azi nu m-am mai simțit atât de bine fizic... dureri
abdominale, picioarele îmi sunt tot amorțite și parcă o
veșnică apăsare, greutate, îmi ia din liniște.

Nu reușesc să găsesc o poziție în care să nu simt nimic și
să uit.

Uneori aş vrea să pot pluti, în apă cu sare, sau în aer, să nu mai simt greutatea picioarelor. Oricum mă aşez, mă dor.

Adeseori devine înfricoşător, adeseori într-o panică, gândindu-mă că: dacă nu mă fac bine, sau de ce nu am progrese fizice mai repede... deşi ştiu foarte bine motivele şi parcursul teoretic. Însă mintea o ia razna.

Adeseori simt că mi se termină resursele şi lucrurile de care mă agăţ în toată călătoria asta.

Îmi doresc să uit, să vină seara mai repede şi să adorm, sperând că vine a doua zi cu mai multă energie şi cu un tonus schimbat. Îmi e dor de sentimentul că totul e ok, că nu trebuie să îmi fac griji de nimic, că sunt sănătos şi nu mă doare nimic, deşi sentimentul acesta e conştientizat doar atunci când ţi se întâmplă ceva şi îţi dai seama cât e de bine, când e totul bine.

Adeseori îmi curge ochiul pe care nu îl pot clipi şi mă las să trec din lacrimile cauzate de lipsa clipitului, în lacrimi veritabile, de dor, de neputinţă, de speranţă plăpândă.

Adeseori mă simt vinovat că în unele seri adorm uitând să mulţumesc că trăiesc sau să mă rog.

Adeseori m-am gândit că poate era mai bine să se fi terminat totul... e ciudat, mintea te duce pe cele mai stranii drumuri. Nu credeam vreodată să gândesc aşa. Acum, simţindu-mă mai bine, am poftă de viaţă şi sunt dornic şi curios să îmi petrec restul vieţii cât mai productiv pentru mine şi cei din jurul meu... dar sunt atât de obosit şi îmi doresc atât de tare o eliberare.

Căutarea este foarte grea. Eliberarea fizică nu va veni prea curând, nu îmi rămâne decât să o caut pe cea spirituală. Dar cauți pe întuneric, fără să vezi sau auzi nimic, aproape că te rogi să ai noroc să te împiedici de ea, la nimereală. Munca sau lupta pentru ea sunt grele, grele și fără semne clare.

Toți îți spun să lupti, că ești puternic, că îi inspiri, că ești dator... la un moment dat cuvintele astea își pierd din însemnatate. Pentru că tu, pur și simplu, nu mai știi ce să faci.

Înțeleg că o mare parte din tabloul acesta, nu e nici măcar ce fac, ci pur și simplu cum aleg să privesc lucrurile, ce atitudine aleg să am. Neștiind cum să procedez am ales să exersez pe lucruri mici, mărunte.

De exemplu, aseară am vrut să văd un film. Netul mergea prost. Timp de cele două sau trei minute cât am dat refresh, am închis și redeschis etc., am înjurat tableta, și internetul și VPN-ul și RDS-ul etc. de câteva ori. Am simțit fizic cum mă intoxic, cum mă tulbur, cum îmi stric nu doar momentul, ci seara. Am simțit cum nu merită, deși în secunda respectivă, te simți bine. Am ales să închid aplicația și să deschid o carte, un pdf, care știam că nu mă va dezamăgi, nu are ce să se întâmple, decât să crape tableta sau să rămân fără baterie.

Cam așa ar trebui să procedam mereu, cu toată viața noastră, să avem timpul și energia și discernământul să

alegem o atitudine, nu neaparat productivă, dar măcar netoxică.

Să scăpăm de ură, de resentimente, să iertăm tot și toate, pe toți, să acceptăm ce se întâmplă ca pe pași firești, să nu fim ursuzi, să luăm în răs totul, chiar și pe noi.

E greu și obositor să tot încerci să faci asta, dar clar merită. Cealaltă cale nu are cum să ducă la ceva bun. Nu are cum. Cu nervi și energie proastă nu are cum să iasă ceva bun.

Valabil și pentru claxonatul inutil sau pentru lipsa politeteții în trafic, valabil și pentru lipsa răbdării în cuplu sau cu copiii, valabil și pentru gândurile sinucigase de dimineața, atunci când trebuie să mergi la serviciu, valabil și pentru discuțiile cu părinții când poate îți repetă a treia oară aceeași chestie, valabil și pentru planurile care nu îți ies, oamenii care te dezamăgesc și mai ales pentru tine.

Ai răbdare cu tine, nu fă ca mine! Nu fi hârciog, nu fi prea exigent, nu trăi în frică, nu fi tipicar, nu fi cicălitor, nu fi ursuz sau melancolic când nu e cazul, nu fi agresiv sau arogant sau lipsit de înțelegere, nu fi încăpățânat, fixist în idei sau cu convingeri ferme.

Eu am fost, sunt și voi mai fi uneori câte puțin din toate astea. Știu, îmi e rușine să fiu așa, dar nu îmi e rușine să o recunosc.

O să fie o școală și un efort continuu să nu alunec în zonele acelea prea des sau prea mult. Aș fi atât de fericit să îmi și iasă. Vreau ca familia mai ales dar și prietenii, cunoștințele

să fie mulțumiti și mândri de mine. Nu știu dacă tine tot de ego acest lucru, recunosc că mă flatează aprobarea, validarea celor din jur, îmi confirmă niște eforturi mereu bine intenționate. Întotdeauna am încercat să fac bine. Voi încerca în continuare să ajut, să fiu pe placul celorlalți, să strâng oameni, să împac, să rezolv.

Sper să am tactul și înțelepciunea necesare încât să pot să fac asta fără să mă consum ca o lumânare și să uit iar de mine.

Cred că deja nu mai are nicio noimă ce-am scris, dar voi lăsa așa acest paragraf, chiar și după ce voi formata textul. Nu intenționez să scriu azi, dar mi-au venit pur și simplu cuvintele.

Mă gândesc cu drag la voi.

O întrebare bună, când ești într-o situație din asta, este: vrei să trăiești? Sau vrei doar să nu mori?... vrei cu adevărat să trăiești?

Ești gata să trăiești?

Nu cumva ai vreo dorință secretă de moarte, poate ești bătrân și mulțumit cu viața deja dusă, poate ești tânăr și nemulțumit de tine, neîmpăcat, dezamăgit și moartea ar veni ca o ușurare...

Poate ți se pare că viața e și așa destul de grea încât să simți că nu mai poți și să ai nevoie de o scăpare, dar să nu ai curajul să îți asumi tu responsabilitatea.

Deci vrei cu adevărat să TRĂIEȘTI?

Eu unul vreau, și chiar dacă n-aș vrea, tot pe drumul acesta aș merge, pentru familia mea. Pentru familia mea aș mai trece o dată prin iadul asta, doar să nu pățească ei ceva.

Vineri, 5 martie 2021

În continuare la hotel, bucurându-mă de libertate și de niște sărmăluțe, de un ecler... am spus: o dată pe lună, să ducem o viață bună ! Mulțumesc Mihaela!

Fizic nu mă simt extraordinar, tot amorțit, cu dureri de picioare și spate. Mersul pe afară e mai mult un chin decât o plăcere, ochiul îmi curge instantaneu când ies la soare sau aer rece, la scurt timp și nasul... e o corvoadă.

Mâine o să mai am parte de o doză de normal, de “acasă”, într-un fel; vor veni sora mea și cumnatul meu să mă viziteze. Va fi urât mâine, ploios, dar salvăm ziua altfel. Ori poate se mai schimbă prognoza.

Luni voi merge la analize, miercuri mă reinternez pentru chimioterapie.

Până atunci o să mă odihnesc bine, o să mai mănânc din ce mi-e poftă, o să umblu pe afară atât cât mă lasă picioarele.

Seara m-am uitat la festivalul de la Sanremo; deși așteptam muzică gen Ramazotti și Pausini, am cam văzut dubioși dați cu oja și rimel. Poate sunt eu comunist, dar, nu mulțumesc.

În altă ordine de idei, am mai vorbit cu medicii, vindecarea e din ce în ce mai sigură.

În privința recuperării fizice și neurologice însă, medicii sunt rezervați. Mi-au spus că procentul de recuperare

poate fi între 50 și 100%. Progresele vor apărea după chimioterapie, însă nu pot spune cât de departe vor merge.

Miercuri, 10 martie 2021

Bună tuturor,

Azi m-am reinternat pentru o nouă cură de chimioterapie. A fost o doctoriță pentru consult, mi-a pipăit burta... dialogul a fost cam așa:

- Vă doare?

- Nu

- Sunteți balonat?

- Nu... Așa e ea. Trebuie să mai opresc ciocolata.

- Mai bine. E momentul să vă opriți.

Pe scurt, am ajuns la 72 de kilograme, adică zona în care stau fără să fac eforturi de îngrășat sau slăbit. Parcă am mai prins ceva putere, mersul e ceva mai demn, la față încă am provocări cu amortețurile.

Azi voi face un nou CT, după care voi începe cura. După aceasta cură urmează o pauză, o nouă cură, ceva medicație și cam asta e tot, deocamdată.

Apoi va începe un nou capitol, de sigilare, recuperare probleme neuro, controale regulate la trei luni și evaluări peste evaluări, sperând să scap de transplant.

Revenitul la spital nu a fost traumatizant deloc, din contră.

M-am obișnuit mult cu situația, văd ceea ce fac acum ca pe un job deja, sunt gata să stau oricât ar trebui, numai să știu că mă fac bine.

Singurele mele apăsări mari acum, sunt dorul de copii și recuperarea sechelelor neuro.

În rest m-am obișnuit mult cu tot ce se întâmplă. Săptămâna de pauză pe care am avut-o a fost presărată de

vizite și timp petrecut cu alți pacienți, prieteni pe care mi i-am făcut aici. Toate astea încununate de câte o ciorbă, o tocăniță, o mămăligă cu varză etc., mici aspecte, care mi-au ușurat și îmbunătățit foarte mult situația generală și statul aici.

Am avut o senzație de cunoscut, de acasă, de liniștitor.

Zilele curg efectiv, unele după altele, atât de repede că uit uneori ce dată sau zi e.

Când te gândești la trecerea timpului, pe moment, ai senzația că nu se întâmplă mai nimic, că totul e încremenit, că ești în aceeași poveste groaznică, de necrezut.

Însă timpul s-a scurs ametitor de repede, atât pentru mine în povestea asta, cât și pentru voi, în contextul unui an. Suntem deja în martie ... adică un sfert din acest an, și așa schilodit și depersonalizat de COVID, s-a dus. Un sfert, scurs parcă în două săptămâni.

Cu puțin noroc, de ziua copilului, îmi scot puii la înghețată, sau poate chiar să îi duc la mare o fugă. Sunt convins că voi rezista cu succes și că totul va fi bine într-un final.

Mă rog la Dumnezeu, ca asta să fi fost toată încercarea, iar eu să ies din asta mai puternic, mai înțelept, mai modest, mai bun, mai empatic, mai răbdător, mai cu viziune.

Ieri posta o prietenă a mea, o vorba foarte frumoasă: “peste tot unde mă duc, dau numai de mine”. Similară cu “lumea din jurul tău e cum ești tu de fapt”.

Să nu aveți dubii că așa e.

Așa e.

Chiar dacă în unele zile, poate pleci vesel de acasă și cineva dă cu rahat în ventilator și ziua ți se transformă într-un coșmar, asta e doar un detaliu la nivel de microunivers.

La nivel de macrounivers, atitudinea ta de start și cea față de desfășurarea lucrurilor pe care nu le poți influența, îți creionează niște senzații și percepții de bine sau rău despre realitatea din jur.

Fiți convinși că empatia, veselia, răbdarea, acceptarea vă vor duce mai departe decât a fi ursuz, nervos, agresiv, iritabil, pesimist etc.

Așa cum boala asta mi-a ruinat pe moment atât viața mea cât și pe cea a familiei și într-o mică măsură pe a prietenilor, la fel atitudinea noastră ne influențează atât pe noi cât și pe cei din jurul nostru.

Îmi doresc să rămân lucid, vesel, comunicativ, spontan, astfel încât copiilor și Roxanei să le facă plăcere să își petreacă timpul cu mine, à la long, și sincer, nu doar contextual.

Cred în felul de a fi al fiecăruia, dar cred și într-un efort depus pentru a încerca să fii plăcut, agreabil sau cum vreți să îi spuneți.

Joi, 11 martie 2021.

72.5 kilograme de dimineață, o veste foarte, foarte bună. Deși cam puțină calitate în greutatea asta, e totuși bine, că am de unde slabi în perioadele mai grele.

O să continui cu mâncatul haotic până pe la 75-76 kilograme după care voi trece pe compoziție corporală, pe mai multe exerciții fizice, pe mai multe proteine și mai zero dulciuri.

O dată cu revenirea kilogramelor s-a întâmplat și ceva ce sincer nici nu speram să se întâmple. În mod surprinzător, o parte din “muschi” s-au întors miraculos la locul lor, poate e vorba de o memorie celulară sau ceva de genul, oricum este de bine.

Dacă voi recupera și sechelele pe care le am în starea asta de neuropatie, voi fi ca nou.

Abia aștept să revin la o viață cumva ca cea de înaintea acestei situații delicate.

Astăzi voi începe chimioterapia. Înainte vedeam procedura asta ca pe o otrăvire... acum o fac pur și simplu. Văd că mă simt mai bine, am încredere în medicamente și medici și voi face tot ce pot să ajut acest proces.

Mă simt mai puternic și simt că și viața de înainte m-a ajutat să trec mai ușor peste asta, deși pe de altă parte mi-a adus și piedici, pentru că sunt foarte tentat să tot compar ce pot să fac acum cu ce făceam acum șase luni... te cam demoralizează, dar cheia, ca în toată povestea asta, e să treci mai departe, să îți muți gândul, să te iei cu altceva...

Zilele curg una câte una, mâine-poimâine e 1 aprilie și păcăleala asta ordinară se va apropia de sfârșit.

Sâmbătă, 13 martie 2021

Sunt în continuare în cura de chimioterapie, nu mă simt extraordinar dar e o parte a procesului. Medicii mă găsesc bine, sunt mulțumiți, toată lumea îmi spune că m-am îngrășat.

Mă bucur mult că din stările emoționale, o bună parte s-au diminuat sau chiar au dispărut. Singura apăsare reală a rămas dorul de copii, dor pe care nu prea îmi dau seama cum e mai bine să îl abordez, dacă să îi sun zilnic sau nu. Nu realizez dacă îmi face bine sau mă afectează.

În capul și în sufletul meu este în continuare o supă de sentimente și emoții, de dorințe și așteptări, de contradicții și paradoxuri.

Trebuie să mai am răbdare, să mă văd acasă, ceea ce cred că îmi va propulsa starea de bine și recuperarea, va urma o viață diferită de cea pe care am avut-o, cu noi reguli, cu restricții, cu semne de exclamare; va urma o nouă etapă, cea de recuperare și de monitorizare, etapă în care voi fi încă tensionat și emoționat, să fie totul bine în continuare, etapă în care trebuie să mă resetez și să îmi găsesc iarăși, de la zero, noi resurse de putere și voință și răbdare pentru a putea recupera din sechelele neurologice pe care le am acum. Neurologul este optimist, medicii curanți sunt rezervați; unele dintre situațiile cu care mă confrunt, dacă nu le ameliores sau chiar scap de ele, îmi vor afecta destul de mult cursul firesc al vieții. Pe de altă parte dacă fac o comparație cu situația cuiva orb sau în scaun cu roțile sau într-o situație de genul, nu mi se mai pare atât de grav.

Îmi doresc atât de mult viața de înainte și mi se pare atât de nedrept ce s-a întâmplat mie și familiei și prietenilor, dar când stau și mă gândesc că de fapt am puțini cunoscuți care să nu aiba situații oncologice în familie, nu mi se mai pare un necaz atât de venit din senin și cumva mă bucur că am pățit eu asta și nu un membru al familiei mele.

Nu știu ce aș fi făcut, cum aș fi suportat să nu pot să ajut sau cum aș fi suportat vina de a mă simți eu bine și persoana dragă nu... nu știu dacă e o dovadă de lășitate poate.

Luni, 15 martie 2021

Uneori mă simt așa vinovat că am încurcat viețile tuturor cu ce mi s-a întâmplat, încât mă gândesc că mai degrabă dispăream pur și simplu. Am senzația că pierd sau am pierdut atât de multe lucruri, întâmplări. Mă simt vinovat că nu sunt lângă copiii mei, am senzația că cresc fără mine, că Roxana se chinuie cu ei, deși știu că nu e chiar așa.

Știu și că nu e gândirea oportună în acest moment însă când stai toată ziua nefăcând nimic chiar ai posibilitatea să faci, refaci și desfaci cam orice scenariu posibil și imposibil.

Azi am început ceva imunoterapie, care iar e o veste bună, e ceva mai devreme decât mă așteptam. Nu mai mănânc mare lucru de câteva zile, dar e normal în cura de chimioterapie. Bine că am burtă, de unde să dau jos.

Tot de azi s-a intrat iarași în scenariul roșu aici, ceea ce face și perspectiva ieșirii din spital destul de anostă și neatractivă, dar oricum mai bună decât cea a statului aici.

În continuare dorul de copii rămâne principala piedică. În rest, m-am cam învățat cu toate.

Mi se pare că a trecut atât de mult timp în acest scurt interval de patru luni. Parcă am fost atât de aproape de rai și de iad, de atâtea ori, că nici nu îmi vine să cred.

Acum mă simt mult mai puternic și mai viu, cu dorință și chef, cu așteptări și planuri... însă nu trece mult și îmi aduc aminte prin ce am trecut și trec eu și ai mei. E al naibii de greu să mă controlez.

Sper să rămân lucid și vesel în continuare, credeam că va fi din ce în ce mai ușor, pe alocuri este, dar de fapt îmi dau seama că e în continuare al naibii de greu.

Sufletul îmi tremură pentru că și după ce se va fi terminat toată povestea asta, tot cu frică voi sta... nu îmi poate nimeni semna că nu se va mai întâmpla nimic rău, acum, mâine, la anul.

Înțeleg provocarea pe care am primit-o și am fost gata să o duc... o duc. Însă teroarea asta care urmează... nu îi înțeleg rostul deloc. Iar frica pe care o am, nu e că aș putea pati eu ceva, ci că aș încurca iar viețile tuturor. Eu sunt gata de moarte oricând, am fost prea aproape ca să îmi mai fie frică. Dar nu mai vreau să sufere cei din jurul meu...

E amuzant cum asistentele intră în salon și deși știu ca sunt român, vorbesc italiana cursiv și repede crezând ca eu înțeleg tot. Cred ca le-am dat curaj, văzându-mă ca am mai exersat și am început să rup și eu câte ceva.

De multe ori când nu mai înțeleg, le spun: “non capisco”, și trec pe engleza ... vezi cum timpul se dilată și în ochii lor se instalează panica, se dilată pupilele, se înroșesc obraji.

Vreo două dintre ele mișcă și engleză, dar cele mai multe nu. Medicii vorbesc engleză foarte bine. E amuzant uneori cum asumă ca tu înțelegi limba lor deși ești dintr-un cu totul alt loc, alteori e atât de obositor ... și asta în condițiile

în care dacă nu zilnic, atunci la 2 zile am un asistent român prin preajmă, cu care să mai vorbesc.

Miercuri , 17 martie 2021

Azi... mă simt mai bine... ieri... eram gata și să mor. A fost cred una dintre cele mai grele zile, sau poate cea mai grea...

O zi încărcată de plâns, de frică, de vină, de judecăți, de gânduri, de regrete, scenarii. O zi în care am resimțit și efectele unui tratament nou, o zi în care mi-a fost rău, în care am avut regres, o zi dureroasă fizic în urma unei proceduri medicale...

Un chin.

Nimeni și nimic nu m-au putut scoate din starea respectivă, sunt pur și simplu epuizat fizic și psihic. Mor de dorul copiilor, al Roxanei, dorul de casă. Tânjesc după o îmbrățișare de la cineva cunoscut. Mă simt părăsit, uitat, dat la o parte, deși sunt sunat și întrebat zilnic, de diverși. Am tot sperat să se ușureze totul, însă e din ce în ce mai greu. Uneori aș vrea să mă eliberez de tot, să nu mai simt nimic. Cred ca dacă nu erau Roxana și copiii, nu știu cum arătau lucrurile acum, dacă pierdeam lupta, de slab, sau chiar cu voia mea.

Au fost momente în care nu mai vroiam nimic, nu îmi mai trebuia nimic și singurul aspect care m-a mai ținut cu privirea în față a fost familia, responsabilitatea, promisiunea, datoria, devotamentul și iubirea mea față de ei. Pentru ca eu de vrut nu am mai vrut uneori. Poate sunt laș, poate sunt fricos, poate sunt slab...

Cert este că mi se pare ca am complicat viețile tuturor și îmi doresc o liniștire, o eliberare, o descătușare... care știu însă că nu vor veni niciodată.

Lucrurile s-au întâmplat și vor rămâne întâmplare, sper ca odată ajuns acasă , să îmi regăsesc spiritul și rațiunea și voința de a învăța din această experiență și a nu o privi mereu în spate, ca pe un coșmar.

Mi-e atât de greu. Și m-am plictisit. Și m-am săturat. Și oricât îmi străduiesc mintea să caute sau să își închipuie, nu reușesc să văd de ce o să mă agăț în continuare să rezist încă o lună jumătate, două.

Înainte când intram în spital treceau câteva zile bune până să mă apuce, acum după o zi jumătate deja sunt mort de plictiseală.

Este dezumanizant să stai întins în pat, cu un iPad pe burtă, zilnic, toată ziua, timp de patru luni. Plus legat de un perfuzor, care face mereu același sunet... același blestemat de sunet... e ca o tortură...

Am ajuns să invidiez oamenii pe stradă, pentru ca au vieți normale, cu probleme normale. Am ajuns să o urăsc pe doamna care mă întreabă dimineața ce doresc să mănânc în ziua respectivă... e o capcană ordinară... sunt aceleași mâncăruri zilnic, cu același gust nenorocit, non gust.

Din unele puncte de vedere știu ca e firesc să simt așa și îmi dau voie să simt; din alte puncte de vedere știu ca aceste gânduri sunt cea mai proastă idee și nu au cum să îmi facă bine. Dar nu știu ce să mai fac. Mor de plictiseala și de rutină și de singurătate.

Mă simt atât de rău și de descurajat încât mi-e teamă să nu îmi sabotez parcursul medical bun de până acum.

Vineri, 19 martie 2021

Am renunțat să mai sun acasă, pe Roxi, pe copii, pe părinți. Deocamdată mi-e tare greu. Nu fac decât să îmi aduc aminte și să mă tulbur. Trebuie să îmi regăsesc tot eu echilibrul. Mi-a făcut bine să mă plâng și eu cuiva, să le spun cum mă simt, dar ajunge. Cred ca voi fi mai rezervat în a le da detalii, îmi dau seama ca îi tulbur și pe ei și oricum nu mă pot ajuta cu mare lucru. Indiferent ce mi-ar spune toată lumea, că să fac, să dreg, să mă gândesc, să caut în mine... eu nu am nevoie decât de un lucru, să îi tin în brațe. Altceva nu îmi doresc.

A fost așa un carusel de emoții zilele astea, am senzația că m-a tot ridicat și trântit cineva de mai multe ori.

După ultima puncție am rămas cu dureri, amorțelile au revenit destul de puternic, nu mă simt excelent. Azi am continuat cu o doză de chimioterapie. Măine pauză, duminică iar chimio, apoi ceva tratament de stabilizare.

Voi avea un soi de pauză până la următoarea cură, apoi 7-10 zile de cură de sigilare, apoi iar trei săptămâni de pauză, până la evaluarea finală.

Cu alte cuvinte, mai am de stat vreo două luni... mai durează ceva aventura asta, dar trebuie să plătesc factura. Nu știu exact pentru ce o plătesc, dar o plătesc. Voi avea pentru totdeauna curiozitatea aceasta: De ce? De la ce? Ce aș fi putut să fac să evit?

Îmi doresc atât de mult să nu se fi întâmplat nimic din toate astea... nu să nu trec eu prin asta, ci să nu fie ștampila asta, pusă pe viața noastră.

Pe de altă parte când văd câți sunt în situația asta, îmi dau seama ca șansele sunt măricele să te loveasca, nu mai e nimic ieșit din comun...

Asta e treaba. Sper să revin la o viață relativ normală curând și cei din jurul meu să uite că s-a întâmplat asta, să nu fie consecințe asupra lor.

Aici e încă totul în scenariul roșu, perspectivele plecării mele pentru o pauză, acasă, sau venirii copiilor aici sunt încă departe. Nu știu ce se va întâmpla. Urăsc din inimă aceasta situație COVID, mai ales când văd ca nu se fac progrese reale și că toate măsurile par luate degeaba.

Luni, 22 martie 2021

Se spune ca viața este suma alegerilor noastre... cum vine asta în cazul meu? Viața mea, la final, concluzia ei va fi suma alegerilor mele față de ce mi-a oferit viața pe parcurs? De exemplu boala asta? Toate deciziile mele următoare și alegerile pe care le fac îmi vor defini viața într-un final?

Sau trebuie gândită altfel? Deciziile mele de până acum m-au adus în situația de a avea boala asta? Decizia de a sta într-un oraș poluat, de exemplu, care poate pentru genotipul meu a fost o idee proastă? Sau atitudinea mea față de însăși viața, de social, de politică, de mine, de orice... mi-a produs boala?

A gândi așa filosofic e drăguț, că e așa și pe dincolo... dar când ești chiar tu în situația aia ingrată, parcă nu mai e așa ușor să emiți teorii sau să judeci sau să crezi ca e într-un fel sau altul.

Mi-am văzut situația atât prin ochii mei, cât și prin ochii voștri, mai apropiați sau mai depărtați de mine, fie că mă cunoașteți, fie că nu, și am ajuns la aceeași concluzie: depinde cum și la ce te raportezi. La nivel de microunivers mi se pare că sunt blestemat. La nivel de macrounivers, când văd câți bolnavi oncologici sunt (cunosc o gramadă, știu puțină lume care să nu aiba o rudă sau un cunoscut cu cancer), revin, când vezi cât de mulți sunt, îți dai seama că nu ești atât de blestemat ci doar ești unul din cei mulți.

Dacă te mai compari și cu un bolnav de terapie intensivă, comă, carucior cu roțile etc., experiența ta pare o glumă.

Pe termen lung cred că e singura variantă pentru mine, ca viața să mi se pară acceptabilă în continuare, să mă raportez mereu la ce e mai rău decât experiența mea, astfel încât să mi se pară a mea suportabilă, nu așa de rea etc.

Medicii de aici nu m-au lăsat niciodată să divaghez spunând că mi-e dor de viața mea normală de înainte; mereu mi-au tăiat-o din start spunându-mi că viața de înainte nu va mai exista.

Știu deja de restricțiile sportive, de cele cu statul la soare (nu voi mai sta la soare...), unele alimentare... sper să fie doar acestea...

Joi, 25 martie 2021

Cu ochii fizici văd niște lucruri străine, o cameră, un pat, niște dispozitive... eu știu că locul meu nu e aici. Nimeni nu își are locul aici. E totul atât de străin de mine și de viața mea. Și asta nu mai ține de toleranța mea sau de răbdare. Pur și simplu, am fost smuls din viața mea, fără să fiu întrebat sau avertizat, “aruncat” aici, într-o cu totul altă lume, unde a trebuit să îmi imaginez eu o altă lume, doar ca să pot rezista. Cu ochii minții îmi creionez zilnic locuri, scenarii, oameni, amintiri... caut să mă agăț de orice, de orice. Aici e totul atât de străin, de impersonal, nu credeam să fiu atât de atașat de limbă, de oamenii pe care îi cunosc, de mâncarea de acasă, de trotuarul spart din fața casei... Termin cura, mâine ies pentru cinci zile din spital, urmând să vin pe 1 aprilie pentru ultima cură de chimioterapie... Dacă e totul ok și nu mai intervine nimic, cu puțin noroc, în mai, mă întorc acasă și așa se termină prima etapă a acestei povești. Ieșirea din spital mă energizează un pic, pentru că o să pot să mai mănânc și altceva, o să mă mai mișc, o să simt și eu niște aer proaspăt... pe de altă parte e totul închis, blocat, limitat, e destul de sinistru ce se întâmplă.

Joi, 1 aprilie 2021

Azi urmează o zi grea, o zi în care o să mă gândesc la cele trecute și la cele ce vor veni.

Ca să înțelegeti, joi, pe 25 martie, seara, am plecat de la spital spre hotel, gândindu-mă că voi avea câteva zile, probabil plictisitoare, în așteptarea ultimei cure, ce urma să înceapă azi, pe 1 aprilie.

Weekend-ul a trecut de greu, cu o vreme totuși bună, cu primăvară în toată regula, însă cu dureri mari de picioare și spate și cu o mobilitate care lasă de dorit. Mersul și echilibrul sunt două glume proaste; pareza facială mă chinuie în aceeași măsură... ieșitul din spital e eliberator și reconfortant, însă în același timp e frustrant și apăsător, neputând să mă bucur de lucrurile pe care le iubesc atât de mult: soarele, natura, statul afară, plimbările... toate acestea sunt un chin acum.

Între timp, cum-necum s-a făcut luni dimineață, zi în care eram programat să merg la analize de sânge de rutină.

Am făcut acest lucru, după care am mers la supermarket pentru mici cumpărături. Întorcându-mă spre hotel, mai aveam 500 metri și văd pe bulevard, cu coada ochiului, o antena CB, de stație, pe o mașină. Lucru neobișnuit aici, nu vezi pe nimeni, nici măcar pe taxiuri, ei comunică altfel. Pentru câteva secunde, nu am dat atenție, după care m-a fulgerat, mi s-au tăiat picioarele și am început să caut disperat, cu privirea, mașina de mai devreme. O văd ieșind din giratoriu, îi văd numărul, recunosc mașina și încep să amețesc.

Mă opresc, mă sprijin de un semn de circulație și simt cum totul se năruie peste mine, emoții, gânduri, scenarii, discuții etc.

Eu sunt atât de analitic și calculat și organizat, îmi place să cred, încât surprizele nu prea sunt plăcerea mea... când îmi sunt mie făcute, aduc o doză prea mare de neprevăzut și lipsă de control pentru mine. Deși știu că e benefic acest lucru din când în când, în viețile noastre.

M-a cuprins un soi de frică ciudată, amestecată cu bucurie, cu nerăbdare dar și cu multe întrebări... pe moment aproape că îmi venea să nu mai merg spre hotel.

Am făcut-o însă și i-am găsit pe Roxana și bunii mei prieteni, Dragos și Cristi, cum încercau să mă surprindă la cameră. Și undeva de după un gard viu, au apărut și pușorii mei, prima rațiune pentru care am dus zbaterea asta de câteva luni. Pușorii mei, plini de zâmbet și bucurie, de nerăbdare și iubire, de dor și îmbrățișări. A fost o regăsire intensă, plăcută, satisfăcătoare, pentru mine mai ales, care deși remontat cât de cât, după o perioadă foarte delicată emoțional, ca stare de bază simțeam tot epuizarea, plictisul la cote maxime, dorul la nivelul absurdului, sfârșitul răbdării cu oricine și orice.

Au urmat trei zile pline de îmbrățișări, vorbe nu atât de multe, priviri, simțiri. Am căutat să mă încarc cât am putut de mult, cu prezența familiei și a bunilor mei prieteni. Am căutat să dilat timpul, să rămân cumva blocat în moment,

gândidu-mă din când în când, cu groază, la momentul plecării lor. Am căutat să profit de aceste zile, am mărit doza de antidoloritice, ca să pot merge și petrece cât mai mult timp cu ei, fără să fie nevoie să mă întind și să mă odihnesc.

Ne-am foit pe ici pe colo, cu frica de COVID, de poliție, de coduri și restricții. Italia este sinistră în perioada asta. 80 % din tot este închis. Nu ai unde să mănânci, să bei, să nimic.

Norocul a fost de o vreme de vară, plus 20 de grade, de oameni veseli și calzi, care mi-au redat sentimentul de acasă, de aproape, de confort, chiar și pentru o perioadă atât de scurtă. Iar timpul petrecut cu Roxana și copiii a fost neprețuit. Am așteptat atât de mult un moment de genul acesta, însă nu am îndrăznit să îl cer ferm, știind câte complicații aduce, cât disconfort, efort, resurse; mai ales în perioada asta în care nu poți face mare lucru, iar eu sunt funcțional la nivel de 40%, probabil.

Din păcate ziua plecării lor a venit azi, iar eu am rămas din nou frânt, rănit, îngândurat.

Urma să fie totul mai suportabil pentru că azi eram programat să mă reinternez pentru ultima rundă de tratament. Urma să mă iau cu altele și să fac switch-ul mai ușor.

Însă ieri am primit vestea că mă voi reinterna probabil marți, pentru că medicii vor să vadă cât lucrează acum

măduva mea, într-un mediu necontrolat. Voi mai face câteva analize, un Rmn, testul COVID, zilele astea și probabil marți mă voi reinterna pentru ultima cură de chimioterapie sau ce tratamente îmi vor face. Apoi voi avea iarași o pauză până la evaluarea finală. Cu asta se va încheia prima etapă a acestei povești, urmând una la fel de grea și de frustrantă, cea de recuperare și controale, însă mai acceptabilă, pentru că le voi face acasă, cel puțin recuperarea.

Sper că fiind în mediul meu, în confortul meu, lucrurile să se întâmple accelerat și să am progrese rapide și consistente, pentru că starea în care mă aflu acum nu mă mulțumește și nu este compatibilă cu o viață relativ normală, în care să fiu la fel de activ sau implicat în familia mea. Vom vedea cum vor decurge lucrurile. Sunt hotărât să îmi dau tot concursul astfel încât să fie totul bine, cât mai repede.

Luni, 5 aprilie 2021

E seara târziu; după mult timp, nu mai cade cerul pe mine știind că trebuie să fac bagajul. I-am dat multe din lucruri Roxanei, îmi e mult mai ușor acum. De mâine mă întorc la pușcărie. Cel mai dor îmi e să nu pot deschide geamul. Pe locul doi... știu: mi-e dor de doamna de la bucătărie care mă întreabă zilnic, inutil, ce vreau să mănânc. De ce mă mai pui să aleg dacă oricum toate felurile au același gust?!

Trebuie să vă povestesc ce am făcut ieri. Prima zi de Paste catolic, orașul pustiu, cod roșu. Sunt programat să merg la spital pentru testul COVID, cel premergător internării de marți. Ajung la spital, în clădirea în care sunt programat, ușa închisă, nimeni acolo.

Merg în altă parte, mă prezint, sunt condus, ajung într-o sală de așteptare cu bonul de ordine. Singur acolo, alte două persoane deja intrate. Iese prima persoană, aproape plângând. După trei minute iese și a doua persoană, tot cu ochii în lacrimi. Mă întreb: ce e cu voi? Am nimerit la vreun priveghi? Deja bănuiesc ce o să se întâmple.

Îmi apare și mie numărul pe ecran, intru și îmi cad ochii pe scaunul pe care urma să mă asez. Scaunul e lipit de perete. Știți ce înseamnă asta? Înseamnă că nu ai unde să “dai cu spatele”.

M-am așezat și inevitabilul se produce, simt cum îmi atinge cerebelul cu betișorul, lăcrimez ca bocitoarele. Vădit jenată, asistenta își cere scuze pentru disconfort, îmi

explică faptul că asta e meseria ei și că nu îi face plăcere (dar nici nu o lasă mai moale cu betisorul acela).

Ies și eu, plângând, de acolo...traversez parcul pustiu, ajung pe strada pustie și intru în hotelul pustiu. E totul pustiu. Mă simt ca într-un film cu zombi.

Iată-mă azi, cu o zi înainte de următoarea, și sper, ultima internare.

Mai povestim mâine după check in.

Marti, 6 aprilie 2021

M-am internat astăzi și după analize și parametri, totul e bine, cam 90%, să spunem. Mâine o să repetăm analizele și în funcție de ele, voi începe cura tot mâine, sau poate joi.

Azi vorbeam cu un bun prieten despre limite, despre bun simț, despre a nu mai mânca pâine, a pune frână la timp etc.

Cum să nu mai mănânc eu pâine, să nu înmoi în zeama de la salata de vară, sau în tocăniță, sau în fasole... când eu era să mor, din senin, la jumătatea vieții mele?

Se dă o luptă mare în mine acum, dacă după ce măcar etapa asta a tratamentului se va fi terminat, să fiu ca înainte ca stil de viață, sau mai habotnic? Sau total delăsător?

Probabil că voi alege o cale de mijloc, însă tentația este să nu-ți mai pese de nimic.

Acum suport consecințele mâncatului haotic din ultimile trei luni, doar pentru că trebuia să iau în greutate cu orice

preț, ca să trăiesc. Dar e clar că organismul meu nu se simte bine în zona asta, nu e învățat așa... îmi simt burta ca pe o bilă imensă, plină cu apă, care mă încurcă inclusiv la mers. Abia aștept o “relaxare a măsurilor impuse” astfel încât să îmi pot adapta dieta cum vreau eu, să pot relua mici exerciții fizice, să mă simt iarași bine cu mine. Trăiți bine, mâncați, beți! E clar că nu știi niciodată ce se poate întâmpla chiar de mâine, însă nu exagerați!

Miercuri , 7 aprilie 2021

Foarte interesantă ziua de astăzi, fix deloc. Nu voiam să scriu asta, însă sunt nevoit.

Azi au venit analizele pe care le așteptam și din păcate trombocitele nu erau încă suficient de mari, ba chiar scăzuseră față de ieri, astfel încât pe la prânz, a venit doctorița direct cu foaia de externare. Ups...

Că trebuie să mai stau cuminte câteva zile și să revin luni la analize, apoi marți, dacă e totul bine, să mă reinternez și să continui cura începută ieri.

Așa că mă rog la bine și caut să mă bucur de alte câteva zile în libertate.

Recunosc că eram foarte vesel și motivat să parcurg și aceasta cură și din păcate am fost destul de dezamăgit și îngrijorat de această amânare... dar nu am încotro. Cade cerul pe mine, pentru că acum trebuie să dau explicații tuturor, știu că toată lumea mă vrea acasă și toți se vor îngrijora când vor auzi că a ieșit o analiză, mai puțin bine. Într-o situație ca a mea, nu e nimic ieșit din comun, însă parcursul a fost atât de bun, încât acum e greu de acceptat și vești nu atât de bune.

Aș vrea să pot da cât mai des numai vești excelente, însă lucrurile se petrec în ritmul lor, sunt multe chestiuni pe care nu le pot influența nici cu alimentație, nici cu medicație, cu nimic.

Rămâne doar să mă concentrez, să îmi păstrez spiritul bun, să mă rog.

Sunt mult mai bine după ce i-am văzut pe Roxana, copii și prieteni, însă m-am săturat de a nu face nimic, mereu, de a mânca te miri ce, aceleași chestii prăjite, coapte, la pachet...

Mi-e dor de casă, de siguranță, de liniște, de fără griji, de apropiat, de obișnuit, de normal...

Joi, 15 aprilie 2021

După amânări peste amânări, venite la pachet cu dezamăgiri de moment, iata-mă din nou în spital.

După ce au plecat Roxana și copiii eram atât de motivat să parcurg și ultima cură... însă s-a tot decalat internarea, ba din cauza spitalului, ba din cauza trombocitelor mele, probabil că acum eram și terminat cu tratamentul și mă regăseam așteptând evaluarea finală pentru a putea pleca acasă.

Stând așa lucrurile, probabil că voi ieși din spital undeva spre 1 mai, urmând apoi o pauză, transfuzii, evaluare... sper ca până la 1 iunie să fiu acasă.

Dar am răbdare, vizita alor mei mi-a refăcut cât de cât din rezervele de răbdare.

În spital e aceeași rutină, aceleași fețe, aceeași mâncare. Totul pare neschimbat și înțepenit în timp, aici. Oamenii de aici fac același lucru zilnic, doar că pentru alte vieți, destine, date peste cap. Tu, ca pacient, intri aici sperând să îl găsești pe Dumnezeu și să afli calea către salvarea ta, către însănătoșire, pe când ei își fac pur și simplu slujba. Sunt sigur că se implică mai mult decât dacă ar schimba niște filtre la un Logan, dar chiar și așa cred că rutina își spune cuvântul și asupra lor și nu se mai încarcă emoțional prea mult cu fiecare pacient.

Data aceasta, am venit ceva mai pregătit, cu niște gustări cât de cât sănătoase, în maxim trei zile mă vor apuca pandaliile cu mâncarea de aici și voi avea nevoie de opțiuni.

În rest trebuie să recunosc că m-am rugat mai puțin, am exersat fizic mai mult, am căutat să savurez vremea și natura cât am stat la hotel... dar toate astea sunt știrbite de plictiseală, de limitările fizice, de lipsa celor de acasă, de incertitudinea viitorului.

Nu reușesc să mai măsoar corect timpul, durerile pe care le am, progresul sau regresul fizic... Totul, toate senzațiile formează acum o masă unitară, o bilă de "ceva", din care nu mai pot extrage sau separa. Sunt atât de obosit și de săturat încât mintea mea nici nu își mai dă silința să înțeleagă anumite lucruri. Nu mă mai frustrează amănările. Nu mă mai deranjează anumite lucruri care s-au mai întâmplat. Sunt sătul. Nu mai vreau și nu mai pot să-mi dau silința cu asta.

În aceste două-trei săptămâni de pauză, mi s-a confirmat că recuperarea va fi lungă și anevoioasă, pentru că am revenit la spital ieri, în aceeași stare în care am ieșit acum 20 zile, fără progrese notabile. Îmi puneam problema cât să stau în concediu medical, când să revin la job, însă realizez acum că s-ar putea să nu îmi ajungă concediul medical legal pentru a mă recupera complet.

Cumva vremea ține cu mine, afară s-a făcut mai urât, îmi dă cumva satisfacție că nu ratez timp frumos de promenadă. Azi voi începe chimioterapia, ultima parte din prima etapă. Sunt emoționat, sătul și nerăbdător în același timp. Îmi doresc să treacă timpul mai repede. Deși nu mă

mai încercă tot timpul senzația asta, mai aștept uneori să mă trezească cineva din asta, deși știu clar că nu se va întâmpla.

Cumva, în ultima perioadă, timpul a trecut ceva mai ușor, pentru că la hotel am petrecut timp și cu alți pacienți, Mihaela, Liviu cu mama lui, Aurora... am mai mâncat împreună, am mai râs, trece timpul altfel. Dar acum am revenit la obiceiurile vechi, nu îmi rămâne decât să mă înarmează cum pot și să sper la bine.

Miercuri , 21 aprilie 2021

Sunt în camera de hotel, neînțelegând ce se întâmplă cu mine. Mă trec atâtea stări ciudate, pe care nu le pot explica nicicum. Ieri am ieșit din spital, cred că e singura dată când s-a și potrivit la nivel de zi, planul cu realitatea, azi sunt la hotel, iar mâine voi avea avion spre România.

Merg câteva săptămâni acasă, sperând să încep să mă pun pe picioare, să mă reconectez cu tot și toate, să dorm cu familia mea, să mănânc ce îmi lipsește atât de mult... și multe altele.

Mă voi întoarce în mai, pentru un set complet de teste și analize și o evaluare finală.

Medical sunt foarte bine, tratamentul a fost un succes, aici se cam termină etapa aceasta. Fizic încă am provocări și cu mersul și cu echilibrul și cu fața... am mult de lucru. E clar că recuperarea va fi o etapă lungă și grea și fără rezultate garantate clar.

Mă încercă o frică ciudată, aceeași frică pe care o aveam când am plecat de la Colentina, la Milano. Mă învățasem acolo, cu rutina aceluia loc, nu aveam nici energia, nici curiozitatea să încerc altceva, deși îmi doream să trăiesc și știam că plecarea mea era sansa cea mai bună.

Aproape că nu îmi vine să cred că se termină partea aceasta a tratamentului, cred că siguranța pe care mi-o oferă locul acesta, îmi creează stările astea ciudate, în contextul plecării.

Sâmbătă , 24 aprilie 2021

La două zile după ce am ajuns acasă...

Ziua plecării din Italia a fost plină de emoții și nervi și stress.

Dureri de spate de la atât mers și stat în picioare. Am completat și printat o grămadă de declarații și formulare, doar ca odată coborâți din avion să stăm ca sardelele în autobuz.

O altă situație comică a fost faptul că la biroul de check în, unde trebuie să lași bagajele de cală, se formau două cozi, una de clienți Regular și una de clienți Priority, pentru cei care au plătit extra. Cei care au plătit opțiunea de Priority, erau atât de mulți, față de ceilalți , încât coada de Priority era mai lungă și mai lentă decât cealaltă. Eu eram la Priority, normal, doar nu sunt prost.

Mă întreb, dacă plăteau toți această opțiune, ce se întâmpla, aveam toți prioritate?!

În fine, am ajuns la aeroport cu poezia bine învățată și toate actele necesare evitării carantinei, Pcr, anticorpi etc.; abia dacă s-au uitat pe ele.

Regăsirea cu Roxana, în aeroport, a fost emoționantă și reconfortantă, deși mă încerca un mare sentiment de teamă și inadaptare.

Prima zi petrecută acasă, cea de vineri, a fost un semidezastru. Am încercat să fac prea multe, reușind prea puține. Nu m-am putut abține. Tentația și dorința e prea mare. Nu recunosc locuri, nu îmi găsesc din lucruri, parcă

totul e prea mult pentru mine, după ce timp de patru-cinci luni am stat aproape tot timpul, întins pe un pat.

Din păcate nu am avut de la bun început așteptări realiste, eu crezând că atunci când voi fi terminat curele de chimioterapie voi fi ca nou. Cu multă naivitate, îmi închipuiam că odată făcut tratamentul, totul va reveni la normal... prin februarie mă vedeam deja înscris la vreo două-trei concursuri, mai mult, urmăream să devin excepția, exemplul, vroiam nivelul următor, ultra sau triathlon. Îhâm... lăsați... în scurt timp, am înțeles cum urmau să decurgă lucrurile. Din nou, dorința e mare, puțința e puțină.

Obolesc repede, merg greu, sunt epuizat și descurajat pe de o parte, nerăbdător și cu așteptări pe cealaltă.

Am început ușor, ușor, să revăd din persoanele dragi, încep să reasimilez, să mă reobișnuiesc, să mă regăsesc.

Am început să merg la acupunctură, unde am înregistrat deja un mic progres, am început să mișc foarte puțin obrazul drept, ceea ce îmi dă mari speranțe pentru viitor.

Pe măsură ce trec zilele, sunt sigur că voi fi din ce în ce mai bine și că voi înregistra progrese. Să nu uităm: pasos cortes, vista larga.

Vineri , 30 aprilie 2021

După câteva zile acasă, lucrurile încep să arate mai normal, încep să funcționez.

Cuvântul de ordine pentru săptămâna aceasta a fost confuzie. M-am simțit ca picat din cer, inadaptat, incompetent, inutil. Am vrut să fac foarte multe și am reușit foarte puține.

Acolo este încă frustrare, poate și un pic de furie. M-am obișnuit cu o mare parte din situație dar nu pot spune cu toată inima că am acceptat-o. De fapt și obișnuința aceasta e tot un fel de acceptare, dar nu pot spune că am atins “acel” nivel de acceptare, încât să privesc cu maximă seninătate ce se întâmplă.

Nu cred să existe un om cu o asemenea putere, să accepte total ceva atât de nedrept... nu cred.

E atât de nedrept, atât pentru mine cât și pentru cei din jurul meu.

Sunt total transformat, văd lucrurile în altă lumină, am alte opțiuni și viziuni pentru viață, însă nu pot spune că am trecut la un nivel de conștiință, atât de ridicat, încât să pot spune cu satisfacție: da, a meritat să trec prin asta, uite cum văd și cum gândesc acum.

Poate încă nu realizez, poate nu e asta tot, poate trebuie să decantez, să sedimentez, să rumeg mai mult. Dar la prima senzație, cred că preferam ignoranța de dinainte, decât să trec prin asta eu și cei din jurul meu.

E clar că totul ține de acceptare, e clar că va fi din ce în ce mai bine, pe măsură ce va trece timpul. Nu pot spera decât la bine, la sănătate și la o scădere a nivelului de stres.

Revenind în Galați, cumva la vechea viață, am simțit că e prea mult pentru mine, că nu am suficientă energie pentru copii, m-am simțit vinovat pentru asta. Am frustrarea neputinței de a avea viața de înainte, greșesc gândindu-mă la ce făceam acum un an și comparând cu ce fac acum.

Trebuie să o iau pas cu pas, să accept poziția de spectator, să îmi reamintesc că sunt în concediu medical, nu de odihnă. Mi-e cumva rușine, simt că voi fi judecat, stând așa și încercând să mă recuperez. Învățat să fac atâtea, acum mi-e greu să accept neputința și limitările aduse de un corp care încă nu înțelege ce se întâmplă cu el, care nu mă ajută. Cu atât mai frustrant cu cât energie, voință am. Sper ca măcar această dorință, să mă ajute în recuperare.

Am început imediat puținele terapii pe care am voie să le fac, acupunctură, masaj, consiliere, mici exerciții fizice. Voi încerca și înot. Sper ca ușor, ușor, să depășesc momentele acestea grele și să pot diminua lunga perioadă de recuperare cu care am fost avertizat. Sper să fiu o excepție.

Veste bună e că de la prima sedință de acupunctură am avut mici rezultate, am reușit să mișc obrazul stâng cam trei milimetri. După ce șase luni, toată partea stângă a capului a fost complet paralizată, să am mici rezultate de la prima ședință, a fost ceva copleșitor, emoționant și dător de speranță pentru mine. Clar am de muncit

enorm, se simte ca lucrurile vor merge greu dar am de gând să îmi dau tot concursul pentru a mă apropia cât mai mult de ceea ce eram înainte, trup și suflet, poate chiar o variantă mai bună pentru suflet.

Am început să revăd din rude, prieteni, amici, cu voie sau fără voie. Fiecare ieșire pe bulevard sau într-un parc, aduce revederi cu persoane mai mult sau mai puțin apropiate sau cunoscute.

Fiecare revedere este deopotrivă îmbucurătoare, reconfortantă, bizară, plină de reacții comice, ciudate, stranii, însă sincere.

Cei mai mulți dintre cei pe care i-am întâlnit sau care m-au sunat, m-au încurajat cu așa o căldură, mi-au spus că sunt alături de mine în continuare, mi-au strâns mâna sau m-au îmbrățișat atât de cald și sincer. Mi-a fost atât de dor de asta.

Cei mai mulți au încercat să fie, să mă privească sau să își aleagă cuvintele la modul cel mai amabil, politicos, natural cu puțință. N-au rostit lucruri evidente, că merg greu sau că am zâmbetul strâmb sau că-mi lipsește culoarea. Au înțeles că sunt lucruri firești în situația mea, și deși nu am nevoie să mă menajeze nimeni sau să îmi ascundă lucruri pe care eu le știu cel mai bine până la urmă, au ales să nu rostească vorbe inutile, truisme, care nu fac decât să mă ducă înapoi în coșmarul din care încerc să ies.

E deja atât de obositor să ai atitudinea asta pozitivă mereu, atât de trist în același timp și chiar penibil la un moment dat, încât nu e nevoie și de alte situații stânjenitoare.

Au fost situații în care cei care mă vedeau erau vădit mai stânjeniti decât mine, de întreaga situație.

Nu judec și nu laud pe nimeni, fiecare reacționează și abordează cum poate o astfel de situație. Știu că toți sunt bine intenționați. M-am pus și în locul vostru și mi-am dat seama cât e de greu. Ce să spui, ce să nu spui, cum să privești, să te porti absolut normal (bizar), să te arunci în mijlocul subiectului (inutil)? E greu, pentru toți deopotrivă.

S-a scurs deja o săptămână de când sunt aici, am luat biletele de avion pentru ultima săptămână din mai. Sper să revin cu vești cât mai bune de acolo, iar eu să prind aripi din ce în ce mai tare, mai repede.

Zilele trec foarte repede, prea repede. Judecățile sunt încă acolo, la locul lor; deocamdată acceptarea nu e la un nivel satisfăcător, obișnuia da. Încă e furie, încă sunt nervi, încă e frustrare.

Recuperarea se desfășoară intens, posibil să fac mai multe decât e cazul și să îmi bulversez un pic organismul. Am înregistrat deja mici progrese la față, încep să obosesc mai târziu decât o făceam înainte, sunt semne încurajatoare, însă mai e mult de muncă... luni... ani

Azi am fost la Ultramaraton, la Gârboavele, a fost tare bine sa revăd pe multi dintre cei dragi. Deși am stat tot timpul cu un nod în gât si cu o senzație ciudată, de părere de rău, văzându-i pe toti echipați, activați, veseli, îmi dau totuși seama că lucrurile sunt cum sunt si trebuie sa am răbdare. I-am revăzut pe Anca, Cristi, George, Toni, Dănut, Adrian, Ionuț, Radu, Laura, Laurențiu etc... vă știți voi care și cine. Fiind acolo, în mediul acela, printre voi, m-a cuprins o senzație de normalitate, de firesc, de acasă, dupa atâtea luni petrecute în încăperi a căror existență nu o pot explica nici acum.

Poate timpul va trece în favoarea mea si lucrurile se vor aranja ușor, ușor.

De muncă este mult, atât fizic cât si psihic. Devine din ce în ce mai clar că totul ține de acceptare, în măsura cea mai mare, nu de altceva.

Acceptare, fără judecată; credință fără îndoieli; voință cu răbdare; vizualizarea întregului context, nu a evenimentului în sine. Toate astea sunt lucruri la care lucrez zilnic, lucruri la care sunt ajutat si pe care sper sa le schimb cât mai mult, pentru binele meu și al celor din jurul meu. Deși situația este nedreaptă, nejustificată, greu de explicat, eu trebuie sa văd tot tabloul si sa nu mă blochez în boală, pur si simplu.

Trebuie să îmi aduc aminte de tot ajutorul primit, de faptul că trăiesc, de micile progrese pe care le înregistrez și să rămân concentrat pe prezent, mai puțin pe viitor și deloc pe trecut. Voi reveni curând în Italia, nu am emoții, cel

putin nu acum. Voi vedea pe parcurs cum îmi evoluează starea. Trebuie doar sa păstrez un ritm fizic potrivit și o stare mentală cat mai bună.

Duminică, 23 mai 2021

La exact o lună de la venirea mea înapoi în țară, iată-mă pe drum, spre București. Merg spre evaluarea finală, după aceste săptămâni în care am făcut slalom printre proceduri și exerciții, pentru corp și minte. Nu realizez când s-au dus zilele, a fost totul atât de rapid, de neașteptat, de neprevăzut... ca toată această aventură.

Deși nu merg cu teamă, în ceea ce privește analizele, sunt foarte anxios în legătură cu această plecare. Câțiva ani, n-aș mai merge în Italia, nici de plăcere. Auzind doar limba, mi se ridică părul pe mine, pentru că dau buzna amintiri... cu zecile, cu sutele. Aproape că mă enervează că am învățat-o, într-o mică măsură și înțeleg ce se discută în jurul meu.

În afară de analize, scan-uri și o puncție osoasă, care m-a scos iar din joc pentru o perioadă, alte mari lucruri nu s-au întâmplat. Totul pare să fie bine, deși boala asta e atât de perversă, încât poți avea analize perfecte trei ani și deodată să se strice tot. Dar la mine, n-or să se strice. Trebuie doar un pic de atenție, de noroc, de tact.

Primii trei-cinci ani sunt cei mai importanți; dacă pe parcursul lor e totul bine, șansele ca după, să reapară ceva, scad drastic.

Din toata chestia asta, o parte bună este și că nu îmi mai e frică de moarte. După ce treci prin așa ceva, nu te mai temi de moarte.

Dar te temi de viață.

Cum o să fie? Ce o să fac? Cum o să trăiesc? O să scap de frică, de stress, voi uita vreodată?

Mie nu îmi rămâne decât sa trăiesc, cât de mult și bine pot. Nu îmi rămâne decât să mă bucur de tot ce e în jurul meu, să gust tot ce pot gusta, să simt tot ce pot simți. Îmi rămâne credința, în ceva, orice, că totul va fi bine. Și va fi bine.

Va fi bine!

Mă înclin în fața voastră, a celor care ați citit aceste rânduri, a celor care ne-ați ajutat.

Câte o părticică din mine, e la fiecare dintre voi.

Dan

Totul a început ca o scuză, o joacă, o metodă să treacă timpul. Apoi s-a transformat într-o modalitate de a mă ține atent la ce e important și a mă ajuta să parcurg etapele mai ușor. Apoi a devenit confident, psiholog, pansament. Și într-un final a devenit această carte. O carte în care îmi pun sufletul pe tavă, o carte în care m-am cunoscut și redescoperit. O carte care sper să ajute și pe alți oameni încercați. Totul va fi bine!

2021